C:\Users\Plazma\Desktop\301\Romany_Perry_Rhodan_14-Mahr_Kurt-Hvezdna_kolonie.PDB

PDB Name: Romany_Perry_Rhodan_14-Mahr_Kur
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.9.2004
Modification Date: 25.9.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Romány Perry Rhodan 14

Kurt Mahr

HVĚZDNÁ KOLONIE

1.

To dítě nemělo hlavu. Schoulený uzlíček z kůže, masa a kostí ležel v čisté dětské postýlce a cukal sebou. Od jednoho ramínka ke druhému se mu táhl jakýsi rovný nárt, narušený pouze mírným hrbolem v místě, kde má normální člověk hlavu.
S Kalem Myersem se zatočil celý svět. Před očima se mu míhaly bílé stěny kojeneckého ústavu, řada zářivek, postýlka a dětská zrůda, bílá skvrna okna - prostě všechno. Zapotácel se a upadl na podlahu. Tím opět přišel k sobě. Zvedl se a sebral veškerou sílu, aby unesl příšerný pohled. Několik vteřin studoval chladně, bezcitně a klidně podivné stvoření. Byl to jeho chlapeček, chlapeček bez hlavy. Na Ilsino přání se měl jmenovat Paol. Nikdy ovšem nebude nosit toto jméno. Kolonie nepotřebovala bezhlavé děti.
Kalo cítil, jak ho podruhé opouštějí síly. Rychle se odvrátil od dětské postýlky a přistoupil k oknu. Byl by ho rád otevřel, aby se nadechl čerstvého vzduchu. Ve skutečnosti ale byl vzduch v ústavu mnohem svěžejší než venku, a navíc se zde otvírat okna nedala - ani zde v Rockabye Bendu, kde měli lidé ještě kliky na dveřích.
Dítě za ním v postýlce sebou zamlelo. Byl vůbec zázrak, že ještě vůbec žilo. A ještě jedno bylo divné. Myers si zacpal uši, ale ten zvuk tu byl pořád, i když ne tak hlasitý jako předtím, přesto dostatečně zřetelný a nepřeslechnutelný. Dítě křičelo, přestože nemělo hlavu.

‚ © ‚

Georg vešel dovnitř. Rukávy pláště měl vyhrnuté a otíral si mokré ruce do ručníku. Tvářil se vážně a na snědém čele pod tmavohnědými vlasy se mu táhla spousta vrásek. "Nebudu ti říkat, jaká je to pro tebe těžká rána, chlapče," spustil hlubokým hlasem. "To víš sám. Jen chci vědět, co s tím... děckem... chcete dělat."
Kalo polkl naprázdno, přemohl se a zasípal: "To, co se dělá obvykle."
Georg měl dávno suché ruce, ale stále si je otíral. "Co znamená, jako obvykle?" zahřímal. "Je to první dítě, které se narodilo v Rockabye Bendu."
Myers si stoupl těsně před něj a zašeptal: "Víš, co říkají předpisy, ne? Budeme se jimi přesně řídit."
Georg přehodil ručník přes žbrlení jedné prázdné postýlky, zachmuřeně se na Kala zahleděl a zachrčel: "Jde jen o doporučení. Nikdo tě nenutí je dodržovat. Kromě toho bych na tvém místě..."
"Vím sám dobře, co mám udělat!" vykřikl Kalo zlostně. "Nepotřebuji radit. Dítě bude uspáno. Jinak by to mohlo poškodit kolonii."
Chtěl projít kolem Georga, ale lékař ho popadl za rameno, otočil ho k sobě a výhrůžně zvolal: "Ještě okamžik! Vím, že bys teď ze všeho nejradši vyběhl ven a mlátil hlavou o zeď. Ale tak jednoduché to není, přítelíčku. Ty sám musíš rozhodnout o osudu dítěte. Podle předpisů do toho nemá matka co mluvit. Když už tě ale tady takhle mám... rozhodni o něm, až si promluvíš s dvěma lidmi, s Ilsou a Babbem. Poprosíš je o radu, jasné?" Lékař Kala odstrčil, až se odpotácel k otevřeným dveřím, a vykřikl: "A teď padej! Jdi se opít nebo si rozbij hlavu o zeď!"
Myers vyklopýtal ven z kliniky a stanul na ulici. Bylo mu, jako by se ocitl ve výhni, když opustil prostory chráněné klimatizací. Pražil na něj Helenin obrovský bílý míč.
Skoro ani necítil žár. Kráčel širokou prašnou ulicí a držel se stále v prostředku, jako kdyby měl z nízkých podlouhlých domů táhnoucích se po obou stranách strach. Na dolním konci uviděl šedozelenou stěnu lesa a traktor, na němž se vrátil Pebbe domů z polí, aby se podíval na svou ženu. Ta měla slehnout zanedlouho. Na vteřinu Kalo pocítil divokou touhu rozběhnout se za ní a vylíčit jí, co se stalo s jeho potomkem, že se narodil jako bezhlavá ukřičená zrůda!
Pokračoval dál a brzy došel na konec městečka. Vpravo se táhl úsek šedočerné půdy s ohořelými pahýly stromů až k lesu. Vlevo byla Loftyho radiostanice s vysokou anténou.

V té chvíli se náhle rozlétly dveře provizorní boudy. Z nich vystřelil Lofty, hubený mužík s asketickým obličejem a posměšně jiskřícíma očima. V ruce držel útržek telegrafní pásky.
"Už jsou tam!" vykřikl nadšeně, když doběhl k Myersovi. "Už jsou na oběžné dráze! Za pár hodin přistanou."
Kalo se ani nezastavil. Aniž pohlédl na telegrafistu, odstrčil ho stranou a šel dál. Lofty svěsil ruku s páskou a upřeně za ním hleděl. Za ním kdosi spěšně přeběhl ulici. "Co je mu?" zamumlal mužík udiveně.
"Ilsa porodila před několika hodinami," ozval se za ním jemný hlas.
Lofty se otočil a zatajil na několik vteřin dech, jako vždycky, když spatřil Sari. "Na to jsem... dočista zapomněl," vyhrkl. "Co se mu narodilo? Chlapec?"
Sari pokrčila rameny a pohodila hlavou, aby si odhrnula z levého oka bílý pramen jinak hnědých vlasů. "Nevím. Nikdo zatím nic neslyšel." Poplácala Loftyho přátelsky po rameni a dodala: "Mluvme ale o něčem jiném. Co to máš?"
Radiotelegrafista jí podal pásku a řekl: "Představ si, že přiletěla zásobovací loď! Krouží na oběžné dráze. Přistanou mezi osmou a jedenáctou našeho místního času."
"Až zítra? Proč?" divila se Sari a svraštila čelo.
"Víš přece, že přelétají pokaždé několik hodin nízko nad planetou a pořizují snímky. Ty pak předávají Babbovi a Hinnerovi v Eighteen Holes, aby mohli doplnit mapy."
Sari sklopila oči a zahleděla se na ulici. "Hm," zamručela. "Mají něco zajímavého na palubě?"
Lofty se ušklíbl a zabublal: "Jak se to vezme. Dostaneme přírůstek. Je to mužský. Blázen, který si myslí, že najde na Troji štěstí."
Mladá žena náhle zcela zvážněla. Beze slova se otočila a vracela se ke svému domku ležícímu vedle radiostanice. Lofty se za ní díval a pak zavrtěl hlavou a vydal se do města. Chtěl, aby se zprávu dozvěděl jako první Babbo. Po cestě minul vlastní dům. Nana stála ve dveřích, v ruce držela pletací náčiní, kterým týden co týden zhotovovala patřičný počet košil pro osadníky.
"Potom si s vámi musím promluvit, pane Lofty O'Keefe!" vykřikla.
Mužík jen pokývl hlavou. Bylo mu jasné, že nevyvázne bez úhony, když ho Nana viděla stát se Sari Lajeunovou. Telegram neudělal na Babba nijak zvláštní dojem. Krátce předtím ho totiž Georg informoval o tom, co se stalo na klinice, a nyní horečně uvažoval, proč se zrovna první dítě v Rockabye Bendu muselo narodit jako zrůda.
Že by zlé znamení? Brání se snad zdejší příroda přítomnosti člověka na Troji? Babbo o tom horečně přemýšlel, zatímco četl telegram. Zpráva o bezhlavém dítěti se rozšíří rychlostí blesku, dnes po Rockabye Bendu, zítra v Eighteen Holes. A s nedozírnými následky.
Babbo byl klidný, rozvážný muž. Z osadníků, kteří přistáli před necelým rokem na Troji byl se svými dvaačtyřiceti lety nejstarší. Ostatní jej také určitě považovali i za nejchytřejšího, protože hned na prvním shromáždění kolonistů ho téměř jednohlasně zvolili starostou Rockabye Bendu. Moudře a rozšafně zatím řídil osudy městečka. Prvním potížím musel čelit, když se někteří kolonisté rozhodli založit ve vzdálenosti asi pětatřiceti kilometrů od Rockabye Bendu druhou osadu a on je neoznačil za zrádce ani je nezavrhl, nýbrž naopak podle svých sil podpořil jejich plány. Smyslem kolonizace bylo rozšiřování obsazeného území. Nebylo by k ničemu, kdyby kolonisté po celé generace trčeli v jednom jediném městě. Eighteen Holes vzkvétalo a už se tam i narodilo několik dětí. Všechny byly normální.
Starosta udeřil zlostně pěstí do stolu, až sebou Lofty polekaně trhl, a zařval: "Kdy tedy dorazí ta tvoje zatracená loď?"
Telegrafista protáhl obličej a odpověděl uraženě: "To není moje loď, abys věděl. Nemusím jim povolit přistání, jestli nechceš."
Babbo se pohodlně rozvalil v křesle, až zapraštělo, a přejel si hřbetem ruky po čele. Jeho pracovna byla malá a nacházela se přímo v jeho domě. V Rockabye Bendu se nenašlo dost prostředků, aby bylo možné přidělit starostovi zvláštní úřadovnu. Čtvercovým oknem bylo vidět rudé zapadající slunce.
"Promiň," zamumlal Babbo. "Já to tak nemyslel. Přirozeně že se už všichni těšíme, až dorazí zásobovací loď."
"To vidím," povzdechl si Lofty. Odkašlal si a dodal: "Přistanou zítra ráno mezi osmou a jedenáctou."
"Dobrá," řekl starosta. "Oznam to také do Eighteen Holes. Hinner a jeho lidé budou určitě chtít být u toho, až loď dosedne. Prý nám má přibýt jeden chlap, je to tak?"
"Jo, je," přisvědčil telegrafista.
"Tak fajn. Jeden je lepší než žádný. Doufejme, že aspoň bude k něčemu."
Babbo si přisunul křeslo blíž k psacímu stolu a dal tak Loftymu nenápadně najevo, že může jít. Mužík se tiše vytratil.
"Nedáš si kávu?" zeptala se Loftyho Babbova žena Oliva a uhladila si vlasy z čela, když procházel malou kuchyní. Právě hnětla těsto z vlastnoručně umleté kukuřičné mouky.
Oliva byla pohledná ženská. Byla o deset let mladší než Babbo, vysoká a štíhlá. Mnoho mužských ji starostovi závidělo.
Radiotelegrafista zavrtěl hlavou a odpověděl: "Ne, díky. Čeká na mě Nana. Chce se mnou mluvit."
Oliva se zašklebila a vyhrkla: "Svatá prostoto! Snad tě zase neviděla se Sari Lajeunovou?"
Stávalo se málokdy, že se Lofty opravdu rozzuřil. Tentokrát se však neovládl a vypustil z úst neslušné slovo. Rozrazil vztekle dveře a vyběhl na ulici. Oliva za ním hleděla a smála se.

‹ © ›

Kalo Myers nevěděl, kam vlastně jde. Než se nadál, ocitl se v lese. Slunce už dávno nesvítilo a hodně se setmělo. Kráčel po úzké lovecké stezce, den co den vyšlapávané a vysekávané v bujné džungli. Tyto stezky umožňovaly dennodenně zásobovat osadu, a to jak masem běžných zvířat, jako byli modří medvědi, tak i lahůdkami v podobě diamantových ještěrek nebo lesních žab.

Kalo se v džungli vyznal, patřil k nejúspěšnějším lovcům v Rockabye Bendu a v uplynulých měsících chodil na lov tak často, až se mu ostatní muži začali posmívat a žertem tvrdili, že dítě, které čeká Ilsa, ani nemůže být jeho, když skoro není doma.
Dítě!
Vypotácel se z lesa a klopýtal po nerovné černé půdě. Uzavřená stěna džungle ustupovala do všech stran a Myers náhle stanul na rozlehlé neplodné pláni. Padl k zemi, vtiskl obličej do úhoru a cítil na rtech pachuť spálené půdy.
Takto tam nehybně proležel celou noc.
Vyšlo slunce a oteplovalo se. Kalo to však necítil. Ležel na zemi dál. Necítil hlad ani žízeň, nebyl unavený, jen odporně prázdný. Chtěl tam setrvat, dokud nezemře, ale v posledním záchvěvu rozumu si uvědomil, že by to nemuselo být tak jednoduché. Smrti by předcházela spousta nepříjemných věcí, a proto se konečně postavil na nohy. Noc na něm zanechala své stopy. Stál tam v záři slunce, rozhlížel se a uvažoval, co má dělat.
Vtom zaslechl nad sebou hukot. Zmateně zvedl hlavu a zahleděl se do modrého nebe a měl dojem, jako by přímo nad sebou spatřil černou tečku. Teprve v té chvíli si uvědomil, že stojí na místě, kde před necelým rokem přistála kosmická loď, která dopravila na planetu první osadníky. Žhavé korpuskulární proudy z lodních trysek zničily tehdy vegetaci v okruhu jednoho kilometru a spálily půdu na troud. Nerovnosti, o které Myers zakopával, když sem běžel, byly ztvrdlé stopy hydraulických vzpěr a pásů početných pozemních vozidel, jež tehdy pojížděla kolem lodi.
Hukot sílil a tečka se změnila v disk. Kalo si vzpomněl, že ještě před několika málo dny, vlastně ještě včera v poledne, patřil k těm, kteří se těšili na přílet zásobovací lodi. Jak je to dávno! pomyslel si hořce.
Něco ho napadlo. Stačilo, aby zůstal stát, kde je. Plameny šlehající z trysek ho usmrtí rychle a skoro bezbolestně. Chviličku promýšlel tuto možnost a pak zavrtěl hlavou a odběhl stranou. Zrychlil a snažil se dokonce dosáhnout co nejdřív okraje lesa.
Kapitán lodi vyhlížel ven. Stejně by nepřistál, dokud by se nepřesvědčil, že nikoho neohrozí.
Když Myers dosupěl k jižnímu okraji rozlehlé mýtiny, prohnaly se už nad spálenou půdou první poryvy větru. Lesklá koule se vznášela ve výši několika set metrů a vypadalo to, jako kdyby poskakovala na ohnivém sloupu. Kalo si sedl a pozoroval nábožně velkolepé divadlo.
Teprve když sklonil hlavu, protože ho bolely oči od výhně způsobené proudem částic, spatřil naproti na severním okraji přistávací plochy dvě přijíždějící terénní vozidla. Byl rád, že se rozhodl utéct na jižní stranu. Bylo mu jasné, že ve vozech sedí Babbo a Hinner s doprovodem. Za nic na světě by se teď nechtěl s nimi setkat, protože by nesnesl jejich soucitné pohledy.
Nastal pekelný rachot a mýtina se ztratila v oslnivé záři, jak loď dosedala na zem. Teprve když byly motory vypnuté, mohl si Kalo přečíst světélkující písmena po obvodu blýskavé koule o průměru dvě stě metrů - PROGRESS.

2.

Administrátor Solárního impéria měl své ustálené zvyky - někteří z jeho okolí je považovali za výstřední a nepříjemné, jiní zase za sympatické a roztomilé. K jeho zvykům patřilo, že denně přijímal ve své staromódně zařízené kanceláři v nejvyšším poschodí správního komplexu A Homera G. Adamse, ředitele General Cosmic Company, a současně vedoucího nedávno zahájeného kolonizačního projektu. K tomuto nenápadnému obřadu byl zván vlastně jen Homer G. Adams. Ten si příliš nepotrpěl na okázalost, a tím si ho Perry Rhodan získal. Dával přednost jednáním v menších místnostech s tlumeným osvětlením než chladným, jasně ozářeným konferenčním sálům. Kromě toho raději hovořil k menšímu počtu posluchačů. Administrátor vycházel vstříc Adamsovým osobním sklonům a ten mu na oplátku dodával nanejvýš přesná hlášení obsahující maximum informací. Jiným slovy: Homer Adams byl v komornějším prostředí vždy hovornější a vyprávěl všechno, co věděl.
Toho večera ovšem byla schůzka jen krátká. Homer pohlédl zamyšleně k oknům zakrytým těžkými závěsy a oznámil, že všechno je v pořádku a probíhá podle plánu; zatím se nevyskytly potíže a žádné se nečekají ani v dohledné budoucnosti.
Perry Rhodan trpělivě čekal. Homer G. Adams byl pomenší stařík, který seděl vždy trochu nachýlený dopředu a působil poněkud bezmocným dojmem. A také vskutku bezmocný byl, tedy co se týkalo soukromých záležitostí. Když však šlo o obchod, o jakýkoli obchod, poté se projevily jeho geniální schopnosti, kterými vytvořil General Cosmic Company a učinil z ní nejdůležitější hospodářský faktor Solárního impéria.
Homer jako obvykle sdělil nejprve všechny pozitivní informace. Dělal to proto, že jimi vždy obměkčil svého partnera a připravil ho na to, aby snáz unesl méně příznivé zprávy.
Perry Rhodan znal velmi dobře tento jeho trik. Když Homer skončil s první polovinou svého hlášení, Administrátor mlčky, trpělivě očekával Jobovy zvěsti.
"Naneštěstí," spustil Adams konečně a vyfoukl oblak dýmu, "zatím ještě nemáme jasno, co se děje v sektoru Isis."
Rhodan s úsměvem přikývl a jemně odpověděl: "Ani jsem neočekával, že se vám to podaří zjistit tak brzy."
Isis byla hvězda A1 mezi Zemí a středem galaxie, vzdálená asi deset tisíc světelných let od Sluneční soustavy. Byl to obr a měl neuvěřitelnou svítivost, stotisícnásobnou oproti Slunci. Pojmenovali po ní celý příslušný úsek Mléčné dráhy.
"Stále se tam potulují Arasové," pokračoval Homer. "Pozorujeme jejich lodě, jak bloumají zdánlivě bezcílně na přivrácené straně Isis, a pak náhle mizí - beze stopy. Nemáme se čeho chytit."
"Vím, že vám dělá starost Troja, Homere," pokusil se Rhodan uklidnit svého partnera. "Upřímně řečeno, ani já si nejsem zrovna jistý svou věcí. Ten sektor je poměrně chudý na využitelné planety. Je dost dobře možné, že Arasové si vyhlédli Troju, a proto se kolem ní potají plíží. Vědí totiž dobře, že bychom zasáhli, jakmile bychom zjistili, že jim jde

právě o tuhle planetu."
Drobný stařík vzhlédl a vyhrkl: "Vy jste..."
Perry Rhodan přikývl a odpověděl: "Ano, já jsem. Nemá smysl se držet předpisů, když by to mohlo přinést zkázu tisícovce lidí. Je zakázáno vysílat na kolonie vládní agenty, pokud o to osadníci sami nepožádají. Nás o to nikdo z Troje nepoprosil. Přestoupil bych tedy zákon, kdybych tam vyslal byť jednoho agenta." Administrátor se pohodlně opřel v židli a dodal: "A přesně to jsem udělal."
"To jsem rád," vydechl úlevou Homer G. Adams. "Je spolehlivý?"
Perry Rhodan naklonil hlavu ke straně a usmál se: "Nejen spolehlivý, ale také skvělý. Dnes nebo zítra přistane na palubě PROGRESSU na Troji - jako obyčejný osadník."

‚ © ‚

Kalovi Myersovi byl nováček nesympatický od první chvíle. Loď přistála tak, že přepážka velké nákladové komory směřovala na jihovýchod. Osadník viděl přesně do rozlehlého prostoru komory. Z ní byl spuštěn široký pásový dopravník, který se plazil po černé spálené mýtině a zastavil se několik metrů před Kalem. Měl jen nepatrný sklon a byl dlouhý nejméně tři sta metrů. Jak tam tak nyní ležel, dlouhý a nehybný, zdálo se neuvěřitelné, že se kdy mohl vejít do kulovité lodi.
První, co se na něm objevilo, byl šestikolový terénní obojživelný vůz. Byl pět metrů dlouhý a vypadal jako člun na kolech. A jak Kalo věděl, tohle vozidlo se skutečně dalo použít i na překonávání vodních ploch. Mělo nejmodernější konstrukci a rozhodně nepatřilo ke standardnímu vybavení, které vláda poskytovala osadníkům. Kala proti nově příchozímu popudil už jen fakt, že si mohl dovolit víc než obyvatelé Rockabye Bendu a Eighteen Holes.
A pak uviděl i neznámého kolonistu. Seděl za volantem a rozhlížel se kolem sebe. Byl to vysoký, štíhlý muž s hustými hnědými vlasy a usmíval se, jako kdyby si vyrazil na ranní nedělní vyjížďku a těšil se z krás okolního světa. Vypadal velmi sebejistě. Byl to typ, který nikdy v životě nemá vážné problémy, protože prostě nevěří, že nějaké takové existují. Zdálo se, jako by sem přiletěl dobýt Troju jedním rázem, aby se pak mohl vysmát tisícovce osadníků, kteří za deset měsíců neprobádali ani setinu kontinentu, na němž žili.
A sebejistý optimista, to byl patrně poslední člověk, s kterým by se mohl Kalo Myers ve své situaci spřátelit.
Nováček ho zahlédl, elegantně sjel z dopravníku a zastavil. "Ahoj!" zvolal rozzářeně. "Já jsem Julian Tifflor. Jsem tu správně na Troji?"
Kalo vstal a jeho protějšku zmrzl úsměv na rtech. "To je fór," zavrčel osadník. "Jo. Jste na Troji." Potom se odvrátil a klopýtal po hrbolaté zemi směrem k lodi.
"Hej, já jsem to tak nemyslel!" volal za ním Tifflor. "Promiňte, jestli jsem snad urazil vaše vlastenecké cítění." Zařval motor a v okamžiku se vedle Kala objevila přední kapota. Tifflor jel pomalu vedle něj a křičel: "Nastupte si! Máme stejnou cestu."
Kalo se zastavil a změřil si nováčka podruhé. Také Julian zastavil vůz. Myers měl na jazyku několik ostrých slov, ale spolkl je. Jako by mu v tom zabránil přátelský úsměv v cizincově obličeji, působící občas dojmem bezmocnosti. Beze slova se vyšplhal po žebříčku do kabiny a uvelebil se na předním sedadle. Tifflor zařadil rychlost a rozjel se.
"Nejspíš chcete tamhle," řekl nováček, natáhl ruku k čelnímu sklu a ukázal na severní okraj lesa, kde se vedle Hinnerových a Babbových vozidel právě snesl na zem kluzák vypuštěný z lodi.
"Ani ne," zabručel Kalo. "Vysaďte mě někde u lesa. Půjdu domů."
"Aha," Tifflor neměl co dodat.
Osadníka mátla samozřejmost, s jakou cizinec přijímá jeho chování. Očekával, že ho zahrne otázkami, on se ale soustředil na řízení vozidla. "Ostatně... já jsem Kalo Myers," zamumlal konečně.
Tifflor sundal pravačku z volantu a podal mu ji. Myers ji stiskl. "Můžete mi říkat Tiff, Kalo," řekl nový kolonista. "Co jste zač? Lovec, nebo farmář?"
"Lovec," hlesl Myers.
Julian Tifflor uhodil dlaní do volantu a vykřikl nadšeně: "Já to věděl! První setkání a hned taková klika!"
Kalo na něj zaraženě pohlédl.
"Potřebuji, aby mi radil někdo, kdo se vyzná ve zdejším kraji," vysvětlil mu Tifflor.
Kalo vrhl pohled na korbu. Nováček nejenže měl mnohem kvalitnější vozidlo než ostatní osadníci, ale také mnohem modernější veškerou výbavu. Rozpoznal celou řadu geodetických a geologických přístrojů, mikrovysílačku v pestrobarevném obalu, krabice s trhavinou a celý arzenál zbraní, jaké neměl zamčené v trezoru ani Babbo.
Pohlédl po očku na Tiffa a zeptal se ho, zatímco vůz projížděl pod lodí: "Jaké jsou vlastně vaše plány na Troji? Snad se nechcete usadit tam venku?"
Tifflor vážně přikývl a odpověděl: "Přesně to chci udělat. Chci žít nejméně sto kilometrů od nejbližší osady. Naším nejvyšším přikázáním je co nejrychleji se rozptýlit po kolonizovaných planetách."
Kalo se zničehonic rozchechtal. Neznělo to ale upřímně ani šťastně. Šlo o nečekaný výbuch posměchu vůči namyšlenému hlupákovi, který se domníval, že dokáže vzdorovat ohnivým koulím, nočním vlkům a horkým zřídlům. Nicméně se smál poprvé od chvíle, kdy spatřil bezhlavé dítě - své vlastní dítě.

‚ © ‚

PROGRESS už dávno opustil Troju. Nováček Julian Tifflor seděl v Babbově pracovně. Středně vysoký statný uvážlivý muž s klasickou římskou lebkou mu imponoval. Byl by rád věděl, co si o něm starosta myslí, ale Babbo projevoval

náklonnost nebo odpor pouze tehdy, když to bylo nutné.
"Vy se tedy chcete usadit venku," řekl starosta podruhé.
Tifflor přikývl.
"Jste blázen."
Tifflor opět přikývl a prohlásil: "To je váš názor, Babbo. Protože jsem ale obstál v psychologickém testu kolonizačního úřadu na výtečnou, dovoluji si vám odporovat."
Babbo se usmál a řekl: "Ano, vzpomínám si - to jsou ti, kteří se domnívají, že vědí všechno. Už jste někdy slyšel něco o mlhách?"
"Chcete mne poučovat?"
"Tady jsou mlhy ale docela jiné. Víte také o ohnivých koulích, nočních vlcích, horkých zřídlech?"
Tifflor si přisunul židli blíž k psacímu stolu, položil dlaň na desku a odpověděl klidně: "Ne. Na kolonizačním úřadě mi sdělili, že Troja je ráj, kde našinci padají banány do huby rovnou ze stromu a pečení holubi jakbysmet. O co vám jde? Znechutit mi můj záměr?"
Babbo pozvedl odmítavě paže, rozchechtal se a zvolal: "Nebesa, to ani v nejmenším! Bydlete si kde chcete. Buďte si tam, jak dlouho chcete. Ale pak si za mnou nechoďte stěžovat, že vás nikdo nevaroval. Tedy pokud se vůbec vrátíte."
Julian Tifflor vstal a řekl: "To už zní líp. Potřebuji pár dní, abych si tu zvykl. V Rockabye Bendu je ještě pár volných domů pro nové osadníky, že?"
Starosta po něm loupl okem a zeptal se ho: "Jak jste na tom s penězi?"
"S penězi? Proč vás to zajímá? Co by si tady na Troji člověk počal s penězi, k čertu?"
"Časy se mění. Město, které začne včas šetřit, na tom bude líp. Takže?" Babbo vstal, obešel stůl a nastavil dlaň.
"Kolik?"
"Dejme tomu sto solarů za den, co vy na to?"
Tifflor hrábl do kapsy, vytáhl hrst bankovek, vtiskl je starostovi do dlaně a zavrčel: "Není to tak nestydaté, jak jsem čekal. Takže si zaplatím deset dní dopředu..."
Babbo si zastrčil peníze do kapsy, zaculil se a řekl: "Popravdě řečeno... barák byste dostal tak jako tak, ale...," pokrčil rameny, "... člověk musí koukat, aby viděl."
"Propříště si to zapamatuju," prohlásil ledově Tifflor. "Kde je ten dům?"
"Když půjdete ulicí vedoucí k letišti, je to poslední barák po pravé straně. Hned šikmo naproti je Loftyho bouda."
Starosta se poškrábal na bradě a zatvářil se, jako by chtěl ještě něco dodat.
"Tak co ještě?" vyštěkl Tifflor.
"Nic. Jenom jsem vám chtěl říct pár slov o Sari Lajeunové, ale na to přijdete včas sám."
Babbo pokynul Julianovi a obrátil se k němu zády. Nováček vyšel zamyšleně do oslnivé záře zapadajícího slunce.

‚ © ‚

V domě byly dvě zcela prázdné místnosti a v každé po jednom okně. V jedné světnici byl výklenek, v kterém si mohl obyvatel postavit pec. Byl rovněž určen pro elektrický sporák, až bude v Rockabye Bendu jednoho dne dostatečně výkonná elektrárna.
Julian Tifflor zaparkoval terénní vůz před domem a odnesl dovnitř vše potřebné. Většinu vybavení nechal na korbě. Zdálo se mu nemyslitelné, že by si osadníci něco z toho vzali.
V rohu jedné světnice si rozprostřel spací pytel a vedle něj složil hromádku knih, které si s sebou přivezl ze Země. Zatloukl do zdi hřebík a na něj pověsil lampu napájenou z malé jaderné baterie, která měla životnost patnáct let.
Když si takto zřídil koutek na spaní, uvědomil si, že má hlad. Vyšel ještě jednou ven a donesl si z vozu pytel termokonzerv. Chvilku se v něm přehraboval, než našel tu, na kterou měl chuť. Odtrhl pojistku a nasával páru, která z plechovky stoupala. Právě si nabíral sousto guláše, když kdosi zaklepal na dveře.
"Dále, je otevřeno!" vykřikl.
Dveře se rozletěly a dovnitř vešla žena. Když ji Tifflor spatřil, přestal okamžitě žvýkat. Nebyla příliš vysoká. Zpod tmavě blonďaté hřívy, která se zřejmě musela už celé měsíce spokojit pouze s hřebenem a vodou, svítil pár velkých očí neurčité barvy. Ve tváři měla vlídný úsměv a nos jí přidrzle trčel. Byla hezká jako obrázek. Měla na sobě pytlovitý hábit, který jí končil pod koleny, nohy měla bosé a zaprášené.
"Tak co, prošla jsem vstupní kontrolou?" vykřikla rozverně.
Tifflor začal žvýkat a poklidně zamumlal: "Dá se říct. Zavřete dveře a pojďte dál, ať se nepráší."
"To to ale voní!" řekla, když k němu přišla. "Co to je?"
"Guláš z konzervy. Chcete ochutnat?"
Horlivě přikývla.
"Nemám ale příbor," zahuhlal Tifflor s plnou pusou.
Jedli vstoje a střídavě nořili prsty do plechovky. Mladá žena se tvářila, jako by to bylo kdovíjak legrační. Vypadala na osmnáct, ale mohlo jí být klidně i třicet.
Dívka si naposled ocucala prsty a otřela si je o šaty. "Máte to tu útulné," prohlásila. "Vlastně jsem se chtěla jen podívat, co jste zač. Ani mě nenapadlo, že mě pozvete na pozdní oběd." Naklonila hlavu ke straně, změřila si nováčka odzdola nahoru a vyhrkla: "Vy se prý chcete usadit venku?"
Tiff přikývl.
"Škoda," řekla. "A já myslela, že se konečně našel někdo, s kým si budu moct popovídat."
"Budu často jezdit do města," namítl Tifflor. "Pak si můžeme povídat."

"Do města? A častěji?" podivila se. "Vrátíte se jednou, a to ještě jen v případě, že někdo najde vaše ostatky."
"Tak je to tedy," řekl Julian a pozvedl obočí.
"Vy mi nevěříte, co?"
"Ne, ani slovo."
Mladá žena k němu přistoupila a prosebně zvolala: "Nedělejte to! Zůstaňte radši tady!" Myslela to naprosto vážně, to Tifflor vycítil.
"Komu záleží na bláznovi, jako jsem já?" zeptal se dívky.
Otočila se k němu prudce zády a vykřikla: "To vám mám jako říct já?"
Julian ji popadl za rameno, otočil ji k sobě a zeptal se jí: "Vy jste Sari, co?"
"Ano," vyhrkla. "Někdo vám o mně něco řekl?"
"Jo, jeden něco nakousl, ale pak si to rozmyslel a zmlkl," odpověděl Tifflor. "Dovedu si představit, co by mi asi pověděl."
"A co?" zvolala vyzývavě.
"Dávej si pozor, hochu, máme tady ženskou, která všechny chlapy..." Než stačil mrknout, mlaskl mu o tvář pohlavek.
"Tak moment!" zaprotestoval. "To dělá deset solarů, stejně tolik u mě stojí polibek."
Než se mu stačila vykroutit, sevřel dívku v náruči. Neměl dojem, že by jí jeho dotěrnost zase až tak vadila. Neobjímal ženu už dobrý čtvrtrok.
V té chvíli se rozletěly dveře a objevil se v nich drobný hubeňour. "Promiňte," zablekotal. "Nechtěl jsem..."
"Jen pojďte dál," řekl klidně Tifflor a pustil dívku. "Co je nového?"
Mrňous pohlédl nejdřív na Sari, pak na Tiffa a konečně spustil: "Babbo pořádá poradu a myslí si, že byste se jí možná rád zúčastnil."
"To ano," řekl Tifflor. "Za tři minuty jsem u něj."
"Aspoň se dozvíš, co se děje," zamumlala Sari Lajeunová pochmurně, když hubeňour odběhl.

‘ © ‘

V pracovně seděli tři muži. Starosta, obrovitý chlapík v bílém plášti s vyhrnutými rukávy a vyzáblý čahoun s neuvěřitelně světlými vlasy a vysokým pisklavým hlasem.
"Nedělejte to!" vykřikl zapřísahavě čahoun na Babba ve chvíli, kdy dovnitř vešel Julian Tifflor. "Obtěžkáte se hrozným hříchem. Nemůžete prostě..." Zarazil se, když starosta pokynul příchozímu. "Hned budeme hotovi!" řekl Babbo spokojeně Tifflorovi. "Jenom musím ještě něco vysvětlit tomuhle přecitlivělému bláznovi."
Obr v bílém plášti se tvářil smrtelně vážně a zdálo se, že starostovo veselí je jen předstírané.
"Pro boha živého, nemůžete to děcko jen tak zabít," vypískl čahoun.
Babbo napřáhl ruku, odstrčil ho od sebe a zavrčel: "Co ty o tom víš, Pipe. Nemáš do toho co mluvit. Ilsa a Kalo s tím souhlasí, Georg to považuje za nejlepší řešení a já taky. Nikdo se tě tedy na nic neptá, jasné?"
Pip uraženě mlčel.
"Moment," vmísil se do hovoru Tifflor. "O co vlastně jde?"
Starosta mu pověděl o bezhlavém dítěti. Julian si vzpomněl na zachmuřeného mladíka, kterého vezl. Babbo mluvil úsečně, jako by pro něj byl celý případ uzavřen. Nový osadník ani neměl čas urovnat si myšlenky v hlavě. Měl pocit, jako by celá ta záležitost značila něco důležitého. Nebyl si tím ale zcela jist.
Ať to bylo cokoli, dítě nesmělo zemřít. Tiff ovšem nepatřil k těm, kteří mohli rozhodovat o jeho osudu, to byl případ pro odborníky. Rodiče dítěte, lékař Georg a starosta Babbo jednohlasně schválili "likvidaci" a nováček znal velmi dobře tvrdé zákony vládnoucí často v čerstvě založených koloniích.
Musel tedy jednat rychle, aby zachránil maličké. A narafičit to tak šikovně, aby na to nepřišli. "Já jsem tu nový," spustil nevinně. "Zdá se mi ale, že děláte chybu."
Babbo a Georg na něj udiveně pohlédli a čahoun Pip na něj povzbudivě zamrkal.
"Nikdo neví, jestli jde v tomto případě o běžnou zrůdu nebo ne. Možná jsou ve hře faktory zdejšího podnebí, kosmického záření nebo ostatní planetární parametry, které způsobují, že ženy na Troji budou rodit převážně znetvořené děti. Pokud je to tak, je třeba to okamžitě oznámit kolonizačnímu úřadu. Výzkumné týmy nemají možnost dostatečně prostudovat vliv životního prostředí na matku a plod. Většinou se spoléhají na to, že všechno bude probíhat podobně, když jsou na dané planetě podobné podmínky. Jestli máme co dělat s výjimečným případem, můžeme ale zjistit pouze tehdy, když dítě udržíme naživu tak dlouho, než se dostaví odborník na kosmickou biomedicínu a provede příslušná vyšetření."
Tifflor se rozhlédl po ostatních. Pip zářil nadšením, Georg hleděl zamyšleně na podlahu, jen Babbo zahřímal: "Jak si to představujete? To dítě nemá hlavu. Jak by mohlo přežít, když není schopno přijímat potravu?"
"Nedělejte ze sebe pitomce!" vykřikl zlostně Tiff. "Těžce nemocné lze vyživovat intravenózně!"
"Nemáme dost živného roztoku," namítl Georg věcně. "V zásadě s vámi souhlasím, Tiffe. Myslím si ale, že ani vy tohle nevyřešíte..."
"Mám s sebou dost roztoku, abych udržel dítě naživu půl roku," přerušil ho rázně nový osadník. "Chcete to zkusit?"
Lékaři jen zasvítily oči a Babbo vyhrkl nevěřícně: "Vy máte živný roztok? K čemu?"
"Chci se usadit venku," uchechtl se Tifflor. "To musí být člověk připraven na všechny eventuality."
"A vzdáte se toho ve prospěch dítěte?" vypískl Pip. "Vy jste..."
Georg pohlédl dlouze na Babba a ten konečně přikývl. "Dobrá, zkusíme to," prohlásil starosta a zatvářil se jako nejnešťastnější muž na Troji.

Tifflorovi spadl kámen ze srdce. Dokázal to. Dítě bude žít.
"Přejděme k jiné věci," řekl Babbo. "Pip je náš nejlepší zvěd. Potuluje se po lesích a všechno sleduje. Na severním okraji Catanských hor vystopoval nočního vlka. Tohle pohoří téměř sousedí s našimi nejvzdálenějšími poli. A škody, které dokáže napáchat jeden jediný vlk, jsou nedozírné."
Pohlédl na Tifflora, jako by čekal, že k tomu něco řekne.
"Přirozeně," přisvědčil Julian a hned ironicky dodal: "Dokáže za noc vypást celé pole, jak už mají vlci ve zvyku."
"Nemluvte nesmysly," okřikl ho Babbo. "Musíme ho vyřídit, a to co nejdřív." Posměšně se zašklebil a prohlásil: "A protože máte v úmyslu se usídlit venku, možná byste měl jet s námi, abyste si udělal určitý obrázek o zdejší krajině."
Pečlivě sledoval Tiffovu reakci.
"Jistě," odpověděl pomalu Julian. "Už dlouho se toužím dozvědět, co je ve skutečnosti noční vlk zač. Kolonizační úřad tohle zvíře nezná, jak se zdá."
Babbo se nenávistně ušklíbl.
"Tak kdy vyrazíme?" zeptal se ho nevzrušeně Tifflor.
Babbo pohlédl na nástěnné hodiny nastavené na trojský čas a prohlásil: "Co třeba v půl páté?"
Juliana zaskočilo, když si všiml, že hodiny ukazují deset minut před čtvrtou.

‹ © ›

Catanské hory se rozprostíraly asi sto kilometrů jižně od Rockabye Bendu. Tiff dal k dispozici svůj terénní vůz a Babbo mlčky přijal jeho nabídku, jako by ji považoval za samozřejmou. Jižně od osady se rozkládala vyklučená, obdělávaná planina, občas přerušená ostrůvky keřů, které zadržovaly vláhu. Bylo horko, ačkoli slunce už stálo těsně nad obzorem. Půda byla vyprahlá a Tiffův obojživelník za sebou zanechával dlouhé mračno zvířeného prachu.
Julian jel tak rychle, jak mu to dovolovaly udusané cesty na okrajích polí. Vůz dokazoval, že je jako stvořený pro podobný terén. Silný motor běžel téměř nehlučně a o pohodlí v kabině a na korbě se staralo dokonalé pérování.
Nikdo nemluvil. Kromě Babba a Pipa se výpravy zúčastnil ještě Myers. Patrně mu někdo poradil, aby takto překonal utrpěný šok. Muži se rozvalovali na zadních sedadlech a klimbali.
Tifflor přelétl pohledem buš, stále méně narušovaný vyklučenými poli. Vzduch se tetelil vedrem a všude bylo jako po vymření. Tu a tam byly vidět v prachu podivné stopy, které vzápětí rozryla kola vozu. V dáli se tyčily siluety hor zahalených mlhou a modrých skoro stejně jako obloha. Tu a tam byly vidět skalnaté vrcholky a rozeklané srázy.
Tiffovi bylo jasné, že se dosud žádný osadník neodvážil dál než k úpatí hor. Dál se rozprostírala neprobádaná země, tajemství cizí planety, které se právě chystal člověk zmocnit. V duchu se ptal, co asi leží za pohořím. Průzkumná komanda přirozeně zmapovala celou Troju, ovšem pouze ze vzduchu. Zatím se území za horami nedotkla lidská noha.
"Vypadá to, že dojedeme ještě za světla," zamumlal zničehonic Babbo. "Tohle vozítko je vskutku prvotřídní."
"Musíme trochu na východ," ohlásil se pisklavě Pip. "Stopy jsem našel na úpatí Velkého bratra."
"V pořádku," řekl Tifflor. Chvíli mlčel a pak se zeptal čahouna: "Jak nejdál na jih ses vlastně dostal, Pipe? Myslím pěšky."
Zvěd se zamyslel a pak odpověděl: "Až k severnímu svahu Malého bratra. Dál nikdo jiný nedošel." Znělo to, jako by chtěl chránit svou pověst. Strmá hora tyčící se do výše tří tisíc metrů byla patrně Velký bratr. Za ním čněl do nebe jiný skalní útvar - zřejmě Malý bratr. Tifflor odhadoval, že jsou od něj asi padesát kilometrů. Protože už ujeli sto kilometrů, dávalo to dohromady sto padesát a to už byl podle trojských měřítek jeden stupeň zeměpisné šířky.
Kdyby zamířili na sever a urazili stejnou trasu, procestovali by dohromady dva stupně. Pořád ještě by jim jich zbývalo tři sta padesát osm. Tiff si uvědomil, jak bude nesmírně náročné kolonizovat tuto planetu.
Za tři čtvrtě hodiny rozbili na úpatí Velkého bratra prozatímní tábor. Pip vyhledal úzkou skalní soutěsku, která se dala téměř uzavřít napříč postaveným obojživelníkem. Nemohla do ní alespoň větší zvířata.
Muži zhltli něco malého k snědku. Byl to pozoruhodný výjev, když Babbo, Pip a Myers vytáhli z kabel kousky sušeného masa a začali je žvýkat, zatímco Tiff otevřel konzervu a posloužil si místo vidličky jako obvykle dvěma prsty.
Když v jedné chvíli mimoděk vzhlédl, všiml si, jak Kalo závistivě pokukuje po konzervě. Po chvíli znovu zvedl hlavu, tentokrát rychleji, a nachytal je všechny tři, jak rychle odvracejí zrak. Vstal a přešel k vozu. Vrátil se, hodil každému ze svých společníků plechovku a zavrčel: "Ze všeho nejvíc nesnáším, když mi někdo civí do jídla. Poslužte si!"
Starosta mu za to poprvé upřímně poděkoval.
Když se setmělo, zalezli do vozu. Babbo namontoval na korbu ultrafialový světlomet, Kalo se uvelebil za otočným dalekohledem upevněným na trojnožce. Tifflor se zájmem sledoval jejich přípravy.
"Já na tyhle krámy moc nedám," pošeptal mu Pip. "Když někdo chce dostat nočního vlka, musí se za ním plížit hodně dlouho, než se mu podaří zalehnout na číhanou blízko jeho denního doupěte. Jinak to nejde."
Vzápětí ale přiznal, že Trojané několikrát uspěli na lovu i pomocí moderních přístrojů. "Měli víc štěstí než rozumu," dodal pohrdavě.
Babbo opatrně otáčel reflektorem a Myers se snažil ho kopírovat s dalekohledem. Tiff seděl za volantem a nepřítomně zíral do vlahé hvězdnaté noci. Pip seděl na bobku za ním a třásl se loveckou horečkou.
"Jak vlastně vypadá noční vlk?" zeptal se ho Julian.
"Je velký," zavrčel Babbo od světlometu. "To je tak všechno, co se o něm dá říct."
"Díky," uchechtl se Tifflor. "Zas tak přesně jsem to ani nemusel vědět."
"Je větší než dům," zašeptal Pip tajuplně. "Má šest nohou, ale vychází jen v noci, přes den spí. Dál má dlouhý špičatý čenich a příšerný chřtán. A chrlí oheň, namouduši."
Tiff si odpustil jízlivou poznámku. Odvrátil se, aby zvěd nespatřil veselé ohýnky v jeho očích. Vtom se zarazil a jako

blesk ho zasáhlo poznání, že už vlastně několikrát slyšel dost podrobné informace o trojském nočním vlkovi. Jen si je nespojil s živočichem, kterému na kolonizačním úřadě oficiálně říkali Megalocanis Trojanus, výraz noční vlk na Zemi nebyl znám. Šlo o podivuhodné zvíře, o jakýsi mezistupeň mezi obratlovcem a hmyzem, čistou hříčku přírody, která by po několika generacích beztak zmizela z povrchu planety. Naneštěstí si zdejší příroda dopřála tento rozmar ve chvíli, kdy na Troji přistála první výzkumná loď. Počítalo se, že za čtyři pět planetárních let už nebude žít žádný Megalocanis Trojanus. Do té doby se s ním ale museli osadníci nějak vyrovnat.
Tiff si nyní docela jasně vzpomněl, že zvíře částečně dýchá tlamou a při výdechu se mu z hrdla dere proud hnilobných bakterií, které při styku s kyslíkem světélkují. Proto měl Pip dojem, že vidí oheň chrlící příšeru. Nicméně průzkumná komanda popisovala nočního vlka sice jako obrovského, odporného, avšak neškodného živočicha.
Julian se v duchu ptal, proč se ho Trojané vlastně tolik bojí. Otočil se na Pipa, aby se ho na to zeptal, ale nedostal se k tomu. Z výšky spadl kámen, žuchl temně na zem těsně před vozem a zvířil prach. Pip vyjekl a vyskočil z vozu. Julian Tifflor se stačil přikrčit právě včas.
"Vlk!" zařval Babbo vyděšeně a spadl z korby.
Kalo se jako jediný jakž takž ovládl. Posměšně pohlédl na Tifflora a vyhrkl: "Teď uvidíte, jak dovede být náš host milý!" Vzápětí také zmizel ve tmě.
Julian se přesvědčil, že jeho paprskomet je odjištěný, vytáhl zpod pryčny batoh a začal se v něm zuřivě přehrabovat. Zakrátko z něj vytáhl asi dvacet centimetrů dlouhý váleček s jedním zkoseným koncem a štěrbinou, který vypadal jako píšťala. Zastrčil si ho do náprsní kapsy, přiskočil ke světlometu a zvedl ho skoro kolmo do výšky. Přitáhl si dalekohled a zamířil jej na horský sráz.
Pozoroval skalní stěnu před sebou a zakrátko také uviděl nočního vlka. Stál asi dvacet metrů nad ním na úzkém skalním chodníku a zíral dolů. Byl ještě hnusnější než na fotografiích. Tiff viděl dvoumetrovou kuželovou lebku, z níž jako kdyby kdosi odštípl sekerou kus a ten na ní visel jen na vlásku. Mezi tím zel ohavný chřtán, dost velký na to, aby nadvakrát zhltnul dospělého člověka. Kónická hlava přecházela plynule v křehký štíhlý trup, uprostřed jakoby rozpůlený. Na jeho konci se rozčileně komíhal sem tam hrot. Celé stvoření bylo vybaveno matně se lesknoucím pancířem a stálo na šesti hmyzích nohách.
To Tiffovi stačilo. Bylo načase jednat. Kdesi dole pod táborem se ozývaly vzrušené hlasy jeho společníků. Zdálo se, že se snaží utéct co nejdál a prodírají se hlučně roštím.
Na nočního vlka však nebyli dost rychlí. Tifflor si všiml, že obluda už dávno nevěnuje pozornost vozu, nýbrž vzdalujícímu se praskání větví. Zkosená lebka jako by se protáhla ještě víc a vyvalené oči probodávaly nehybně tmu. Julianovi zabralo vteřinu, než si vybral zbraň. A přesně v tom okamžiku se noční vlk rozhodl. Neuvěřitelně mrštně se odrazil od skály a plachtil dolů. Trvalo poměrně dlouho, než Tifflor uslyšel, jak se s praštěním snesl do křoví. A pak uviděl jen protáhlý stín hupkající nocí.
Teď už nemohl nový osadník déle váhat. Zvíře bylo mnohem rychlejší než uprchlíci. A nedalo se předvídat, jestli v sobě Babbo, Pip a Kalo najdou dost rozvahy a postaví se obludě.
Konečně našel skulinu v křoví, kterou se vydali na útěk. Odhrnoval větvičky a hnal se vpřed jako o závod. Daleko před ním to chrastilo a šustilo a ještě z větší dálky k němu doléhaly vyděšené výkřiky. Uprchlíci si zřejmě všimli, že je netvor pronásleduje.
Julian svíral křečovitě v ruce váleček, aby ho neztratil. S paprskometem by tady stejně nic nepořídil. Zaprvé neměl pevný cíl, zadruhé bylo křoví příliš vyschlé a mohlo by vzplanout. Měl pocit, jako by zvíře poznenáhlu dohánělo. Zdálo se, že bestie zpomalila a počínala si opatrněji, když ucítila nablízku lidi.
V jedné chvíli Tifflor uslyšel, jak Pip zaječel: "Když doběhneme ke Třem prstům, můžeme si na něj počíhat!"
Nedalo se zjistit, co mu na to řekli Babbo a Kalo, ale vypadalo to, že je přešla lovecká vášeň na hodně dlouhou dobu.
Tiff se děsivě potil. Jen přibližně tušil, jaký má dosah váleček v jeho ruce, a přitom na tom závisely možná životy tří uprchlíků. Musel se dostat co nejblíž ke svému cíli.
Uvědomil si, že má první příležitost vyzkoušet si pozoruhodnou zbraň v nesimulovaných podmínkách. Zatím znal jen zprávy průzkumných komand, která si váleček nemohla vynachválit.
Houština náhle prořídla a Tiff před sebou v záři hvězd spatřil volnou, mírně se svažující plochu, na jejímž protějším konci se zvedal zvláštní skalní útvar. Tři jehly nestejné výšky trčely těsně vedle sebe do nebe. Jejich základna byla hladká, měla ale mírný sklon, takže se dalo bez problémů dolézt až k jejich úpatí.
Zdálo se, že dobře šplhat po skalách umí jen Pip. Stál už vzpřímený mezi dvěma jehlami a chystal si zbraň. Babbo a Myers byli teprve v necelé polovině šikmé skalní desky a snažili se vystrašeně doplazit ke spásným skulinám.
Tiff věděl předem, že to nestihnou. Noční vlk zavětřil kořist. Pomalu, skoro obřadně se napřímil a postavil se na čtyři zadní běhy. Krunýř mu vrzal, když začal máchat předními nohama zakončenýma vějířovitými klepety. Kalo, který si právě dopřál oddech, se ohlédl a zhrozeně zavřeštěl. Ztratil rovnováhu a sjel z nakloněné plošiny dolů.
Noční vlk zareagoval bleskurychle. Jeho trup se snesl k zemi a sápal se předními nohama na bezmocného Myerse.
Tifflor koutkem oka zahlédl Pipa, jak se stále ještě zoufale pachtí s puškou. Vložil si váleček do úst, přejel jazykem po škvírce a zafoukal do píšťaly ze všech sil. Vydala sotva slyšitelný vysoký tón. A opravdu se stal zázrak.
Bestii jako kdyby zasáhl elektrický proud. Škubla sebou a vzlétla. Z odporné tlamy se vydral nervy drásající chropot a zvíře se vzápětí převrátilo ve vzduchu a dopadlo bezmocně na záda. Dlouhé údy sebou několik vteřin mrskaly a pak se noční vlk opět vzpamatoval. Překulil se, vzpřímil se a v mžiku zmizel ve tmě. Ještě celé minuty bylo slyšet praštění v houštinách, jak v panické hrůze skákal pryč.
Tifflor si zamyšleně zastrčil ultrazvukovou píšťalu zpátky do náprsní kapsy a vyhlédl na plošinu. Kalo vstával a rozpačitě si oprašoval šaty. Babbo se pustil výstupku a sjel po zadku dolů. Pip elegantně seskákal ze skalní desky. Starosta žuchl do písku, vstal a dlouze, zadumaně si prohlížel nového osadníka. "Díky," řekl konečně. "Myslím, že jsi

nám zachránil život."
"To nestojí za řeč," odpověděl Julian a přátelsky pokývl hlavou.
"Klidně bych teď mohl říct, že jsme odběhli hledat lepší postavení pro výstřel," pokračoval Babbo a mnul si bradu. "Mohl bych si to dovolit jako starosta města. Ale tím bych to nijak nenapravil, co, mládenče? Je to tak, skutečně jsme se připodělali a utekli jako malí kluci."
Vzápětí zmlkl, popadl Tiffovu pravici a pevně ji stiskl.
"To se může stát každému," prohlásil Julian vlídně. "Příště to třeba přijde na mě."
Vraceli se pomalu k obojživelníku. Tifflora udivilo, že se ho nikdo z jeho společníků nezeptal, jak vlastně zahnal vlka na útěk. V podstatě to ale ani nebylo nijak zvlášť důležité. Zdálo se jen, že Trojané zapomněli na starou zásadu, že noční vlky lze mnohem snáz zaplašit ultrazvukovou píšťalou než těžkým paprskometem.
A skutečnost, že je to ani nenapadlo, Tifflorovi dost jasně naznačovala, že na Troji není všechno v pořádku.

3.

Ráno 11. března 2047 obdržel První administrátor ze spojovací lodi kosmické flotily hlášení, že agent vyslaný na Troju dorazil na místo určení a zahájil činnost. Z Troje dorazil na palubu lodi vzdálené dva světelné roky od Heleny mikrokomem stručný zakódovaný vzkaz a byl předán hyperkomem dál. Skutečnost, že šlo pouze o stručný vzkaz, dokazovala Rhodanovi, že na Troji je alespoň prozatím všechno v pořádku. Informoval o tom při večerní poradě Homera G. Adamse a zdálo se, že starochovi se náramně ulevilo. Stále ještě nic netušil o záměrech Arasů v sektoru Isis.
Kolem půlnoci se výprava vrátila zpátky do Rockabye Bendu. Tifflor vysadil Babba před jeho domem a s díky odmítl pozvání na sklenku brandy. Pip a Kalo se vypařili ve tmě jako duchové. Čahoun neměl žádný stálý příbytek. Když byl ve městě, přespával u prvního člověka, který mu nabídl nocleh.
Julian zamířil ke svému obydlí. Zatoužil po skleničce na dobrou noc, a tak vytáhl ze skrýše láhev pravé skotské, kterou se mu podařilo i přes přísné předpisy kosmické flotily propašovat na Troju. Sedl si na podlahu vedle spacího pytle a pomalu upíjel nazlátlou tekutinu ze sklenky.
V duchu si probíral všechno, co prožil první den na Troji. Když pominulo první opojení z velké akce, vzpomněl si na drobné starosti obyvatel Rockabye Bendu - jako například na nenávist, s jakou se zde setkávala osaměle žijící žena jen proto, že neměla partnera a byla hezká. Také si vybavil, jak Babbo řídí městečko skoro autokraticky, aniž příliš dbá na směrnice, protože se domnívá, že je to tak nejlepší. On sám považoval starostu za velkého muže. A nejen proto, jak otevřeně se přiznal ke svému strachu, když skončil lov na nočního vlka.
Kromě spousty drobností se Julian Tifflor setkal s dvěma podstatnými událostmi - narozením zrůdy a faktem, že Trojané dočista zapomněli na zbraň proti nočním vlkům. Bylo ještě brzy si příliš lámat hlavu tím, proč se Ilsin a Kalův potomek narodil bez hlavy. Za zamyšlení ale stála ultrazvuková píšťala. Bez ní osadníci, kteří prakticky nebyli vybaveni paprskomety, neměli proti nočním vlkům žádnou šanci. Přitom tato zbraň byla uvedena na předním místě ve směrnicích, přesněji řečeno v kapitole "Trojská fauna". Zdálo se nemožné, aby někdo zapomněl na tak důležitou věc.
Vysvětlení bylo několik. Zaprvé se mohl v životním prostředí Troje vyskytovat nějaký faktor ovlivňující lidský mozek a způsobující ztrátu paměti. To bylo dost dobře možné. Průzkumná komanda zřejmě nepobyla na planetě dostatečně dlouho, aby na to přišla. Mnohem podivnější bylo, že zdejší osadníci úplně pustili z hlavy, jak se dá použít ultrazvuková píšťala.
Možná si kolonisté přivezli tyto píšťaly ze Země a nosili je stále u sebe, aby se ubránili nočním vlkům. Jednoho rána se však probudili a náhle neměli vůbec ponětí, co si mají počít s těmi zvláštními dvaceticentimetrovými válečky.
Tiff dostal skvělý nápad. Spokojeně si popiskuje, sepsal nejdůležitější pravidla použití ultrazvukové píšťaly na papír a zasunul si ho pod spací pytel. Na druhý lístek pak napsal: Podívat se pod spací pytel! Ten položil na podlahu tak, aby ho bylo vidět na první pohled, a zatěžkal ho láhví whisky.
Hmátl si do náprsní kapsy a přesvědčil se, že v ní má zbraň. Otevřel dveře, opatrně se rozhlédl temnou ulicí a přešel k domu Sari Lajeunové. Musela být ještě vzhůru. Sotva zaťukal na dveře, otevřela je a vyhrkla: "Ano...?"
Julian se vyzývavě opřel o zárubeň a ležérně prohodil: "Co kdybys mi dala zakousnout něco dobrého na noc?"
Dívka otevřela dveře dokořán a vyděšeně vykřikla: "Pojď rychle dál, proboha! Jestli tě tu někdo uvidí..."
Tifflor vklouzl dovnitř. Sari proběhla kolem něj a zakrátko vzplálo světlo. Julian za sebou tiše zavřel. Sari na sobě měla volný splývavý oděv. Vlasy měla ještě rozcuchanější než odpoledne a vypadala ještě kouzelněji.
Zrozpačitěla, když si všimla, jak si ji nový osadník prohlíží. "Co je to za nápad, chtít jíst touhle dobou?" vyjekla. "Běž do kuchyně a něco si najdi!"
Sařin dům byl větší než ten, v němž ubytovali Tifflora. Byl postaven z prefabrikovaných materiálů a každý osadník dostal přidělen jeden, nezávisle na tom, zda byl sám, nebo měl rodinu. Za domovními dveřmi byla úzká chodba, z níž se chodilo nalevo do prostorné kuchyně a napravo do dvou menších pokojů. Vzadu byla umyvárna. Energie se čerpala z podzemního iontového zdroje s poměrně krátkou životností. Každá osada tak byla nucena postavit si co nejdřív centrální elektrárnu.
Kuchyně byla čistší a uklizenější, než Tiff očekával. Sari ho vyzvala, aby si sedl k velkém stolu v rohu. Přeběhla k oknu a rychle je zakryla ručně šitými závěsy.
"Myslím si, že jsi ještě zcela nepochopil, jaké tu mám postavení," zamumlala. Vzápětí se pustila do přípravy jídla. Vodu si natočila ze zásobníku, který musela denně doplňovat z centrální studny.
Tiff pobaveně sledoval, jak šikovně zachází s hrnci a pánvemi a jak málo času potřebuje, aby se kuchyní linula vzrušující vůně. Poslouchal, jak se nad ohněm škvíří jídlo.
Uběhlo sotva půl hodiny od chvíle, kdy Tifflor zaklepal na Sařiny dveře, a stál před ním talíř, z kterého se kouřilo. Přišel

sem vlastně, jen aby si něco vyzkoušel, a pustil se do jídla, přestože na ně původně neměl ani chuť. Tu dostal během vaření, a proto hrábl po talíři, jako kdyby neměl celý den v ústech jediné sousto. Sari ho ujistila, že maso a zelenina jsou domácí. Dokonce i koření bylo trojské. Vyptávala se ho, jak proběhl lov, a Tifflor jí vylíčil v hrubých rysech, co se stalo. Zamlčel jen příhodu s ultrazvukovou píšťalou. Sari se podivila, proč nočního vlka jen zahnali a neulovili. Julianovi tedy bylo jasné, že ani ona už nevěděla, jak se bojuje proti bestii. Neměla tušení, že vlk se celé týdny vyhýbá oblasti, odkud byl vyhnán pomocí ultrazvukové píšťaly.
Po jídle Sari nabídla hostu bylinnou pálenku, kterou vyráběl Pip z listů a plodů několika rostlin. Šlo o tajný recept, a jakmile ji Tifflor okusil, uznal, že zvěd dělá jen dobře. Kořalka byla totiž vynikající.
Tím se hovor stočil na Pipa. Tifflorovi to přišlo vhod. Zvěd byl jednoznačně nejzáhadnější ze všech lidí, které tu zatím potkal. Navenek působil prostě, skoro až dětinsky, ale oplýval celou řadou pozoruhodných schopností. Vyšlo najevo, že Sari neví zhola nic o jeho původu. Dokonce byla přesvědčena, že nikdo z Rockabye Bendu ani Eighteen Holes nemá tušení, odkud se tu Pip vlastně vzal. "Ani ho vlastně neznám příjmením," prohlásila zamyšleně.
Viděla ho s ostatními osadníky poprvé, když se naloďovali. Neabsolvoval s nimi tříměsíční instruktážní kurs. Bylo záhadou, jak se vlastně dokázal dostat na Troju. Nikdo z osadníků si tím ale nelámal hlavu. Pip tu prostě byl a navíc se ukázalo, že je nesmírně prospěšný. Hinner z Eighteen Holes zaměstnával čtyři zvědy, kteří neustále hlídkovali po okolí, ale ani všichni dohromady neodváděli takovou práci jako Pip pro Rockabye Bend.
Tifflor se konečně rozloučil se Sari. Hodiny nad ohništěm ukazovaly půl druhé ráno. Vyprovodila ho ke dveřím. Než zmizel ve tmě, políbila ho a zašeptala: "Jsi zvláštní muž, Tiffe."
Kousl se do rtu a přešel ulici. Kdyby bylo po jeho, určitě by ho Sari nepovažovala za zvláštního. Tiše si povzdechl, když otevřel dveře svého příbytku. Agentův život je zkrátka a dobře tvrdý a plný odříkání.

‚ © ‚

Julian Tifflor ráno už vůbec nevěděl nic o pokusu, který provedl sám na sobě. Z hlubokého spánku ho vytrhlo energické bušení na dveře. Ty se vzápětí rozletěly a dovnitř se vřítil Lofty v rozevláté košili a vlasy rozcuchanými do obličeje. "Babbo je mrtvý!" vykřikl. Hned zase vyběhl ven, jako kdyby ho štvali běsi.
Tifflor byl rázem čilý jako rybička. Oblékl se za půl minuty a vtom mu padl pohled na lístek na zemi, zatížený láhví whisky. Zvedl ho a četl: Podívat se pod spací pytel! Na to teď neměl čas. Celé městečko bylo na nohou. Ze všech domů vybíhali lidé a kolem starostova domu se brzy vytvořil hlouček zvědavců. Když k němu Tiff přicházel, z domu hystericky zaječela nějaká žena. Zrychlil.
Dav zevlounů dosahoval až do půli ulice. Julian spatřil nad hlavami ostatních Pipovu bělovlasou hřívu. Prodral se až ke zvědovi a zeptal se ho: "Co se stalo?"
Pip na něj smutně pohlédl a hlesl: "To je Oliva. Nepřetržitě křičí. Tvrdí, že Babbo je po smrti a že nikdo nemá chodit dovnitř."
"Tady venku nic nepořídíme," rozhodl Tifflor. "Zkusíme se dostat do domu zezadu."
Zvěd přikývl. Rozběhli se a o dva domy dál zabočili na zahrady táhnoucí se vzadu. Sto metrů za nimi začínal les. Opatrně, dobře si uvědomuje hrozící nebezpečí, se Tiff přikradl k domu, kde bydleli Babbo a Oliva. Ta neustále vřískala a Julianovi z toho šel mráz po zádech.
Babbova zahrada představovala pěstěný zelený ostrůvek v moři hnědé vyschlé trávy. Tiff se proplížil mezi dvěma vysokými keři, těsně následován Pipem, a konečně dorazil k místu, odkud mohl vyhlédnout na ulici mezi starostovým a sousedním obydlím.
A náhle věděl, co se Babbovi přihodilo.
Těsně podél zdi se pnula rostlina. Měla jako pěst silný kolmý stonek podobný slunečnicovému a dosahovala až k oknu. Vrchol měla uvnitř a Julian zahlédl na zemi skleněné střepy.
Pip přidušeně vyjekl. Tiff si dlouho, zamyšleně prohlížel podivnou rostlinu, a konečně nabyl jistoty. "Už se tu něco takového objevilo?" zeptal se zvěda, aniž se na něj ohlédl.
"Ne, zatím ještě ne," vyhrkl Pip.
"To jsem si mohl myslet," zachrčel Tifflor. "Tlama rdousivá. Pozor, Pipe. Dívej se, jak ji složím." Vytáhl zpoza opasku paprskomet a odjistil ho. Potom vystoupil zpoza keře a přešel do mezery mezi oběma domy. Dupal a dělal při tom co největší rámus.
Rostlina se pohnula. Tlustý, jemnými chloupky porostlý, stonek sebou zaškubal, prohnul se a vyjížděl zpátky z rozbitého okna. Tifflor se co nejhlasitěji rozkašlal. Rostlina zrychlila svůj pohyb. Oliva v domě opět vykřikla.
Julian se zastavil. Kmínek podivné rostliny byl od něj stále ještě pět metrů. Kroutila se a konečně se jí podařilo vyprostit z okna květ složený z velkých masitých krvavě rudých plátků. Chvíli jako by hledala směr a zakrátko se začala sklánět k Tifflorovi.
Julian napjatě čekal. Rostlina nepospíchala. Byla natolik zkušená, aby věděla, že kořist jí neuteče, když je u ní tak blízko. Rudý kalich se téměř obřadně snášel k Tifflorovi a on jasně viděl světle šedý kulatý útvar na spodku květu, který se k němu měl zakrátko přisát.
Počkal ještě vteřinu a pak vypálil. Vějířovitý energetický paprsek zasáhl rudý kalich a proměnil jej v syčivý oblak páry. Stonek se svíjel, jako kdyby trpěl nevýslovnými bolestmi. Tiff ale nepřestal pálit, dokud se nerozplynul i zbytek rostliny a nerozžhnula se doběla půda v místě, kam rostlina zapustila kořen. Teprve pak zajistil paprskomet, zastrčil si ho za opasek a ustoupil, aby se nepopálil o roztavené kamení. Mávl na Pipa, který vyšel z úkrytu, a vrátili se společně zpátky na ulici.
Dav ustoupil. Osadníky vyděsil oheň šlehající z paprskometu. "Už je po všem! Jděte někdo dovnitř a podívejte se, co je

s Olivou!" vykřikl Tifflor. Nikdo se ani nepohnul. Všichni na něj zírali, jako kdyby ho viděli poprvé. "Kdo je Babbův zástupce?" zvolal Julian.
"Žádného neměl," zapištěl Pip. "Původně to byl Hinner, ten ale odtáhl se svými lidmi do Eighteen Holes a Babbo si žádného zástupce už nevybral."
Tifflor se rozhlédl a hledal očima Georga. Nikde však lékaře neviděl. "Pojď, Pipe," řekl konečně zvědovi. "Podíváme se dovnitř."
Pipovi stačilo ke spokojenosti, když mu někdo říkal, co má dělat. Poslušně následoval Juliana, který zamířil k domu a zakrátko otevřel dveře. Do chřípí jim pronikl podivný pach. Tifflor ho poznal okamžitě. Bylo to už hodně dlouho, kdy ho ucítil naposledy; celé tři roky uplynuly od chvíle, kdy se ve výcvikovém táboře seznamovalo několik vybraných důstojníků kosmické flotily s nástrahami vesmíru.
V domě vládlo mrtvé ticho. Všechny dveře byly dokořán. Tifflor vykřikl, ale Oliva mu neodpověděla. Letmým pohledem přelétl prázdnou kuchyň a obrátil se k dvěma menším pokojům na pravé straně chodby. V jednom z nich ještě včera seděl naproti Babbovi. Druhý sloužil jako ložnice. Přikrývky na postelích byly zmuchlané a odhrnuté jako po boji. Zpod jedné trčely přes okraj postele nohy s povislou světle šedou kůží. Pip vypískl. Tady v ložnici byl pach nejintenzivnější.
Tifflor se pomalu otočil a změřil si zvěda. Byl bledší než jindy a vypadal, jako že se každou chvíli pozvrací.
Julian vešel dovnitř. Vpravo u zdi ležela Oliva. Na sobě měla jakousi noční košili a byla zjevně v bezvědomí. Bylo ale vidět, že dýchá. Tiff došel k posteli a odhrnul přikrývku, zpod níž trčely nohy, a spatřil Babba. Starosta jako by přes noc zestárl o padesát let. Tělo měl stejně vyzáblé jako nohy a vypadal jako umrlec.
Nový osadník vytáhl nůž, opatrně odsunul Babbovu pravou paži stranou a řízl do kůže těsně nad zápěstím. Z rány se vyřinula kapka bezbarvé tekutiny, a víc nic. Starosta měl na sobě tílko a kalhoty. Tiff roztrhl tílko vedví a obnažil mu hruď. Byly na ní jasně vidět krví podlité skvrny, které po sobě zanechala rostlina. Julian si duchanepřítomně prohlížel rozbité okno nad postelí.
Zvenčí k nim náhle dolehl hluk. Kdosi rozrazil domovní dveře a zachrčel: "Kde jste?"
"Tady," odpověděl Tifflor klidně. "Na něco se připravte, doktore!"
Georg se vřítil do ložnice a vypadal, jako kdyby nespal celou noc. Pod očima se mu černaly tmavé kruhy, na tvářích mu rašilo strniště a vlasy měl rozcuchané.
"Co... co je...?" zjišťoval situaci.
"Babbo je mrtvý," oznámil mu Tifflor a položil mu ruku chlácholivě na rameno. "Na tom nic nezměníte. Oliva ale potřebuje pomoct. Co kdybyste se jí ujal?"
Georg zmateně přikývl. Přešel ke starostově ženě a zběžně ji prohlédl.
"Patrně šok," zamumlal. "Pipe, pomůžeš mi?"
Zvěd k němu beze slova přiskočil. V jeho hubeném těle bylo víc síly, než by si kdo myslel. Lehce vzal Olivu do náruče a vynesl ji ven. Georg chtěl jít za ním, ale Tifflor ho zadržel.
"Co je vám, doktore?" zeptal se ho. "Vypadáte, jako kdyby vám přeběhl přes cestu sám ďábel."
Lékař si přejel rukou po čele a vyhrkl: "Tak nějak. Vzpomínáte si na Ilsu a její bezhlavé dítě?"
"Ano, přirozeně," odpověděl Julian a zmocnila se ho neblahá předtucha.
"Dobrá. Dnes ráno ve čtyři hodiny přivedla na svět dítě Pebbeho žena Zeppa."
"No a?"
"No a!" zavřeštěl Georg a náhle z něj vytryskla všechna hořkost. "Ilsin potomek neměl hlavu, ale jinak byl docela normální. Zrůda, kterou porodila Zeppa, ani nevypadá jako dítě!"
"Žije?" zeptal se ho bezprostředně Tifflor.
"Ano. Nemám ale tušení, jak dlouho bude naživu. Ani nevím, jak mám vyživovat tohohle novorozence. Co může tak jíst vejčitý kus masa potažený hnědou kožešinou? Seno? Mléko? Kamení?"
Tiff se rychle rozhodl. "Lidi venku vás budou určitě potřebovat, doktore," řekl. "Chybí jim někdo, kdo má autoritu. Babbova smrt je zdrtila. Myslím si ale, že nejdřív se musíte postarat o Olivu a ty dvě děti. Hleďte postavit starostovu ženu co nejrychleji na nohy. Musí nám vypovědět, co se tu odehrálo. A snažte se udržet naživu oba novorozence. To je možná ještě důležitější."
Georg zamířil ke dveřím. Ještě jednou se ale zastavil, nedůvěřivě si změřil Tifflora a prohlásil: "Vy před námi něco tajíte, že? Víte víc, než dáváte najevo."
Terranský agent se na lékaře usmál a odpověděl: "Já nevím vůbec nic. Alespoň zatím. Jen jsem se tu dostal o kousek dál než většina zdejších osadníků."
Georg přikývl a beze slova vyšel z domu. Tiff slyšel, jak se venku mumlání změnilo v hlasitý repot, když lidé zahrnuli lékaře přívalem otázek. Vzápětí Georg zahřímal a bylo zase ticho.
Julian vyšel ven. Georg a Pip s bezvědomou Olivou v náručí už dosáhli horního konce ulice. A před ním stál dav, který chtěl vědět, co se stalo v Babbově domě. Už se zde shromáždili všichni obyvatelé Rockabye Bendu. Tifflor si prohlížel zachmuřené obličeje mužů a pocítil vlnu zášti sálající z davu.
"Babbo je po smrti!" zvolal "Upíří rostlina známá pod jménem tlama rdousivá mu vysála krev z těla. Město potřebuje jeho nástupce, a to hned teď! Situace je vážná."
"Kdo to říká?" vykřikl nějaký muž stojící vzadu. Byl ještě mladý, nemohlo mu být ani třicet a vyzařovala z něj autorita založená na nemalé, avšak naivní sebedůvěře. "Zemřel jeden muž a už slyšíme, že situace je vážná! A navíc nám to říká zelenáč, který nezná zdejší poměry a patrně mu nejde o nic jiného, než si co nejrychleji získat nějaké postavení!"
Tifflor se posměšně zašklebil a řekl: "Mladý muži, buďto tu spolu budeme věcně diskutovat, nebo budeme na sebe házet špínu. Klidně nechám rozhodování na vás. Rostlina zabila jednoho muže. Připlížila se na svých vzdušných kořenech v noci do města a nezabila jen tak někoho, nýbrž muže, který znamenal pro Rockabye Bend nejvíc. A nejen to:

narodily se tu dvě děti, z nichž jedno nemá hlavu a druhé se vůbec nepodobá člověku, jak mě ujistil Georg. Myslím si, že to jsou pádné důvody proč považovat situaci za vážnou."
Odpůrce si rozčileně prorazil cestu davem, zastavil se před Tifflorem a založil si ruce v bok. "Každý ví, že životní podmínky na nové planetě nesvědčí lidskému organismu! Byli jsme připraveni na to, že u prvních narozených dětí může dojít ke komplikacím. A co se týká Babbovy smrti, zdá se mi, že si odporujete. Odkud by měla rostlina vědět, co Babbo znamenal pro město? Vyhlédla si prostě nějakou oběť. To, že zabila starostu, je nešťastná náhoda, nic víc!"
Popošel ještě blíž, ztišil poněkud hlas a pokračoval: "A kromě toho, cizinče, zdejším lidem vadí, když tady vede velkohubé řeči někdo, koho nenapadlo nic lepšího než se ještě v den příletu sčuchnout se Sari."
Agent si vzpomněl na dívčino varování a náhle se rozzuřil. "Co je to za vůbec chlapa?" obořil se na kolemstojící.
"Jsem Milton Klenke," odpověděl mladík sám. "A stojím si za vším, co říkám."
"Jsi blázen, Miltone Klenke!" prohlásil Julian vážně a klidně. Vzápětí vystřelila jeho pěst a zasáhla Miltonovu bradu. Mladík překvapeně zavyl, v očích se mu objevil skelný výraz a v bezvědomí se skácel na ty, kteří stáli za ním.
Než lidé pochopili, co se stalo, stál už Tifflor ve dveřích domu a v ruce svíral paprskomet. Dav se dal do pohybu a zezadu se na přední řady tlačili další, kteří neviděli výhrůžně namířenou zbraň. Nakonec se ti vpředu ale přece jen zarazili.
"Vyžeňte ho z města! Nepotřebujeme žádné velkohubé cizáky!"
Julian odjistil paprskomet a vypálil úzký svazek energie nad hlavy rozhněvaných lidí. Dav znehybněl.
"Vím, že mě nemůžete vystát!" zvolal Tifflor. "Přesto jsem členem vašeho společenství. Myslím si, že mám právo se bránit, když mě napadne blázen, jako je Klenke. A také je mým právem přednést před všemi měšťany svůj návrh a nechat o něm hlasovat. Žádám, aby byl v Rockabye Bendu vyhlášen stav nouze a podle článku třináct se rozpustila městská rada, zvolil se zmocněnec a byl pověřen na tři planetární měsíce řízením osudů města. Kdo souhlasí s tímto návrhem, nechť zvedne ruku!"
O tom, jak dopadne hlasování, nebylo od začátku pochyb. Beztak by nebylo právoplatné, protože pro všeobecné shromáždění měšťanů platila určitá pravidla, kterými se Tifflor nemohl řídit, protože nebyl čas. Užasl, když se přece jen našlo dvanáct odvážlivců, kteří souhlasili s jeho návrhem.
"Kdo je proti?" zvolal. Zvedl se les rukou. "Návrh se tedy zamítá!"
Julian se zamyšleně pohladil po bradě a prohlásil: "Nemůžete tvrdit, že jsem se nesnažil. Přijde den, kdy se budete proklínat, že jste nebyli chytřejší. Nemusíte se bát, že bych se nadále vměšoval do vašich záležitostí. Mám v úmyslu usadit se poměrně daleko od Rockabye Bendu. Odjedu z města zítra nebo pozítří. Jen bych vám rád řekl něco, nad čím byste se měli zamyslet."
Poklidně přehlédl dav před sebou. Lidé byli zticha jako pěny. "Rostlina, která usmrtila Babba," pokračoval, "je pozoruhodná. Vyskytuje se poměrně vzácně. Na Troji ještě před čtyřmi týdny nebyla pozorována. Tlamy rdousivé lze nalézt vlastně jen na jedné planetě v Mléčné dráze a tou je Trumbull v soustavě Leyte, vzdálené odsud víc než osm tisíc světelných let." Zastrčil si paprskomet za opasek a na okamžik se významně odmlčel. "Dostanete se o hodný kus dál, když se vám podaří chytit toho, kdo dovezl tlamy na Troju," dodal.

‹ © ›

Georg beze slova otevřel dveře kojenecké stanice. "Podívej se," řekl Tifflorovi. Zapomněl na formálnost a bez ostychu mu tykal. "Dělá se mi zle, když se na to dívám."
Julian vstoupil do osvětlené místnosti. Dveře se za ním zavřely a on uslyšel tichý brekot. Přešel k postýlce, odkud se ozýval pláč, a spatřil podivné stvoření bez hlavy - potomka Ilsy a Kala Myersových. Naklonil se nad postýlkou a pečlivě si prohlížel zrůdu. Jak už mu řekl Georg, vypadala vlastně docela normálně - až na to, že místo hlavy měla na ramínkách plochý hrbol.
Zřejmě měla vyvinutý hlasový orgán, ten byl ale uložen jinde než u normálního člověka. Patrně má i hlavu, jen jí vyrostla na jiném místě, pomyslel si Tiff. Nejspíš v hrudním koši. Musela mít nějaké spojení s vnějším světem, když mohla dýchat. Nikdo nemohl říct, jak fungovaly zrak a čich, sluch se ale zdál být v pořádku.
Julian se odvrátil. Tohle dítě budou zkoumat odborníci. Jemu nezbývalo, než je udržet naživu a čekat. Pravděpodobně se na něm dala získat celá řada důležitých poznatků, které by umožnily nahlédnout do praktik určitých lidí a v budoucnu by bylo možné zabránit podobným událostem, jako byl "trojský případ".
Tifflor přešel k ohrádce, která se otřásala škubáním tělíčka skrytého v ní. Nahlédl dovnitř. Tak tohle je potomek Pebbeho a Zeppy, blesklo mu hlavou. Docela chápal Georga, že nebyl schopen snést pohled na nebohou příšerku. Kdyby padla do rukou posádce průzkumné lodi někde na neznámé planetě, vědci by si ji se zaujetím prohlédli, dali by jí latinské jméno a zařadili by ji mezi domorodé živočišné formy. Nikoho by ani ve snu nenapadlo, že jde o tvora, kterého zplodili lidé. Nebožátko bylo asi půl metru dlouhé a mělo vejčitý tvar. Přesně, jak mu to popsal lékař. Tělíčko pokrývala hustá dlouhá srst. Zrůda neměla hlavu, paže ani nohy - vůbec nic, žádný úd, který by se odlišoval od vejčitého tvaru.
Tifflor zrůdičku chvilku studoval, díval se, jak se neklidně převaluje sem tam, nafukuje se a zase se smršťuje. Konečně překonal odpor, sáhl do postýlky a pokusil se zvednout to chlupaté něco.
Vzápětí vykřikl, když se popálil o jemnou srst. Bylo to ještě desetkrát horší, než kdyby hrábl do trsu kopřiv. Tělíčko dopadlo zpátky na postel a chvíli nehybně leželo, jako kdyby zkoumalo okolí. Potom sebou zase začalo házet, převalovalo se, nafukovalo a smršťovalo.
Julian se podíval na své ruce. Zbarvily se dočervena. Bylo mu jasné, že se musí nechat vyšetřit od Georga. Jed ze srsti mohl být nebezpečný. Přešel k oknu a vyhlédl na rezatý trávník oddělující město od lesa. Snažil se představit, co asi řeknou na Zemi, až uslyší jeho zprávu z Troje. Negativní následky byly nedozírné, alespoň pro úsilí kolonizačního

úřadu.
Terranští osadníci nebyli žádné slabé nátury. Snášeli průměrné teploty deset stupňů pod nulou stejně stoicky jako čtyřicet nad nulou. Podmaňovali si planety, na jejichž neúrodné půdě se dalo vypěstovat nanejvýš několik kukuřičných klasů na metr čtvereční, a proměňovali je v kvetoucí ráj. Vyhlazovali celé armády nebezpečných zvířat, žili v neustálých změnách, kdy se léto a zima střídaly ve čtrnáctidenních intervalech. Obývali světy vzdálené od Země tak, že se k nim dostala zásobovací loď jednou za dva roky. Usazovali se na nevábných skalních útvarech, na jejichž povrchu panovala pouhá desetina normální gravitace, a dokázali přežít i na světech, kde musel každý nosit dvojnásobek své původní váhy.
Nedali se zadržet, byli hrdí a vytahovali po celé galaxii na stožáry modrou vlajku se spirálovou mlhovinou svíranou dvěma rukama, vlajku Solárního impéria. Nedokázali by se ovšem smířit s jedním - Chtěli, aby jejich potomci vypadali stejně jako oni, a vyhnuli by se na sto honů každé planetě, kde by jejich ženy mohly rodit zrůdy.
Tedy planetě, jako byla třeba Troja. Nikdo jim nebyl s to dostatečně rychle vysvětlit, že nejde o přírodní děj, nýbrž o vědomý zásah zákeřného protivníka. Nevěděli nic o mutacích, neměli tušení, že lidé jsou pramálo odolní vůči změnám genetického obrazu. Náhodné vlivy prostředí měly pouze v jednom případě z milionu za následek životaschopný výtvor, ostatní nebyly schopny přežít a většina z nich hynula, aniž to zaznamenali dokonce i jejich rodiče. Aby se plod dvou zcela normálních lidí proměnil v huňaté velké vejce, k tomu bylo zapotřebí nesčetných změn dědičných znaků a každá z nich ohrožovala jeho životnost. Mezi téměř nekonečným množstvím kombinací produkujících výše uvedenou tělesnou formu byla pouze jedna, která byla schopná přežít.
Pravděpodobnost, že k tomu došlo náhodným zásahem přírody, se rovnala prakticky nule. Jinými slovy: Srstí obrostlé vejce zplozené dvěma lidskými rodiči mohlo vzniknout pouze tehdy, když byly nezbytné změny dědičných znaků provedeny úmyslně, plánovitě.
Příroda však postupovala plánovitě jen v časovém měřítku geologických dob. Pro narození zrůd na Troji existovalo jediné vysvětlení - byly dílem nějakého inteligentního nepřítele. Těch bylo samozřejmě víc, ale pouze jedinému z nich bylo možné přičíst útok provedený pomocí složitých dědičných mutací a dovezených upířích rostlin.
Tifflorovi se ulevilo, když se odvrátil od okna. V podobných situacích bylo dobré srovnat si čas od času myšlenky a udělat si jasno. Nepřítel, s kterým měl co do činění tady na Troji, hrozil nejrůznějšími překvapeními a bylo poměrně snadné nechat se zahnat na útěk, pokud by člověk ztratil přehled.
Vytáhl z kapsy malý přístroj, přešel k postýlce, v níž leželo chlupaté vajíčko, přidržel přístroj nad cukající se bytostí a stiskl spoušť. Stejnou proceduru provedl také s dítětem Myersových. Nyní měl vyfotografované obě zrůdy. Zastrčil minifotoaparát zpátky do kapsy a chystal se opustit kojenecký ústav. Došel ke dveřím asi na tři čtyři kroky a vtom se stalo něco pozoruhodného.
Náhle jako by ztratil půdu pod nohama. Jakási neodolatelná síla ho zvedla do výšky a mrštila jím šílenou rychlostí o světlou zeď. Ani nestačil vtáhnout hlavu mezi ramena. Před očima mu vyšlehl oslnivý blesk a měl pocit, že se mu hlava rozletěla na tisíc kousků.

4.

13. března 2047 přišly docela jiné zprávy. Perry Rhodan přijal hlášení svého agenta, který mu sděloval, že osadníci na Troji dočista zapomněli metodu boje proti nočním vlkům - tedy zvířatům, kterým vědci dali jméno Megalonicas trojanus. Kromě toho se agent zmiňoval o dítěti, které přišlo na svět bez hlavy a přece dokázalo přežít. Poukázal při tom na skutečnost, že jde o první dítě narozené v osadě Rockabye Bendu. V jiném městě zvaném Eighteen Holes se podle zpráv nedávno bez jakýchkoli potíží narodily tři zcela normální děti.
Agent se zdržel jakýchkoli komentářů. Perry Rhodan ho znal velmi dobře a věděl, že od něj uslyší hodnocení, až si utvoří spolehlivý vlastní názor na celou záležitost. A k tomu ještě zjevně nedospěl.
Administrátor však sdílel nevyslovené mínění svého důvěrníka, že události na Troji jsou dostatečně významné na to, aby byly oznámeny v mimořádném hyperkomovém vzkazu. Byly vskutku nanejvýš podivné a jednalo se zcela nepokrytě o machinace bezohledného protivníka, jehož cílem logicky bylo vyrvat Troju osadníkům z rukou a zmocnit se jí. Nikdo nedovedl říct, proč má tato planeta pro nepřítele takový význam. Jeho totožnost však dostatečně objasňovala metoda, kterou kráčel ke svému cíli.
Ten večer byl Homer G. Adams ve skvělé náladě, a když dopil první sklenku vermutu, prohlásil: "Kéž by bylo víc takových dní, Perry. Dnes a včera nebyly ze sektoru Isis hlášeny žádné pohyby cizích lodí. Vypadá to, že Arasové polevili ve své aktivitě."
Administrátor sebral ze stolku radiogram a podal ho Adamsovi. Ten si pečlivě prostudoval potištěnou fólii, a když konečně vzhlédl, jeho optimismus byl tentam.

‚ © ‚

První, co Julian Tifflor zaregistroval, když se po dlouhé době probral, byl Georgův hlas: "Zůstaň klidně ležet, hlupáku! Máš otřes mozku a příští tři dny musíš strávit na lůžku, jasné?"
Tiff otevřel namáhavě oči, prudce se zvedl a zamotala se mu hlava, když ho oslnilo jasné světlo. Lékař a jeho bílý plášť jako by nepatřili k sobě a křepčili před ním v groteskním tanci, než opět splynuli vjedno. Zaostřil a pocítil v očích bodavou bolest.
"To si myslíš ty!" zavřískl Julian. Seskočil z postele, do níž ho musel uložit Georg, když ho našel v bezvědomí v kojeneckém oddělení. Všiml si, že na sobě nemá nic kromě podivně krátkých kalhot. "Jak dlouho jsem byl v

bezvědomí?" zeptal se lékaře.
Georg na něj vylekaně pohlédl a naléhavě zvolal: "Lehni si, povídám ti! Ještě se mi tady složíš a..."
"Cítím se skvěle!" zalhal Tifflor. Ve skutečnosti mu bylo prachmizerně, věděl ale, že má ve svých zavazadlech léky, které zvládnou i otřes mozku. "Tak jak dlouho jsem byl v limbu?"
"Osm hodin."
Tiff si povzdechl a sedl si na pelest. Zjevně se nalézal v nemocničním pokoji. Bylo v něm ještě dalších pět postelí rozestavených podél stěn. V čelní zdi bylo široké vysoké okno, kterým dovnitř vpadaly jasné sluneční paprsky. V protější stěně nalevo od dveří byl výklenek s umyvadlem. Lůžka byla prázdná a čistě povlečená. Jak se zdálo, v Rockabye Bendu nebylo příliš mnoho nemocných.
"No dobrá," zabručel Tifflor. "Za tu dobu se ale musela stát spousta věcí. Co kdybys mi podal stručné hlášení?"
"Tohle mám hrozně rád!" vyprskl Georg zlostně. "Jsem lékař a chci vědět, co se stalo s tebou. Zatím není nic důležitějšího. Jak to, že jsi tam tak znenadání upadl a do čehos narazil?"
"Klidně bych ti to řekl, ale sám nevím, co se přihodilo. Tak co bude s tou informační transfuzí?"
Georg se odevzdaně sesul na pelest protější postele a rozmrzele zamručel: "Jediné, co potřebuju ke štěstí, je pár takových pacientů, jako jsi ty. Pak mi můžou objednat ambulantní loď a poslat mě do nervového sanatoria na Terru."
"To nebyl špatný úvod. Takže... co se stalo v době, kdy jsem nebyl při smyslech?"
"Novým starostou zvolili Miltona Klenka, cvoci!" vyhrkl vztekle lékař.
"Co se štětíš?" podivil se Tifflor. "Milton je sebevědomý muž a má velký vliv na ostatní."
"Je to pitomec," odporoval Georg. "Sebevědomí mu tedy nechybí, to ne. Má ale spoustu předsudků a potrhlých názorů. Na Zemi by z něj možná kvůli tomu byla vážená osobnost, ale tady na Troji není s to řídit ani osadu."
"Zdá se, že většina tvých spoluobčanů na to má jiný názor," poznamenal Tifflor.
"Většina mých spoluobčanů," namítl lékař, "momentálně připomíná spíš hordu zajíců, mezi které vběhl pes. Ale nechme toho. Lidi trochu vyplašilo, co jsi naznačil o původu upíří rostliny. Městská rada si vybrala nového starostu, aby něco podnikl proti téhle hrozbě. Miltona to rozčililo. Tvrdil, že žádné nebezpečí nehrozí. Jenže on není Babbo a ví to sám stejně dobře jako městští radní. Babbo by poslal chlapy k čertu a poradil jim, aby se u něj pár dní radši neukazovali. Milton se chtě nechtě podrobil. Snaží se sestavit pátrací oddíl, který má během příštích dvaceti dnů důkladně pročesat okolí města do vzdálenosti třiceti kilometrů. Kupodivu má dost práce s tím, aby sehnal potřebný počet lidí. Všechno je to zatím dobrovolné, a když někoho osloví, ten má hned plnou hubu výmluv. Milton chce nasadit všechno, co má k dispozici: obecní rezervní vozidla, oba letouny a všechny možné přístroje, včetně toho, co mu poskytli z Eighteen Holes. Ještě před týdnem by se do toho lidi jen hrnuli, teď ale jako by do nich něco vjelo..." Georg zaváhal a zmlkl.
"Eighteen Holes?" vyhrkl Tifflor. "Tam je všechno v pořádku?"
"Lofty se spojil s Hinnerem. Zatím nemají žádné potíže."
Julian vstal a zeptal se lékaře: "Kde je Pip?"
"Nesouhlasil s volbou. Ještě nikdy jsem ho neviděl tak rozezleného. Řval na Miltona, že je blázen, když nevěří, že nám hrozí nebezpečí, a že nemá tušení, jak dokáže být tahle planeta záludná. Pár lidí ho podpořilo a na chvíli to vypadalo, jako že se jim podaří zvrátit volbu. Jenže Milton je mazaný. Vzal si slovo a zašlapal Pipa do země. Ten se pak vytratil. Milton má ale pár nepřátel, kteří si ho pěkně podají, jestli si nedá pozor."
"A má potíže se sestavením pátracího oddílu?" zamumlal Tifflor.
"Ano. Proč se ptáš?"
"Protože bych mu rád pomohl."
"Tiffe, tobě přeskočilo! V tomhle stavu přece nemůžeš..."
Julian položil lékaři ruku na rameno a vážně řekl: "Tohle by byla první kolonie, kde by místní doktor neměl předtištěné formuláře o propuštění z nemocnice na vlastní nebezpečí. Určitě je máš i ty, ne?"
"Přirozeně," zavrčel Georg.
"Tak sem s tím, já to podepíšu! A dones mi rovnou také šaty. Pospěš si!"
Lékař vstal, ale pak se na Tifflora zamyšleně podíval a zeptal se ho: "Ty mi nechceš říct, co se ti stalo v kojeneckém oddělení, co?"
"Ale chci," zasmál se Julian. "Nejspíš mi ovšem nebudeš věřit. Byl jsem s oběma dětmi úplně sám. Zrovna jsem zamířil ke dveřím, když mě něco neviditelného popadlo, zvedlo mě z podlahy a praštilo se mnou o zeď. To je všechno."
Georg pokýval zadumaně hlavou a zamumlal: "Smutné. Většina lidí se vyrovnává s otřesem mozku snáz. Ty halucinace tě ale časem přejdou, nejsou trvalé povahy, chápeš?"
Tifflor se na něj zakřenil a prohlásil: "Já tě varoval. A povím ti ještě něco. My všichni tady máme společného nepřítele. Má na svědomí Babbovu smrt a narození těch dvou zrůd. Myslím, že vím, o koho jde. Tam v kojeneckém oddělení na mě zaútočil poprvé. Chtěl mě zneškodnit, protože toho vím z vás nejvíc. Těch útoků bude ještě spousta, a když si nedám pozor, jednoho dne se objevím v tvém špitále jako nebožtík. Vadí mi ovšem jedna drobnost."
Georg na Tiffa posměšně pohlédl a bylo na něm znát, že mu nevěří ani slovo. "A ta drobnost je, pane zasvěcený?" zeptal se ho jízlivě.
"Telekineze nepatří do protivníkova repertoáru," odpověděl Julian nevzrušeně.

‹ © ›

Ulice byla prázdná. Vypadalo to, jako kdyby všichni zalezli, aby unikli dotazům Miltona Klenka. To Tifflorovi naprosto vyhovovalo. Měl co dělat, aby se udržel na nohou a šel správným směrem. Bylo by nad jeho síly, kdyby se musel s někým zastavit a hovořit.

Trvalo mu půl hodiny, než dorazil ke svému domu. Začínalo se stmívat. Pracně otevřel dveře a vklopýtal do prázdné kuchyně. Poklekl před spacím pytlem a musel si nejprve chvilku odpočinout, než byl schopen vytáhnout z vaku léky. Vzal si dvě tobolky a spolkl je. Zaúčinkovaly okamžitě. Tlak v hlavě pominul a mlžné závoje před očima se mu rozplynuly.
Teprve v té chvíli si všiml tří mužů, kteří se usadili v rohu ložnice a zvědavě ho pozorovali. Poznal Kala a Pipa, toho třetího chlapíka dosud neviděl. "Ahoj," hlesl malátně. "Georg tvrdí, že jsem utrpěl otřes mozku. Nejspíš má pravdu. Teď už se ale cítím líp."
"Někdo vás zmlátil?" zeptal se ho Kalo Myers zachmuřeně.
Tifflor zavrtěl hlavou a odpověděl: "Ne, způsobil jsem si to sám." Věděl, že nemá cenu lidem vyprávět, jak to bylo doopravdy. "Co pro vás můžu udělat?"
"Hledáme čtvrtého, který by se s námi vydal na výpravu."
Julian se nervózně zasmál a zavrčel: "Jasně. Kdy vyrazíme? Hned teď? Opravdu se cítím, jako bych mohl skály lámat."
"Zařídíme se podle tebe," vypískl Pip. "Nevěděli jsme, že jsi narazil hlavou do zdi."
Tifflor přikývl a řekl: "Samozřejmě že do toho jdu s vámi. Za předpokladu, že to počká do zítřka. Kdy tedy vyrazíme - a kam?"
"Tlamy rdousivé," hlesl zvěd suše. "Milton nesehnal dost lidí. Tedy vlastně doteď nemá žádné. Už se těším, jak se bude tvářit, až se mu přihlásíme my!"
"Dali jsme mu totiž jasně najevo, že ho neuznáváme jako starostu," vmísil se do hovoru třetí muž.
Tifflor na něj vyzývavě pohlédl. Chlapíkovi konečně svitlo. Vstal, přešel k Julianovi, podal mu ruku a prohlásil: "Úplně jsem zapomněl. Já jsem Pebbe Holstroem."
Tifflor přijal nabídnutou ruku a mocně jí potřásl. Pebbe na něj udělal dojem. Byl to vysoký hromotluk a nemohl v sobě zapřít skandinávské předky. Jeho věk se dal těžko odhadnout. Bylo mu něco mezi třiceti a čtyřiceti lety.
"Jste tedy přesvědčeni o tom, že v ohrožení jsou obě města?" ujistil se Tiff.
"Ano. Pip nám to dostatečně vysvětlil," řekl Pebbe. "Tvrdil ovšem, že vy toho víte ještě víc."
Terranský agent se rozhodl rychle. Uznal, že ti tři si zaslouží, aby je zasvětil do toho, oč tu vlastně jde.
"Nedá se zatím mluvit o tom, že něco vím," spustil. "Jsou tu však určité náznaky snah cizinců, kteří by se rádi usídlili na Troji. Mám tím na mysli cizí rasu. Z nějakého důvodu je pro ně tahle planeta natolik cenná, že by nás z ní rádi vyhnali. A protože se zřejmě obávají diplomatických komplikací nebo k tomu mají jiné důvody, postupují ve vší tajnosti. Snaží se narafičit všechno tak, aby to vypadalo, že jsme opustili Troju sami kvůli nepříznivému životnímu prostředí. Tlamy rdousivé přesně zapadají do jejich záměru. A podle mě byly cíleně provedeny i mutace, jež vedly k narození obou zrůd."
"Je to možné...?" vyhrkl Pebbe užasle.
"Ano," přisvědčil Julian. "Moderní biologie toho umí mnohem víc, než otevřeně přiznává. Otázkou v tomto případě jen zůstává, jak lze docílit mutací tak, aby se cizinci vůbec nemuseli ukázat."
"Vy víte, o koho jde?" zeptal se Kalo Myers Tiffa vážně.
"Zatím ještě ne. Když ale budeme pozorní, určitě najdeme nějaké důkazy."
Kalo chvíli zíral na podlahu, než konečně řekl: "Je spousta věcí, v kterých vám prostě musíme důvěřovat. Možná má pravdu Milton, třeba ze sebe jenom děláte důležáka. Klidně ale taky můžete mít pravdu - a pak záleží osud celé Troje jen a jen na nás. Věřím vám. A řekl bych, že Pebbe a Pip jakbysmet."
Tifflor klidně snášel jeho zkoumavý pohled a pak odpověděl: "Díky za upřímná slova, Kalo." Obrátil se a sáhl pro láhev whisky, kterou si den předtím ukryl pod zavazadla. Bylo třeba zapít uzavření smlouvy.
Než ale nahmátl láhev, našel lístek, který včera lhostejně zahodil. Text na něm ho zaujal. Nadzvedl spací pytel a vyndal zpod něj druhý, hustě popsaný papír. Bylo to jeho písmo, nemohl si ale vzpomenout, kdy a proč napsal tenhle vzkaz sám sobě.
Svitlo mu, když dočetl až do konce. Zpráva podrobně popisovala použití ultrazvukové píšťaly v boji proti nočnímu vlkovi, vražedné obludě sužující Troju. Kromě toho upozorňovala Tifflora, že má zbraň v náprsní kapse. A také ji tam skutečně nahmátl.
Vzkaz končil slovy: Ještě jsi to věděl v noci po příletu. Zkus si vzpomenout, jak jste se vypořádali s Babbem, Pipem a Kalem s nočním vlkem na úpatí Catanských hor!
Tifflor se usilovně rozpomínal. Vybavovalo se mu všechno jen velmi pomalu. Vydal se s Babbem, Pipem a Kalem zahnat nočního vlka. Pamatoval si ještě také na setkání s příšerou, ale jak se jim povedlo ho přimět k útěku, to už nevěděl.
Někde v zasutém koutku paměti mu strašila vzpomínka na pokus, který provedl sám na sobě. Ten nějak souvisel s nočním vlkem. A také s píšťalou. Uvědomil si, že ho něco muselo přivést na myšlenku, aby si zapsal, jak lze použít ultrazvukovou píšťalu, pro případ, že by to zapomněl. A muselo se to stát ještě předtím, než navštívil Sari.
Náhle věděl přesně, co se stalo. Ne že by si vzpomínal, jen prostě rekonstruoval celou událost. V jeho paměti zela v tomto místě hluboká díra. Jako by předem tušil, že vznikne, když šel k Sari. Protivník věděl, jak připravit osadníky o vzpomínky na životně důležité věci. Experiment posloužil Tifflorovi k tomu, aby odhalil tuto metodu nebo alespoň našel kanál, kterým nepřítel ovlivňuje paměť kolonistů.
To se mu podařilo. Nyní věděl, na čem je.
"Tohle původně nebylo v plánu," řekl třem mužům a zasmál se. "Ale hodí se to výborně k naší diskusi. Teď půjdeme za Georgem a položíme mu pár otázek. Musí nám pomoct. Cestou vám vysvětlím, oč jde."
Nemocnice ležela na severním konci města. Když k ní mířili, pověděl Tifflor třem zvědavcům o tom, jak je noční vlk citlivý na ultrazvukovou píšťalu, kterou vyvinuly průzkumné oddíly jako absolutně spolehlivou zbraň proti té příšeře.

Sdělil jim tak znalosti, které před chvílí opět získal pomocí vlastnoručně sepsaného poselství.
Hluboce tím zapůsobil na své společníky. Kalo a Pip byli u toho, když zahnal nočního vlka. Poprvé si nyní lámali hlavu tím, jak se mu to vlastně podařilo. Dosud o tom nepřemýšleli, jako kdyby to považovali za naprostou samozřejmost. Vycítili, že Tiff mluví pravdu.
Georg byl ještě v nemocnici. Právě dal Olivě něco na uklidnění a byl si jist, že druhý den bude opět čilá jako rybička.
"Je to hluboký šok," prohlásil. "Mohlo to dopadnout mnohem hůř, ale Oliva je silná žena." Pozorně si prohlédl ostatní, jako kdyby si teprve teď uvědomil, že mají nějaký závažný důvod, proč ho navštívili v tak pozdní hodině. "Mohu pro vás něco udělat?" zajímal se.
"Georgu, potřebujeme se dozvědět něco o stravovací situaci na Troji," spustil Tifflor vážně. "Z kolika procent se obě osady vyživují ještě ze zásob dovezených ze země a jak to vypadá s potravinami zdejšího původu? Kolik z nich se konzumuje na doporučení průzkumných oddílů a kolik druhů objevili sami osadníci od svého příletu?"
Lékař se ani nesnažil skrýt překvapení. "To je dost široké téma," odpověděl váhavě. "Mohu vám dát všeobecný přehled, pokud ale chcete přesnější údaje, musíte mít trochu strpení, než se poohlédnu po všech záznamech."
"Prozatím postačí přehled," rozhodl Tiff.
Georg se posadil. Malá místnost, kterou používal jako příjmovou ambulanci, se jen blyštěla čistotou. Bylo v ní běžné zařízení. Vyšetřovací stůl, přenosný rentgen, malý počítač, několik přístrojů zaznamenávajících a vyhodnocujících elektrokardiogramy a encefalogramy, dva automatické analyzátory a konečně úchvatný psací stůl. Za ním seděl Georg, když začal s výkladem:
"Troja je asi z padesáti procent soběstačná, co se týká potravin. V tomhle ohledu jsme měli štěstí. Průzkumné oddíly zjistily nejen dostatečnou zásobu lovné, poživatelné zvěře, ale také divoce rostoucí obilninu, trojskou trávu, z jejíchž semen se dá mlít mouka. Kromě toho nám zanechaly informace o dvaceti druzích zeleniny, osmi druzích ovoce, o čtyřech druzích jedlých hub a spoustě poživatelných ryb. Všechny tyto poživatiny byly podrobeny obvyklým testům na přítomnost jedů." Lékař pozvedl obočí a pohlédl na Tifflora. "Zajímá vás to?" zjišťoval.
Když Julian přikývl, pokračoval: "Když jsme tu přistáli, samozřejmě jsme objevili ještě pár jiných věcí, které obohatily náš jídelníček. Třeba rostliny, z nichž se dá připravit vynikající salát. Po uvaření jsou však zcela bez chuti. Našli jsme další dva druhy zeleniny - jeden vypadá a chutná jako pórek. Kromě toho jsme začali pěstovat vše, co je poživatelné, místo abychom se spoléhali na to, že najdeme v dostatečném množství další druhy rostoucí divoce. Co se týká divoké zvěře... naši lovci rozšířili seznam průzkumných oddílů o diamantovou ještěrku a lesní žábu. Obojí je považováno za pochoutku a výzkumníci je opomněli uvést nejspíš jen z předpojatosti. Tak tohle jste chtěli...?"
"Přesně to," přerušil lékaře terranský agent. "Jen mi ještě pověz, jaké potraviny zdejšího původu jíte nejčastěji."
"Trojskou trávu," odpověděl Georg bez váhání. "Potom modrého medvěda. Všechno ostatní je až na vzácné diamantové ještěrky a lesní žáby spíš podřadné."
"Otestoval jsi i rostliny a zvěř, které jste tu objevili sami?"
"Ano. Existuje předepsaný sled toxických zkoušek, které může provést i osadnický lékař se svými omezenými prostředky. Každopádně jsem..."
"Dospěl jsi k nějakému negativnímu výsledku?" přerušil Georga Tiff.
Lékař se rozchechtal a zvolal: "A kolikrát, člověče! Sari mi jednou přinesla bylinu, kterou chtěla použít jako koření, protože nádherně voněla po mandlích. Šlo o malou kapraďovitou rostlinu. Pozoruhodná látková výměna, s takovou jsem se ještě nikdy nesetkal. Nicméně v jedné snítce ne větší než talíř bylo tolik cyankáli, že by se s ním dala otrávit polovina Rockabye Bendu. A to jsme měli i jiné případy..."
"Ale ani jeden z nyní používaných druhů nebyl nijak závadný?"
"Ne," prohlásil Georg rozhodně. "Jinak bychom ho přece nepoužívali!"
"Doktore, rád bych, abys vyšetřil jeden klas trojské trávy," požádal ho Julian.
Georg na něj pohlédl, jako kdyby nevěřil svým uším. "Trojskou trávu?" hlesl. "To bude jenom nošení dříví do lesa, mládenče. Ty testy už provedly důkladně průzkumné oddíly a..."
"Já vím. Jenže mezitím se mohla změnit situace." Julian posléze vysvětlil Georgovi záležitost s ultrazvukovou píšťalou a zapomínáním.
Lékař pozorně naslouchal, a když Tiffor skončil, zamyšleně se poškrábal na hlavě a zabručel: "Kdybych tě viděl poprvé v životě, vyrazil bych s tebou dveře." Když si všiml Julianova jízlivého úsměvu, dodal: "No dobrá, já to zkusím... Jak si to ale vlastně představuješ? Že vpravují do trojské trávy něco, co vyvolává amnézii? Dobře. Nebo přinejmenším částečnou amnézii. Taky dobře. I to se dá přijmout. Ale amnézii, která se týká pouze zázračné ultrazvukové zbraně? Jak by to mělo fungovat? Co mi to tu chceš namluvit?"
Tifflor položil doktorovi ruku na rameno a chlácholivě mu řekl: "Zaprvé nevíme, jestli je ultrazvuková píšťala skutečně to jediné, na co jsme zapomněli. A zadruhé... nechceš radši provést test, než tady pořád mlátit prázdnou slámu?"
"No dobře," zavrčel Georg konečně.
"Kdy budu mít výsledek?" vyzvídal Tifflor.
"Někdy zítra dopoledne."
To Julianovi stačilo. S třemi svými společníky opustil nemocnici. Kráčeli pomalu ulicí a probírali plány na příští den. Tifflor odmítal vyrazit dřív, než dokončí Georg test. Kalo, Pebbe a Pip uznali, že vyšetření je důležité, a souhlasili. Rozloučili se a Julian hleděl, aby se dostal co nejrychleji domů.
Hodinu mu trvalo, než převedl radiogram o nejdůležitějších událostech do hyperkódu. Musel předat zprávu co nejrychleji dál. Nikdo nevěděl, jak je protivník silný. Možná bude zapotřebí pomoci kosmické flotily. V tomto případě by bylo lépe, kdyby bylo informováno její velení. Tiff uvažoval, zda má připojit ke zprávě vlastní komentář. Konec konců ho napadla během uplynulého dne řada věcí a některé mu připadaly natolik logické, že považoval za užitečné je sdělit

velení.
Například došel k názoru, že protivník zřejmě ještě netuší, že na Troju dorazil terranský agent. Bylo nasnadě, že nepřítel má v úmyslu postupovat tajně a nepozorovaně - určitě nechce v osadnících vzbudit podezření, že jejich potíže jsou součástí naplánované akce. Nejspíš se obával oficiálního zásahu kosmické flotily a necítil se dost silný na to, aby mu čelil. Tomu mohl zabránit jedině tehdy, když to bude vypadat, že neblahý vývoj způsobily přírodní danosti - tedy životní podmínky, které přehlédly nebo nedostatečně probádaly průzkumné oddíly. Kdyby osadníci uvěřili, že všechno se děje zcela přirozeně, a přesvědčili o tom i kolonizační úřad, byl by osud pozemské kolonie na Troji patrně zpečetěn. Obyvatelé by odletěli na jedné z velkých kolonistických lodí - a to bylo přesně to, oč nepříteli šlo.
Tlamami rdousivými dokázal protivník oklamat možná osadníky, kteří je mohli považovat za jeden z mnoha neklasifikovaných druhů planetární flóry, ale rozhodně ne školeného agenta. Dokonce i běžný důstojník z vesmírné lodě by poznal rostlinu, která na Trumbullu zabila pět set lidí a postarala se o okamžité vyklizení tamní kolonie. Přirozeně se mohlo stát, že by i na Troji mohlo růst něco podobného. Jenže to, co Tifflor zničil, se až příliš podobalo trumbullské tlamě rdousivé. Upíří znaky byly neklamné. Mohlo jít o určitou modifikaci upravenou pro trojské životní prostředí, nedalo se však pochybovat o tom, že předchozí generace těchto rostlin vzešla ještě na trumbullském povrchu. Moderní astrobiologie stále ještě přičítala panspermii pouhý náhodný efekt.
Taková tedy byla situace. Protivník brzy přijde na to, že jeho plán byl odhalen. Zbývala otázka, jak této skutečnosti uzpůsobí svou taktiku.
Tiff také uvažoval o tom, proč byl útokům neviditelného nepřítele vystaven pouze Rockabye Bend, a ne sousední osada Eighteen Holes. Vysvětlení se přímo nabízelo: Rockabye Bend ležel v oblasti důležité pro nepřítele. Odsud chtěl vyhnat osadníky nejdřív. Teprve pak si chtěl vzít na mušku Eighteen Holes. Julian se rozhodl, že ke zprávě přidá i tuto úvahu.
Začal kódovat svoje komentáře a náhle si vzpomněl na Sari. Poprvé si jasně uvědomil, jak těžké postavení má tato mladá žena v městečku, když ho napadl Milton Klenke. Cítil s ní zvláštní spojenectví. Byla mu bližší než ostatní obyvatelé Rockabye Bendu. Skoro mu to připadalo, jako by byli spiklenci.
Vzal láhev, z níž chtěl nabídnout hlt whisky Kalovi, Pipovi a Pebbemu, v čemž mu zabránil nález dvou lístků. Zhasl světlo a vydal se k Sařinu domu. Tentokrát nebylo tak pozdě, viděl, že v kuchyni se ještě svítí. Zaťukal na dveře a dívka mu rychle otevřela. Zdálo se, že ji těší jeho návštěva. Usmála se na něj. Zavřel za sebou dveře, opatrně postavil láhev na stůl a přistoupil k ní. Nebránila se, když ji vzal do náruče.

‹ © ›

"Tys mu tedy jednu vrazil," uchichtla se Sari. "To mě těší. Milton je totiž opravdu mimořádný hnusák."
"To asi je," připustil Tifflor. Cítil se nekonečně unaven. Bylo už dávno po půlnoci. Společně dopili láhev a nebyli zrovna střízliví. Julianovi se líně převalovaly myšlenky v hlavě a stále se nemohl rozhodnout, jestli se má rozloučit a vrátit se k sobě, nebo ještě chvíli zůstat u Sari.
"On ti to ale jednou vrátí," prorokovala dívka a vstala.
Tifflor byl myšlenkami už úplně někde jinde a tak hned nepochopil, o čem Sari mluví. A ani ho to nezajímalo. Nezajímalo ho nic, dokud mluvila. Byla to úchvatná žena a v duchu se začal ptát, jak se vůbec mohla ocitnout na Troji.
Vtom se venku oslnivě zablýsklo a následovalo zahřmění. Tifflor spadl ze židle a ozvalo se tříštění skla, jak povolily okenní tabulky tlakové vlně exploze. Lampa na okamžik zamrkala a pak plápolala klidně dál. Rozbitými okny vlétl dovnitř prach. Les vrátil ozvěnu výbuchu a pak nastalo příšerné ticho.
"To bylo vedle!" vyhrkla Sari. "V Loftyho radiostanici!"
Tifflor bleskurychle vystřízlivěl. Vstal a vyběhl na ulici. Vzápětí uviděl, že Sari měla pravdu. Loftyho bouda zmizela a místo ní zel hluboký kráter obklopený nízkým valem z trosek a zeminy.
Na horním konci ulici bylo náhle živo. Přibíhali osadníci, křičeli jeden přes druhého a mávali lucernami. V jejich čele - jak se slušelo - se hnal Milton Klenke, nový starosta. Doběhl k okraji kráteru, zahleděl se dolů, obrátil se a vtom spatřil Tifflora. "Co se stalo?" zasípal zadýchaně.
"Něco bouchlo," odpověděl Julian. Překonal už první okamžiky hrůzy a alkohol v něm opět začal působit. Připadlo mu to všechno najednou hrozně směšné.
Vtom se davem prodral drobný Lofty a zaječel: "Všechny přístroje jsou v háji! To musela být bomba!"
"Buď rád, že jsi neseděl uvnitř, když bouda vylétla do povětří," připomenul mu Milton.
V té chvíli Tifflora něco napadlo. Popadl Loftyho za rameno, otočil ho obličejem k sobě a vyjekl: "Co hypervysílač. Ten byl také...?"
"Přirozeně. Všechny naše vysílače a přijímače byly v boudě."
"Ale v Eighteen Holes jsou náhradní přístroje, že?"
"Ne," vyhrkl Lofty. "Měli jsme jenom jednu sadu a tu jsme si nechali tady v Rockabye Bendu. V Eighteen Holes mají jen obyčejnou krátkovlnnou stanici."
Tifflor odvlekl mužíka k Miltonovi, který pořád ještě stál na okraji kráteru a zíral dolů. "Slyšel jste to, doufám?" zeptal se ho. "Už nemáme žádné spojení se Zemí!"
Mladík pomalu otočil hlavu a v obličeji měl zoufalý, vyděšený výraz. "Myslím na to celou dobu," hlesl. "Jsme odříznutí."
"Nemá cenu fňukat!" vyjel na něj Tifflor. "Nakažte lidem, ať prohledají trosky. Možná se zachovaly nějaké součástky, které lze dát ještě dohromady. Začnete s tím ale hned, ne až ráno. Chlapi mají s sebou dost svítilen." Plácl starostu vztekle do zad a zařval: "Tak probuďte se už konečně a nestůjte tady jako boží umučení, člověče!"

Než stačil Milton odpovědět, Julian se otočil a rozběhl se. Nový starosta ať se vypořádá se svými problémy sám, já mám svých dost, pomyslel si. Konec konců Loftyho hypervysílač nebyl na Troji jediný.
Rozběhl se ke svému domu. Musel za každou cenu dopravit mikrokom do bezpečí. Atentát na radiostanici jasně dokazoval, že protivník zneklidněl. Možná mezitím už vypátral, jak to je doopravdy s novým osadníkem.
Tifflorovi se míhala v hlavě jedna myšlenka za druhou, když přecházel ulici. Že by byl mezi kolonisty zrádce? Mohl by se najít v Rockabye Bendu nebo v Eighteen Holes někdo, kdo by se bez skrupulí paktoval s nepřítelem?
Julian už neměl čas o tom déle přemýšlet, protože došel k domu. Napadlo ho, že by nebylo marné obhlédnout si ho i zezadu, než vejde dovnitř. Rozběhl se podél boční zdi k vyklučenému pruhu země, kde měla v budoucnu vzniknout zeleninová zahrádka. Byla tam tma a všude vládl klid.
Ulevilo se mu. Nikdo v domě nebyl. Mikrokom byl v bezpečí. Skoro proti své vůli se rozhodl, že se přece jen podívá dovnitř. Vrátil se k předním dveřím a otevřel je.
Jako kdyby stisknutím kliky sepnul nějaký kontakt. Vyrostla před ním jasná stěna, ožehl ho obrovský žár a odhodil zpátky do ulice. Několikrát se převalil a zůstal omámeně ležet. Před očima mu tančila pestrobarevná světélka. V uších mu vytrvale šumělo, lapal po dechu a ve spáncích mu bušila krev. Vzepřel se na rukou, podlomily se pod ním. Zkusil to znovu a pomalu se vyškrábal na nohy. Stále ještě si neuvědomoval, že v místě, kde ještě před několika vteřinami stál dům, zeje hluboká díra. Neslyšel vzrušený křik osadníků, kteří se sem bázlivě blížili ulicí. Všiml si jen neostrého stínu něčí postavy, která utíkala na druhé straně k lesu.
Potácivě se rozběhl a zakrátko minul kráter způsobený explozí a překonal vyklučený pruh půdy. Daleko před sebou, asi ve vzdálenosti sto metrů, opět spatřil neznámého uprchlíka ve svitu hvězd. Sebral všechny síly a hnal se za ním. V dálce za ním ječeli divoce osadníci a přehlušovali jeho dupot. Neznámý patrně vůbec netušil, že je pronásledován.
Po chvíli uprchlík vběhl do lesa. I přes randál ve městě bylo slyšet, jak se prodírá podrostem. Tiff zamířil k místu, kde mu zmizel z dohledu. Bez váhání se vřítil do uličky, kterou po sobě zanechal pronásledovaný. Urazil asi dvacet metrů, zastavil se a naslouchal.
Kolem bylo ticho. Jen z města sem slabě doléhal křik. Julian probodával očima tmu. Nikde neobjevil známky cizincovy přítomnosti. Buď měl takový náskok, že ho Tifflor nemohl slyšet, nebo naopak si všiml, že ho někdo pronásleduje a udělal to nejrozumnější - zůstal stát a ani se nepohnul.
Julianovi bylo jasné, že prohrál. Uprchlík se mohl buď dál ukrývat v houští, nebo se tiše odplížit. Rozmrzele se vydal na zpáteční cestu. Od pádu ho bolelo celé tělo.
Víc ho však trápilo něco jiného. Všechny rány mu určitě vyléčí Georg. Bylo mu ovšem jasné, že nikomu se zřejmě už nepodaří opravit hypervysílač. Ztratili tedy veškeré spojení se Zemí a odteď byl odkázán jen a jen na sebe. Přitom nesměl prozradit, kdo ve skutečnosti je. Nebyl s velením flotily domluven na intervalech, v kterých se měl hlásit. Než lidi na Zemi napadne, že se za jeho mlčením skrývá něco jiného než to, že se na Troji nic neděje, může nepřítel dávno přikročit k rozhodujícímu úderu.
Protivníkovi odhodlanému ke všemu však nemohli Pozemšťané na Troji čelit ničím jiným než asi dvěma sty pušek, jedním jediným paprskometem a možná větší mentální pružností.
To však nebylo nejhorší, co trápilo Tifflora. Šikovnou záškodnickou taktikou mohla většina kolonistů vydržet až do příletu kosmické flotily. Zoufal si nad tím, že ten, který mu vyhodil dům do povětří, byl určitě člověk - a to jen zhoršovalo beztak beznadějnou situaci.

5.

Po 13. březnu 2047 nastala v hlášeních z Troji přestávka. Ani Administrátor, ani Homer G. Adams se tím nijak mimořádně netrápili. Julian Tifflor už jako důstojník kosmické flotily prokázal, že umí samostatně jednat a miluje osobní odpovědnost; o to víc se tyto schopnosti musely u něj projevit, když pracoval nyní jako agent.
Homer G. Adams seděl jako obvykle na každovečerní poradě u Administrátora. Momentálně spolu nemuseli probírat mnoho problémů. Zdálo se, že na Troji je klid, kolonie se rozvíjely k všeobecné spokojenosti a nebyly zaznamenány žádné nepřátelské aktivity. Dokonce i lodi Arasů přestaly létat v sektoru Isis.
"Ptám se, co tam asi hledali," prohlásil Homer a otáčel zamyšleně sklenkou v ruce.
"Arasové pořád hledají něco nového," odpověděl Perry Rhodan. "Není jich mnoho a mají jen jeden zájem. Chtějí rozluštit tajemství života. Proč se vrhli výhradně na biomedicínu - o tom by se dalo debatovat celá léta." Nikdy předtím necítil Perry svou klauzuru tak nepříjemně jako ve chvílích, kdy klábosil se starým přítelem. Zvlášť tehdy když nemuseli řešit závažné problémy a jen si poklidně vyměňovali názory.
"Existuje něco jako kolektivní povolání. Lze si představit, že by Pozemšťany zničehonic začal přitahovat jeden určitý vědní obor?"
Homer G. Adams odložil sklenku a řekl: "Na to jsme příliš různí, Perry. Nikdy v dějinách se nepodařilo dát dohromady všechny lidi. Je nemyslitelné, že by Terranci procházeli podobným vývojem jako Arasové."
Administrátor se pousmál a poznamenal: "To je ovšem pouze jeden aspekt. Možná se Arasové necítí doopravdy povoláni. Vmysleme se do jejich situace: Jsou to potomci Arkonidanů. Ve své dlouhé historii museli žít v prostředí, jež změnilo jejich zevnějšek. Staly se z nich odporné vyzáblé dvoumetrové bytosti, jak je známe dnes. Najednou byli poznamenáni. Působí jako výsměch veškerému humanoidnímu ideálu krásy. To je musí... Vy se smějete? Nevěříte, že politiky určitého národa může trápit komplex méněcennosti? Jak byste potom charakterizoval zásady arkonské politiky? Co vůbec říkáte nejnovějšímu vývoji na Arkonu?... Shodneme se tedy na tom, že určitý komplex může určovat politiku, ne? Co když si Arasové lámou hlavu tím, jak získat uplatnění a vážnost mezi národy Mléčné dráhy? Co když přišli na to, že biomedicína je nejméně probádaný, a o to perspektivnější vědní obor? Proto třeba povýšili na zákon pravidlo, že

každý Aras s minimální úrovní inteligence se musí stát biolékařem. Pracovali tvrdě a zarputile a dnes jsou nejskvělejšími lékaři v Galaxii. Když umíráš, srdce už ti vynechává a tvá tkáň se začíná rozkládat... nech si zavolat Arase a on tě vrátí do života."
Adams se uchechtl a nadhodil: "Takže vlastně dosáhli svého. Všichni si jich váží a uznávají je jako nejlepší medicinmany v Mléčné dráze."
"A to je právě to, co mě zneklidňuje," namítl Perry. "V biomedicíně dovedou a znají prostě všechno. Proč tedy neomezí výzkum pouze na míru, která jim umožní zachovat si výsadní postavení? Proč se pouštějí neustále dál, jako kdyby chtěli rozlousknout taje stvoření, a riskují, že se dostanou do diplomatických roztržek s ostatními národy?"
Homer G. Adams zamyšleně pohlédl na přítele a bezděčně opakoval jeho slova: "Ano, proč?"
"Protože biomedicínskými zbraněmi se dají dobývat nové světy," odpověděl Perry a rozvalil se v křesle.

‚ © ‚

"Ukaž mi mapu!" vykřikl Julian Tifflor.
Milton byl stále ještě poznamenán hrůzami uplynulé noci. Chvatně začal prohledávat zásuvky psacího stolu, za nímž ještě předevčírem seděl Babbo. Oliva prohlásila, že už v životě nevkročí do svého domu, a tak se do něj nastěhoval nový starosta Milton Klenke.
Tiff strávil zbytek noci v Sařině domě. Bylo mu celkem jedno, co si o tom pomyslí ostatní. Všichni se už přesvědčili, že nový osadník měl pravdu, když je varoval, a Milton že byl blázen, když mu odporoval.
Klenke konečně vylovil mapu ukazující celý rovníkový kontinent včetně jižních ostrovů a západního pobřeží velkého světadílu táhnoucího se od severu k jihu. Georg, Kalo a Pip, kteří dosud vyčkávali v pozadí, se přihrnuli ke stolu a nakukovali Tifflorovi přes rameno. Pebbe zůstal stát u okna a vyhlížel na ulici, jako by někoho čekal.
"Vysvětlím vám, proč si myslím, že máme hledat nepřítele na jihozápadě," spustil Julian. "Podívejte se sem! Rockabye Bend a Eighteen Holes leží na čtyřicátém stupni severní šířky asi třicet pět kilometrů od sebe. K severnímu pobřeží to je přibližně osm set kilometrů. Celé území pak uzavírají obě řeky Hoola a Balloo. Tady známe skoro každou píď půdy. Na severozápadě se tyčí Helenské hory. Jejich předhůří není vzdáleno od Rockabye Bendu necelých dvě stě kilometrů. Až k němu se táhnou naše pole a lovci každý měsíc pronikají až do nitra hor. Za nimi se rozprostírá severozápadní pobřeží Severního moře. V tomhle směru tedy pevninu známe. Bylo by nesmyslné se domnívat, že protivník se zdržuje právě zde a dennodenně se vystavuje nebezpečí, že ho objeví někdo z našich."
"To je pravda," přisvědčil Georg. "Na jihovýchod se rozkládá velká rovina, která sahá až k Jižnímu moři. Ani tady by si nepřítel zřejmě nezřídil základnu, protože by se musel obávat, že ho vypátrá pozemská kosmická loď nebo některé naše hlídkující letadlo. To byl tvůj nápad, co?"
Tifflor horlivě přikývl a řekl: "Ano. Protivníkovi tedy nezbývá nic jiného než se ukrýt v Centrální vrchovině." Namířil ukazovák na nahnědlou plochu uprostřed rovníkového kontinentu. "Nejenže tady má možnost se dobře zamaskovat, ale také je poměrně blízko obou našich měst. Nikde totiž nesahá neprobádané území tak těsně k Rockabye Bendu a Eighteen Holes jako právě tady dole na okraji Centrální vrchoviny. Catanské hory jsou odsud vzdáleny sto padesát kilometrů a dál než k jejich úpatí se kromě Pipa nikdo nedostal."
Milton začal vypočítávat, jaké materiální vybavení může dát město k dispozici pro výpravu. Tiffův návrh ho nadchl od první chvíle a nyní se překonával ochotou. Dalo se to pochopit. Jeho vlastní výzva měšťanům se minula účinkem. Do včerejška ho to ale příliš netrápilo. Osobně nevěřil, že by jim hrozilo nebezpečí, a proto mu nevadilo, že se nikdo nechce zúčastnit pátrání. Noční události ho ale stejně jako ostatní obyvatele Rockabye Bendu přesvědčily, že bude nyní důležitější zůstat doma a chránit majetek. Tiff a jeho tři společníci byli široko daleko jediní, které nezachvátila všeobecná panika.
"Dej nám pár stanů a nádobí," řekl Julian Miltonovi. "A také dostatek střeliva do pušek. To je všechno, co potřebujeme."
Starosta okamžitě vydal příslušné příkazy. Tiff poslal Kala, Pebba a Pipa, aby naložili zásoby do vozu. Poté zůstal v bývalé Babbově kanceláři s Georgem a Miltonem.
Pohlédl na lékaře a vyzval ho: "Tak spusť, doktore!"
Milton udiveně pozvedl obočí.
"Nejdřív jsem otestoval několik klasů trojské trávy," začal lékař. "Výsledek byl ohromující. Zrna obsahovala látku zvanou antimnesin osm. A koncentrace tohoto jedu v nich byla značná. Vyšetřil jsem tedy dalších dvacet klasů, z nichž každý byl sklizen jinde." Georg se náhle zarazil.
"No a...?" vybafl netrpělivě Tifflor.
"Všechny obsahovaly tentýž jed a ve stejné koncentraci." Julian pohlédl k zemi. Bylo mu známo, že antimnesin-8 je syntetická látka, která působí na určité části mozku a vyvolává úbytek paměti. Na Zemi byla vyrobena teprve nedávno. Molekula tohoto jedu má nesmírně složitou strukturu a je poměrně nestabilní. Poločas rozpadu u něj činí čtyři roky. V přírodě nebyl kvůli molekulární nestabilitě nikde nalezen.
"Co to... co to znamená...?" nechápal nic šokovaný Milton.
"To znamená," prohlásil Julian ochotně, "že nepřítel infikoval všechna pole trojské trávy látkou, která se dostává osadníkům do organismu po požití chleba upečeného z trojské mouky a vyvolává v nich částečnou ztrátu paměti."

‚ © ‚

To, že Tiff přibral k výpravě jako "děvče pro všechno" Sari, narazilo na menší odpor, než jakého se obával. Nabídla mu

svou pomoc ještě téže noci, kdy mu léčila rány způsobené explozí. Došel k názoru, že by jim mohla být užitečná. Kromě toho měl dojem, že Sari chce využít vhodné příležitosti a dostat se co nejdál od Rockabye Bendu.
Obojživelník, který zůstal jako zázrakem nepoškozen, byl vystaven maximální zátěži, protože musel vézt pětičlennou posádku a hromadu zásob. Odjezd z městečka proběhl v klidu. Na ulici se neukázal žádný z osadníků. Zřejmě se styděli a měli špatné svědomí. Milton Klenke se vymluvil na to, že se musí věnovat úředním záležitostem, a tak se nakonec dostavil pouze Georg v doprovodu Olivy. Popřáli výpravě úspěch.
Zdálo se, že Babbova žena se už zotavila ze ztráty manžela. Tvářila se klidně, i když vážně. Jako by to byla nejpřirozenější věc na světě, podala Sari ruku a řekla: "Hodně štěstí! Na rozdíl od nás, kteří se krčí strachy, jste opravdu hrdinka!"
Mladá žena se na ni vděčně usmála.
"Tiffe," řekl tiše lékař, "udržím obě děti naživu, než se vrátíš. Zdá se, že chlupáček reaguje příznivě na injekce hroznového cukru. Pokud mu to bude stačit, máme po problémech. Myersův potomek potřebuje běžné živné roztoky a daří se mu dobře. Dokud mi vystačí tvé zásoby, můžu..."
Tázavě pohlédl na Juliana.
"Vrátíme se, jak nejrychleji to půjde," slíbil mu agent. "Poslouchej, Georgu. Milton je sice starosta, ale ty máš větší rozhled. Nebudeme mít žádné radiové spojení s městem. Pohlídáš to tady trošku? Myslím jako, že dáš Miltonovi jednu za ucho, když začne trojčit?"
"Bude mi potěšením," uchechtl se lékař. "Takovou příležitost si rozhodně nenechám ujít."
Tifflor nastartoval a Oliva a Georg ustoupili. Vůz sebou škubl a pomalu se rozjel. Zahnul na ulici, zrychlil a sunul se k jižnímu okraji městečka.

‹ © ›

Ani ne za hodinu před sebou spatřili Eighteen Holes. Lépe řečeno pod sebou. Cesta z Rockabye Bendu vedla nejprve po břehu Balla a pak se stočila k západoseverozápadu. Vinula se po rovině mezi poli a končila - jak bylo možné vidět už zdálky - před tmavou čárkou, která se zdánlivě nesmyslně táhla uprostřed krajiny. Zblízka se pak tato čára proměnila v okraj kotliny, kterou příroda zapustila doprostřed pláně. Toto kulaté údolí lemované strmými stěnami vysokými skoro sto metrů bylo zjevně sopečného původu. Měřilo v průměru asi dva kilometry, a kdo stál na okraji srázu a hleděl dolů, okamžitě pochopil, proč je osadníci nazvali Eighteen Holes. Dno kotliny totiž bylo pokryté svěžím zeleným trávníkem. Z jedné stěny vyvěral potok, který se vinul údolím jako stužka a ztrácel se v protější skalní stěně. Dole bylo několik mírných návrší a také pár míst, kde nebyla půda tak úrodná, aby na ní mohla vyrůst tráva, a kde se třpytil žlutý písek. Celá kotlina vypadala jako uměle vybudované golfové hřiště, a podle toho také dostala své jméno.
Tifflor zastavil obojživelník na okraji srázu, vystoupil a rozhlédl se. Domy se táhly podél potoka v úseku, kde tekl rovně. Zdálo se, že v městečku nejsou žádné ulice. Mezi domy se zelenala tráva. "Jak se dostaneme dolů?" zeptal se Pipa.
Zvěd se zaculil a odpověděl: "Sestoupit se dá v jediném místě. Tamhle!" Napřáhl paži a ukázal k severu.
Julian si vlezl zpátky do vozu a rozjel se. Po deseti minutách dorazili k mírnému svahu, na jehož dolním konci byla jakási díra. Obojživelník jí projel do klesající chodby s rozeklanými stěnami a poměrně hladkým spodkem. Ta zakrátko skončila a vyústila na tři metry široký skalní chodník. Za ním zela propast, ale Tifflor si včas všiml, že chodník zahýbá doleva a pokračuje dál. Stočil šikovně vůz a sjížděl po strmé stezce dolů.
Brzdil, co mohl, a kola vozu zpola klouzala po svahu. Rozhlédl se. Městečko vypadalo poklidně. Chápal, proč se Hinner a jeho lidé usadili právě v tomhle údolí a nechtěli bydlet v Rockabye Bendu. Otevřel okénko a do kabiny vnikl svěží chladný vzduch. Zdálo se, že kotlina je jakási přírodní chladnička.
Julian vzhlédl a přemýšlel, jak asi údolí vzniklo. Prohlížel si rovný okraj a strmé hladké skalní stěny. Povšiml si, že obloha odsud zdola vypadá mnohem tmavěji, a pak se najednou zarazil. V syté modři se vznášel dům. Byli poměrně daleko, ale Julian poznal, že visí střechou dolů. Zatímco studoval tento neobvyklý jev, spatřil další domy obrácené základy vzhůru a nakonec celé městečko visící na nebi.
To už dávno zastavil vůz a uchváceně pozoroval, jak domy pomalu proplouvají nad kotlinou a postupně se protahují. Samozřejmě mu zanedlouho došlo, že domy ve vzduchu jsou stejné jako ty dole v Eighteen Holes. Vysvětlení tohoto jevu bylo jednoduché. Šlo o fatu morganu!
V kotlině se držel studený vzduch a nad horní planinou se naproti tomu přelévala vrstva horkého vzduchu. Nad údolím se tak vytvářela hraniční vrstva odrážející světlo. Tifflor si všiml, že obloha nad zrcadlově obrácenými domy je zelená. Měla to na svědomí tráva rostoucí mezi domy.
Pobaveně odbrzdil, a zatímco se obojživelník sunul pomalu dolů, pozoroval jak zrcadlový obraz postupně mizí současně s tím, jak skalní stezka klesá hlouběji do kotliny. Eighteen Holes bylo možné považovat vskutku za jedinečné místo.

‹ © ›

Hinner se tvářil zprvu pochybovačně, pak ho ale zjevně zaskočilo, když mu vylíčili události, k nimž došlo v Rockabye Bendu. V Eighteen Holes zatím vládl klid. Děti se rodily normální, lidské. Žádná vražedná rostlina se nepokusila zabít starostu a ani nedošlo k jediné explozi. Hinner se přirozeně choval jako obyvatel Sahary, kterému se někdo pokouší namluvit, že někde nablízku došlo k ničivým záplavám.
Zdaleka nedosahoval Babbova formátu, jak okamžitě zjistil Tifflor. Byl to průměrně vysoký a průměrně štíhlý chlapík.

Všechno jako by na něm bylo průměrné. Jeho největší zásluha zřejmě spočívala v tom, že objevil místo, kde založil Eighteen Holes. Možná měl i několik dalších vloh, ty se ale nijak výrazně neprojevily během několika málo hodin, kdy rozmlouval s Tiffem.
Julian nakonec naléhal, aby vyrazili co nejdřív. Hinner mu slíbil, že zvýší ostražitost a poví svým lidem, že kolonii hrozí nebezpečí. To bylo také všechno, co po něm mohl chtít. Víc ale agent od návštěvy Eighteen Holes neočekával. Jen se chtěl ujistit, že by městečko mohlo v případě nouze přijmout osadníky z Rockabye Bendu. Obával se, že tento případ nouze nastane co nevidět. Vývoj situace v posledních dvaceti hodinách jen potvrdil jeho podezření. V Rockabye Bendu bylo něco, co protivník považoval za důležité, a proto se snažil ze všech sil odtamtud vypudit osadníky.
Z Eighteen Holes zamířil Julian přímo na jihozápad. Když ujeli padesát kilometrů, pole skončila. Za nimi se rozkládala oblast, do které kromě Pipa a lidí z průzkumných oddílů nikdo nikdy nevkročil. Zvěd tvrdil, že došel až k místu, kde z Centrální vrchoviny vytéká Hoola, a Tiff pochyboval, že by se průzkumníci kdy dostali o mnoho dál. Terén odpovídal klimatu zdejší krajiny. Přes den vládlo vražedné vedro. Obě řeky ale zavlažovaly dostatečně půdu, takže všude byla vidět hustá tropická a subtropická vegetace. Většinou zde rostly listnaté keře. Tu a tam, především těsně podél břehů řek, se táhly pásy džungle. Ve dne vypadala krajina až na svou opuštěnost a nehybnost docela neškodně. Zdálo se, že nejhorší, co by se zde mohlo přihodit zvědavému vetřelci, bylo, že by zabloudil. Tifflor ale věřil Pipovi, který prohlašoval, že v noci je čeká hned několik překvapení.
Dokonce na těchto překvapeních vystavěl svůj plán. Ve skutečnosti neměl nejmenší tušení, kdy by měl pátrat po protivníkovi. Jisté bylo jen to, že se drží ve správném kursu. Nevěděl ale, kde přesně mezi jejich nynějším stanovištěm a sedm tisíc kilometrů vzdálenou Kap Deltou na jižním pobřeží má počítat s prvním střetnutím s nepřítelem. Šlo o to, aby vzbudil jeho pozornost a přiměl ho, aby si myslel, že musí brát výpravu osadníků vážně. To ho vyplaší a donutí, aby se konečně ukázal. Tiff si byl vědom, že strká hlavu do oprátky. Jedinou nadějí v této situaci byla skutečnost, že vede bojeschopnou skupinku a protivník se vyhýbá jakémukoli otevřeném střetu.
Do svého plánu zahrnul ještě další detail. Všechno, o čem zvěd hovořil, tedy mlha, ohnivé koule a horká zřídla patřilo výlučně k přírodním jevům. A o žádném z nich se nezmínil jediným slovem žádný z průzkumníků. To znamenalo, že k těmto jevům nedocházelo v době, kdy planetu přelétávala výzvědná komanda. Nabízelo se tedy vysvětlení, že nejsou ve skutečnosti dílem přírody, nýbrž nepřítele, který chce zastrašit kolonisty. A to se mu zatím dařilo dokonale. Vyděšení osadníci se chovali spíš jako tlupa pověrčivých, primitivních domorodců než jako lidé, kteří přiletěli z domoviny vzdálené deset tisíc světelných let, aby si podmanili nový svět. Julian měl naproti tomu určitou představu, jak se vyrábějí svítivé koule, a domníval se, že zná způsob, jakým se dají zneškodnit. Jakmile protivník pozná, že narazil na někoho, na koho neudělá dojem běžnými metodami, sáhne nejspíš k drastičtějším prostředkům a přitom by mohl odhalit nějakou svou slabinu.
Hodinu před západem slunce dojeli opět k Hoole, která se jim na určitou dobu ztratila kdesi na západě. Nacházeli se nyní uprostřed území před Centrální vrchovinou. Kolem se zvedaly šestisetmetrové pahorky, které částečně zakrývaly výhled na obzor. Začínala se měnit také vegetace, objevovaly se nové rostliny zvyklé na horké podnebí. Teplota vzduchu se stále ještě pohybovala okolo třiceti stupňů.
První tábor si vybudovali na břehu řeky. Rychle vysekali v houštinách půlkruh široký tak třicet metrů. Tifflor přikázal svým mužům, aby postavili těsně u břehu provizorní barikádu z vytrhaných a usekaných křovin tak, aby obklopila vlastní tábořiště. Zbytek vyklučeného půlkruhu jim měl usnadnit střelbu na případné útočníky.
Poprvé si také ten večer na lístky poznamenali všechno, co nesměli zapomenout, pokud jim byl život milý. Napsali si, jak se používá ultrazvuková píšťala proti nočním vlkům a jaký cíl si vytkla jejich výprava. Nevynechali ani to, co se přihodilo v posledních dnech v Rockabye Bendu a kde se momentálně nacházejí. Potom si zastrkali lístky do kapes kombinéz. Pokud všechno půjde dobře - o čemž Tifflor silně pochyboval - budou je potřebovat pouze jednou.
Sari připravila ze zásob večeři a muži mezitím postavili stany. Dívka dokázala, že je skvělá kuchařka. Ostatní ji horlivě chválili a na Sari bylo vidět, jak jí to dělá dobře.
Julian rozdělil hlídky. Pip měl nastoupit jako první, po něm Pebbe, Tiff, Sari a Kalo a potom znovu zvěd, který zdůraznil, že mu stačí jen krátký spánek. Každý měl svůj vlastní stan. Nemělo smysl dlouho ponocovat. Terranský agent obešel ještě s Pipem tábor a ulehl také.
Zvědova hlídka proběhla v klidu stejně jako Pebbova. Tifflor byl ještě rozespalý, když opustil stan. Ochladilo se, ale pořád ještě bylo víc než dvacet pět stupňů. Julian si sedl před hradbu z křoví. Na vyklučené prostranství dopadala mdlá záře hvězd.
Chvíli naslouchal bublání líně tekoucí řeky a pak obrátil pozornost k houštinám a studoval zvířecí zvuky. Zvedl se mírný vítr a ještě se trochu ochladilo. Všude byl klid a Tiff se několikrát přistihl, jak poklimbává. Vstal a vydal se na obchůzku.
Když se vrátil, vynořila se nad křovím ohnivá koule. Měřila v průměru dva metry a vznášela se klidně, vyčkávavě ve vzduchu asi metr nad zemí. Fascinovaně si ji prohlížel. Zdálo se, že se otáčí kolem vlastní osy, ve skutečnosti ale vyvolávalo tento dojem pouze záření, které vydávala. Agent pomalu, opatrně, aby kouli nevyplašil, sundal z ramene Pipovu pušku a odjistil ji. Namířil hlaveň vzhůru a vypálil jednu ránu do vzduchu. Táborem se rozlehlo třesknutí a houština v mžiku vrátila jeho ozvěnu. Vzápětí byli všichni na nohou.
Julian nespouštěl oči z koule. Ani na vteřinu nezapochyboval o tom, že je nepřetržitě pozorován. Někdo chtěl vypátrat, jak zareaguje při pohledu na zářivý útvar. Nebylo vůbec nepravděpodobné, že koule zaútočí, když projeví, že z ní nemá strach. Právě o to mu šlo, potřeboval obecenstvo, až se pokusí dostat tajemnému přízraku na kobylku. Měl v úmyslu ukázat Pipovi, Sari, Kalovi a Pebbovi, že se nemusejí svítivých koulí bát, když budou vědět, jak na ně.
Jako první přelezl s hlasitým praštěním barikádu Pebbe. Tifflor se neohlédl. Poznal Pebbea podle jeho chrčivého dechu. Sari přidušeně vyjekla, když spatřila kouli.

"Pipe, Kalo?" zavolal Julian tiše.
"Tady," odpověděli skoro současně.
Náhle se koule dala do pohybu. Jako kdyby čekala jen na to, až se všichni shromáždí na vhodném místě, zamířila přes paseku k hradbě. Tiff za sebou uslyšel rychlé kroky. Byla to Sari. Pozvedl zbraň. Nebylo mu příliš dobře při pomyšlení, že jeho teorie se může ukázat jako mylná. Chtěl se o její správnosti přesvědčit, dokud měl ještě čas na útěk.
Zmáčkl spoušť a hlaveň paprskometu opustil oslnivý syčivý svazek energie. Zasáhl kouli uprostřed. Nejdřív to vypadalo, jako by to se zářivým útvarem vůbec nic neudělalo. Klouzala dál k osadníkům, jen byla o trochu větší a jasnější.
Tifflor už už chtěl vydat rozkaz k ústupu, když se to stalo. Koule sebou náhle trhla a zastavila se. Vzápětí to prásklo a rozprskla se. Muže ovanul horký vítr a ožehl jim obličeje. Když znovu otevřeli oči, nebylo po kouli ani památky.
"To... to není možné!" zachrčel Pip.
Kalo a Pebbe mlčky zírali na mýtinu. Pebbe si odkašlal, pohlédl tázavě na Tifflora a vyhrkl: "Ty víš tedy, jak se..."
"Ano, vím," přerušil ho Julian. "Tahle koule není nic než dvě překrývající se elektrostatická pole. Jsou uspořádána tak, že se všude v prostoru vzájemně vyrušují a jsou neviditelná, ale v místě, kde se přesahují, tedy v kouli, vytvářejí záření vysoké intenzity. Atomy se polarizují a elektronové obaly se deformují. Záření vzniká nepřetržitými přechody elektronů z jedné deformované dráhy na druhou. V podstatě jde o jakýsi kondenzátor. Polarizace atomů způsobuje, že těžiště pozitivního náboje se nachází na jednom a těžiště negativního náboje na druhém okraji zóny. Nemohou se vzájemně vyrušit, protože jde o elektrostatické jevy a mezi oběma póly deformovaného, polarizovaného atomu přirozeně není žádná vodivá látka. Jako každý kondenzátor i tento lze ale vybít účinkem střídavého pole. A to jsem udělal pomocí paprskometu. Ten, jak víte, vysílá svazek elektromagnetického záření o střední frekvenci kolem dvou set milionů megahertzů. Deformované atomy se vrátily ke své běžné podobě a výboj ohřál a zvířil vzduch. To je celá záhada."
Hleděl na ostatní. Kalo a Pebbe se na něj usmívali a horlivě přikyvovali. Zato Pip vraštil zamyšleně čelo a oči měl zabodnuté do země.
"Je cenné, když našinec něco ví," poznamenal Pebbe, otočil se a přelezl hradbu. Kalo ho beze slova následoval.
"Můžeš si jít také lehnout, Pipe," řekl Tifflor. "Pořád ještě hlídám já."
Zvěd sebou trhl. Zvedl oči a jako by teprve nyní uviděl Juliana. "Ano, přirozeně," zamručel.
Agent za ním hleděl. Pip vypadal jako člověk, kterému nějaký chytrolín zkazí veškeré potěšení z hrůzostrašných zkazek o přízracích z buše. Sotva zmizel Tiffovi z dohledu, zaslechl vedle sebe zaharašení. Pootočil se a spatřil Sari, jak se vynořuje ze tmy.
"Jsem já to ale strašpytel, co?" omluvně se na něj usmála a opřela se o něj.
Přitiskl si ji k ramenu a tiše odpověděl: "Malé holčičky smí vždycky utéct. I já jsem měl sto chutí vzít nohy na ramena."
"Ano. Nejdřív jsi ale chtěl prozkoumat, jak se to má s ohnivou koulí. Mě to nezajímalo. Prostě jsem se bála." Vyvinula se mu z náruče, pohlédla na něj a řekla: "Jsi hrozně chytrý, co? Všechno víš a všechno umíš mnohem lépe než druzí."
"Je to všechno jen otázka cviku," bránil se terranský agent s úsměvem. "Jen jsem se dostal víc do světa než většina z vás, to je celý rozdíl."
"Mám ráda chytré muže," řekla Sari jemně.
"Můžeš si jít zase lehnout," prohlásil Julian náhle vážně. "Nemůžu pořádně hlídat, když jsi tady, a ty si potřebuješ odpočinout, protože zítra nás čeká spousta práce."
Dívka svěsila hlavu a chvilku mlčela, než zašeptala: "Vlastně máš pravdu." Aniž se ohlédla, zmizela v táboře.
Tifflor si sedl na zem a hlídal. Později ho vystřídala Sari. Chovala se odměřeně, skoro chladně a Tiff byl příliš unavený, než aby jí řekl, co si mezitím promyslel. Přelezl křovinatý val a zalehl do stanu. Za minutu už spal. Přesto se v jedné chvíli probudil, protože ho tísnila starost o tábor a ostatní. Vyhrabal se ze stanu. Podle hodinek usoudil, že na stráži je Kalo.
Přelezl křoví a rozhlédl se. Myerse nikde neviděl. Obešel barikádu kolem dokola, ale nikde ho nenašel. Přešel mýtinu a pátral na kraji houští. Zmocnilo se ho podezření, že Kalo prostě nevstal, když ho Sari probudila, aby ji vystřídal. Už už se chtěl vrátit do tábora, aby se přesvědčil, jak se věci mají, když vtom před sebou zaslechl tiché milostné vzdychání a šeptání.
Zůstal stát a naslouchal. Nerozuměl tiše šeptaným slůvkům, ale dobře věděl, co se tam děje. Vrátil se k hradbě, přidřepl, aby se schoval v jejím stínu, a čekal. Únava z něj rázem spadla a usilovně přemýšlel.
Uvažoval, jak to bude od zítřka. Nebudou už tvořit jednolitou bojovou jednotku jako dosud. I když byl ochoten pustit noční příhodu z hlavy, bude mít Kalo výčitky svědomí, které ho automaticky vyřadí ze skupiny. Přestane prostě věřit, že patří k nim.
Už se stalo. Terranský superagent Julian Tifflor se dopustil chyby. Dokonce vážné chyby. Vybral si na rozhodující akci špatné lidi. Bylo mu málo platné, když si začal namlouvat, že nemohl přece vědět všechno, když vyráželi z Rockabye Bendu. Kdyby byl počkal s odjezdem o jeden dva dny a všechny si pořádně prověřil!
Vstal, když vzadu v křoví zapraskaly větvičky a na matně osvětlené mýtině se objevily dvě postavy. Trhly sebou a zastavily se, když ho uviděly. "Jen klid!" zvolal. "To jsem jen já!"
Těm dvěma nezbylo než dojít k Tiffovi. Zastavili se před ním a bylo na nich vidět, jak křečovitě snaží tvářit, jako by se vůbec nic nestalo.
"Jsem přející člověk," prohlásil agent. "A nezajímá mě, co vy dva spolu máte. Musím ale trvat na tom, abyste příště neopouštěli strážní stanoviště. Bezpečnost tábora je prvořadá, jasné?"
Sari ani nemukla. Stála tam se zdviženou hlavou a hleděla kamsi mimo Tifflora. Myerse však agentovy výtky zbavily rozpaků. Zapřel si ruce v bok, posměšně se uchechtl a vykřikl: "Odkdy si hraješ na velitele?"
"Od chvíle, kdy jsem poznal, jaký jsi blázen," zavrčel Julian vztekle. "Pip a Pebbe spí. Kdo ti tedy má říct, jak jsi

hloupý?"
Kalo ustoupil a Tifflor si vyložil jeho pohyb správně. "Takže hloupý, jo?" vyprskl. "Už mě tedy nepotřebujete? Jsem vám jen na obtíž? To jsi mi tím chtěl říct?"
Agent se nutil ke klidu. Věděl, že za několik vteřin dostane šanci vybít si svou zlost. "Kdybychom měli druhé vozidlo, řekl bych ti přesně tohle," zasyčel. "Ale raději to spolknu."
Myers jen vztekle zachraptěl: "To ani nemusíš. Hned ti totiž ukážu, kdo tu má co říkat a kdo ne."
V té chvíli se probrala ze strnulosti Sari. Tlumeně vykřikla, když se Kalo vrhl na Tiffa pěstmi. Agent uhnul a útočník hrábl do prázdna. Klopýtl a Julianův úder do ramene ho poslal k zemi. Tifflor se nad ním vzápětí naklonil, popadl ho za límec a zvedl. Než se stačil otřesený Kalo krýt, inkasoval drtivý zásah do brady. Odpotácel se dozadu. V mžiku se ale odrazil od hradby a nečekaně udeřil protivníka do spánku. Agentovi vybuchl před očima ohňostroj a zaduněla mu lebka. Než se nadál, Myers ho zasypal sprškou ran.
Tifflor ucouvl a Kalo vítězně zavyl a vrhl se na něj znovu. Julian vyrazil oběma pěstmi najednou a tvrdě zasáhl soupeře. Ten poněkud ochabl ve svých výpadech a umožnil mu, aby se vzpamatoval. Vzápětí nedal Myersovi nejmenší šanci. Zprvu ho vedl do útoku jen vztek na muže, který si chtěl vyléčit zklamání ze znetvořeného potomka tím, že podvedl vlastní ženu. Po chvíli se mu ale vrátila chladná rozvaha a drtil protivníka systematicky. Neměl jinou možnost, jak ukázat Kalovi, že má nad ním převahu a plné právo mu rozkazovat.
Když skončil zápas, Tifflor stál nad Kalem ležícím nehybně na zemi, ruce svěšené podél těla a lapal po dechu. Sari se držela stranou a upřeně si měřila Juliana tmavýma očima. "Běž si lehnout," zachrčel. "Já budu hlídat."
Poslušně se vrátila do tábora, ale nedíval se za ní. Nevšímal si ani Kala, který stále ležel nehybně na zemi. Přecházel sem tam a promýšlel si další postup. Myers přišel k sobě asi za půl hodiny. Tifflor ho zvedl a podpíral ho tak dlouho, až dokázal stát na vlastních nohou.
"Jdi spát!" přikázal mu.
Kalo neodporoval. Namáhavě se překulil přes hromadu klestí a zmizel. Julian si sedl na zem a hlídal, dokud nepřišel čas střídání. Vzbudil Pipa a namluvil mu, že Kalovi se udělalo ve stráži špatně a musel vzít hlídku za něj. Zvěd se zatvářil nedůvěřivě, a dokonce naznačil, že si to Myers možná vymyslel, aby se víc vyspal. Tifflor mu to nevyvracel. Unavenější než když jindy se odvlekl do stanu, a když ho ráno Pebbe vzbudil, byl ochoten přísahat, že spal snad jen minutu.

6.

Administrátora velmi zneklidnilo, když se Julian Tifflor neohlásil ani 16. března 2047. Zvažoval, nemá-li na Troju vyslat několik lodí. Nakonec dal Tiffovi ještě dva dny. Pokud o sobě nedá vědět do 18. března, dá se předpokládat, že se mu něco přihodilo.
Zprávy, které ten večer přinesl Homer G. Adams, byly naopak uklidňující. I nadále nebyla zaznamenána žádná aktivita Arasů. V sektoru Isis a vůbec v celé známé části Mléčné dráhy vládl klid. Impérium vzkvétalo.
Za normálních okolností by Perry Rhodan tyhle informace uvítal, nyní ale měl starost o svého agenta na Troji. Mnoho toho nenamluvil a Homer G. Adams tak přišel o polovinu obvyklého potěšení.

‘ © ‘

Julian Tifflor vstal a poblíž vchodu do svého stanu našel cedulku, na níž bylo napsáno: Pokud zmizí vzpomínka na tuto výzvu, postupovat podle záznamů v deníku.
Zmačkal fólii a vyhodil ji ze stanu. Vzpomínal si ještě, jak se sem lístek dostal a co znamená. Nemusel se dívat do deníku. Paměť mu neselhala a předpokládal, že ostatní jsou na tom stejně. To jen dokazuje, že cizinci ošetřili antimnesinem jen trojskou trávu, pomyslel si. Od té doby, co vyrazili z Rockabye Bendu, nikdo z výpravy se chleba ani nedotkl.
Sari venku připravovala snídani. Pip právě přistoupil k Pebbovu stanu a odhrnul vchodovou plachtu. Julian došel k ohništi, před nímž klečela Sari.
Vzhlédla k němu a on se na ni usmál a tiše řekl: "Dobré jitro."
Vrátila mu úsměv a popřála mu rovněž dobré jitro. "Nevypadáš zrovna dobře," dodala vážně.
Tifflor pokrčil rameny a řekl jakoby mimochodem: "Kalovy pěsti nejsou z vaty."
V té chvíli k nim přišel Pip a postěžoval si: "Nemůžu probudit Kala. Ani se nepohne."
Julian pohlédl na Sari a pokývl hlavou. Dívka vstala a zamířila k Myersovu stanu. Agent poklekl před ohništěm a snažil se uvařit vodu na kávu a ohřát konzervy. Cítil, jak si ho zvěd zkoumavě měří.
To už vstal i Pebbe. Protáhl se, zeširoka si zívl a řekl: "Proboha, Tiffe, ty ses s někým popral?"
Agent přikývl, aniž vzhlédl. "Ano, popral, s Kalem. Opustil strážní stanoviště."
"Kalo...?" vyhrkl Pebbe. "Asi si s ním promluvím..."
"Ne," odsekl Tifflor a vstal. "Dostal už, co si zasloužil."
Pebbe užasle ucouvl a zamumlal zmateně: "Jasně. Jak myslíš, Tiffe."
Agent dodělal snídani a zavolal na ostatní, aby se šli najíst. Sám neměl vůbec chuť. Zatímco Pip a Pebbe do sebe vyhládle házeli jídlo, Sari se konečně podařilo přivést Kala k životu. Přibelhal se za ní k ostatním. Tifflor si ho změřil, ale nijak mu neudělalo radost, když viděl, jak zle Myerse zřídil.
"Teď teprve vidím, žes dostal co proto," křikl Pebbe na Kala a znělo to hodně záštiplně.
Myers uďobával jídlo jako vrabec a nikdo nepromluvil, dokud nedosnídali. Sari pak šla pomoct Tifflorovi se skládáním

stanů.
To napětí se bude zvyšovat, napadlo agenta. Bylo mu jasné, že musí akci buď dovést co nejrychleji ke zdárnému konci, nebo ji zrušit. Za několik dní už se nebudou moct spolehnout jeden na druhého. Nakonec si uložil dvoudenní lhůtu. Pokud do té doby ničeho nedosáhnou, vrátí se.

‚ © ‚

Nic se nedělo a den probíhal neuspokojivěji než předchozí. Slova, která si vyměnili během dvanáctihodinové jízdy, by mohl Tifflor spočítat na prstech. Zdálo se, že nejméně je vývojem situace zasažen Pip, ale také on si byl vědom skutečnosti, že nikomu není zrovna do řeči. Hověl si vedle Juliana na předním sedadle, vyřezával cosi do větve, kterou uřízl v táboře, a tiše si pískal.
Bylo čím dál větší horko. V poledne si udělali dvouhodinovou přestávku a odpočinuli si ve stínu houští. Krátce před západem slunce, když si začali vyhlížet místo pro tábořiště, bylo pořád ještě padesát stupňů ve stínu. Všichni byli jako vylouhovaní, a kdyby o tom protivník věděl, určitě by neváhal a zaútočil.
Měli za sebou už předhůří na opačné straně Centrální vrchoviny a míjeli vysoké šedohnědé holé horské vrcholky. Postupovali úzkými údolími hluboce zařízntutými do skalních stěn, která vytvořily dávno vyschlé řeky. Vegetace znatelně prořídla, ale trsy tvrdých keřů dělaly obojživelníku větší problémy, než bylo Tifflorovi milé. Když zašlo slunce, určil polohu a zjistil, že se s tolerancí několika málo úhlových minut nacházejí na třicátém stupni severní šířky. Byli tak stejně daleko od horních toků obou řek. Balloo protékala asi dvě stě kilometrů jižně od nich a Hoola stejně daleko severně.
Agent rozhodl, že se utáboří v malém bočním údolí zaslepeném vysokou strmou skalní stěnou. Jeho přední polovina byla porostlá křovím a zdálo se, že ani po jedné postranní skále se nedá slézt dolů. Tifflor si byl jist, že se nikdo nemůže přiblížit k jejich ležení nepozorovaně, ledaže by se spustil dolů z nehlučného, neviditelného létacího stroje.
Rozdělili si stráže stejně jako předchozí noci. Pip si vzal opět dvě hlídky, první a poslední. Pebbe si nedůvěřivě měřil Kala. Ten si všiml jeho pohledu a opovržlivě se zašklebil. Potom vstal a bez večeře zalezl do stanu.
Noc proběhla klidně. Tiff byl přesvědčen, že Kalo a Sari tentokrát dodrží pravidla hry. Přesto se probudil uprostřed noci a pohledem na hodinky se ujistil, že hlídku má mít právě Kalo. Přelezl ke stanovému vchodu a vykoukl ven. Viděl, jak se rozložitý Pebbe právě vyhrabal ze stanu a zamířil k východu z údolí. Zakrátko zmizel ve tmě a za dvě tři minuty dolehly k agentovi dva vzteklé hlasy. Nerozuměl jim, ale bylo mu jasné, že Pebbe Myersovi nejspíš vysvětluje, že má sto důvodů procházet se v noci, kde chce, zatímco Kalo ho ujišťoval, že každý má právo dopustit se chyby a jen blázen že mu kvůli tomu přestane věřit navěky.
Pebbe se za chvíli vrátil zpátky a znovu si zalezl do stanu. Tifflor opět ulehl, a když usínal, hrál mu kolem úst šibalský úsměv.
Ráno se vydali na cestu už za východu slunce. Tiff naléhal, aby vyrazili co nejčasněji. Pro něj to byl poslední den jejich operace. Pokud do večera nenarazí na nepřítele, budou se muset vrátit. Nevraživost mezi Kalem a Pebbem byla čím dál zjevnější. A s rozhádanou jednotkou se nedá bojovat.
Také tentokrát nacházel Tifflor - podporován Pipovým loveckým instinktem - stále znovu protáhlá točitá údolí, do nichž bylo poměrně snadné proniknout. Zamrazilo ho v zádech při pomyšlení, že tyto soutěsky jednou skončí a on bude muset šplhat s vozem do příkrých svahů. Obojživelník byl sice sestrojen pro extrémní podmínky, agent ovšem pochyboval, že konstruktéři počítali s vnějšími teplotami přesahujícími šedesát stupňů a tlakem nižším než půl atmosféry.
Poměrně průjezdný terén jim umožnil urazit za tento den asi osm set kilometrů. Hodinu před západem slunce se nacházeli na dvacátém šestém stupni jižní šířky. Mapy tohoto území byly zhotoveny podle leteckých snímků pořízených průzkumnými oddíly. Posádky totiž byly přesvědčeny, že potrvá celá staletí, než osadníci zcivilizují i vnitřní území Centrální vrchoviny, a proto nepovažovaly za nutné obtěžovat se do horské divočiny osobně.
Ráz krajiny se mezitím změnil. Horské kužely se tyčily dál od sebe. Tisíciletá eroze provázená výraznými teplotními výkyvy srovnala postupně nižší hory se zemí. Skalní bloky nabyly roztodivných tvarů. Některé jako by stály už jen zázrakem. Zvětrání rozmělnilo balvany na drobný štěrk. Kromě toho se k nebi tyčily stametrové skalní jehly nesoucí kusy tvrdší horniny, jež odolaly erozi. Taková hora vypadala jako hřib a bylo jich kolem požehnaně. Jejich klobouky navíc byly zdobeny náletovými keři.
To odpoledne hledali vhodné tábořiště poněkud déle, protože terén byl velmi otevřený. Křoví rostoucí v údolích jim nesahalo ani do pasu. Hromady štěrku se táhly až k patám zvětralých skalních jehel. Okolí vypadalo jako kamenná zahrada, kterou založil obr s výstřední představivostí. Odevšad bylo vidět do dálky, nikde se nenaskýtala vhodná skrýš.
Nakonec se podařilo vyřešit tento problém Pipovi. Tifflor zastavil vůz, protože na něj zvěd křikl, že se chce podívat k jedné z jehel. Vystoupil, vylezl nahoru po suťovém svahu a začal obcházet nohu skalního hřibu o průměru sto metrů. Trvalo půl hodiny, než se opět objevil z druhé strany. Zamával oběma pažemi. Julian se rozjel a začal se škrábat s terénním vozidlem nahoru po haldě suti.
Pip už na něj zdálky volal, že našel výborné místo, a zakrátko se ukázalo, že nepřeháněl. Na západní straně jehly zela úzká, asi desetimetrová štěrbina. Byla dost široká na to, aby jí projel obojživelník. Vedla do nitra hory, kde se rozšiřovala v kulatý skalní komín o průměru asi třicet metrů, jehož stěny stoupaly terasovitě vzhůru a jednotlivé stupně byly asi tři metry vysoké. Skála byla rozervaná a protkaná drobnými skulinami. Terasy končily na východě ve výšce sto metrů nad patou komínu. Odtamtud se táhla hladká stěna až k hrozivé kamenné hlavě. Na západě sahaly terasy až k malému výstupku v noze hřibu.

Uvnitř komína byla tma, přestože venku ještě svítilo slunce. Pebbe a Pip sesbírali chrastí a rozdělali oheň. Tiff spokojeně konstatoval, že z vyschlého paliva nestoupá skoro žádný kouř. Postavili stany a Julian si podrobně prohlédl skalní terasy. Bylo mu jasné, že může bez problémů vylézt až k výstupku. Ve vybavení měl malý přijímač, jediný radiopřístroj, který přečkal bez úhony atentát v Rockabye Bendu. Přijímač ho k něčemu inspiroval a pokusil se svůj nápad uskutečnit, než zapadne slunce.
Začal šplhat po terasách vzhůru. Nedalo mu to příliš mnoho práce, neboť ve stěnách jednotlivých stupňů byl dostatek stupů i úchytů pro ruce. Výstup byl tak snadný, že měl dokonce i čas na přemýšlení.
Julian považoval celou akci v podstatě za nevydařenou. Jeho domněnky se nepotvrdily. Nepřítel se nepokusil klást výpravě do cesty překážky, tedy až na onu svítivou kouli. Terranský agent neměl možnost ukázat mu, že je nebezpečný a nenechá se zahnat do kouta.
Protivník vůbec nereagoval. Choval se, jako kdyby tu výprava prostě nebyla. Ani v nejmenším ho nezajímalo, že by Tifflor a jeho lidé mohli objevit jeho tajný úkryt. Tato hra na schovávanou se dala vysvětlit nejrůznějšími důvody. Jeden z nich považoval Julian za natolik alarmující, že by naléhal na návrat, i kdyby se to nebylo stalo mezi Sari a Kalem. Nepotřeboval příliš velkou fantazii, aby si představil, že nepřítel pokročil ve svých výpadech vůči osadníkům už tak daleko, že byl blízko cíle a nemusel se starat o pět lidí, kteří se prodírali ve víceméně rozbitném vozidle hornatou pustinou. Znamenalo to, že Rockabye Bend byl buď už zničen, nebo se tak stane v nejbližší době. V tom případě zbude na Troji už pouze jedna lidská osada a protivníkovi stačí, aby zlikvidoval i toto předmostí pozemské civilizace, a zmocní se celé planety.
Pokud byla tato domněnka správná, pak se dopustil Tifflor i se svým oddílem velké chyby, když se vydal na horký jih. Museli se vrátit, a to co nejrychleji. Agent byl jediný, kdo měl ještě jakýs takýs přehled, a obyvatelé Rockabye Bendu ho potřebovali ještě naléhavěji než kdykoli předtím.
Juliana se zmocnil neklid, když konečně vylezl na sotva dva metry širokou plošinku. V tisícimetrové výšce nad ním visel hrozivě klobouk z tvrdšího materiálu, který zapadající slunce zbarvilo doruda. Vypadal, jako kdyby se měl každou chvíli zřítit a pohřbít pod sebou všechno, co se nacházelo v jeho dosahu.
Tiff zapnul přijímač a začal pomalu otáčet vestavěnou anténou. Přístroj stejnoměrně šuměl, a čím hlouběji klesalo slunce, tím víc šumění sláblo. Julian odevzdaně vypnul přijímač, zasunul ho zpátky do pouzdra a chystal se k sestupu. Pod ním zel jícen komína. Jediné, co viděl dole z téhle výšky, byla rudá tečka ohně. Cítil vůni hořícího dřeva.
Než začal slézat, ještě jednou se rozhlédl. Pohled z šošolky pobočního vrcholu byl úchvatný a nepozemsky krásný, i když toho vlastně mnoho neviděl. Tiff vložil nohu do stupu a ještě jednou lítostivě vzhlédl do fialové oblohy. A vtom to spatřil.

‚ © ‚

Nejdřív zahlédl jen jakési třpytění. To se vzápětí proměnilo v kovově lesklé vejce, které se snášelo přímo na něj. Jako by přesně vědělo, kde je. Přikrčil se a hmátl po paprskometu. Nespouštěl při tom oči z podivného předmětu. Že útok neplatí jemu, zjistil podle nepatrné kursové odchylky provedené v poslední chvíli. Třpytivé vajíčko sestupovalo přímo do skalního komína. Agent odjistil zbraň a vypálil na rychle se pohybující objekt celou dávku. Minul.
Čekal explozi, ale vejce zmizelo v temnotě kotliny a zřejmě už dosedlo na její dno. Nahoru k němu nedoléhal žádný zvuk a nepatrný ohýnek stále zářil. Rozkřičel se, ale ti dole ho nemohli slyšet stejně jako on je. Pokud chtěl rozluštit záhadu vajíčka, musel sešplhat na dno komína.
Když se nacházel asi v třicetimetrové výšce nad patou skály, zmocnila se ho závrať. Skalní stěny se mu roztočily před očima a výseč fialové oblohy jako by se zmítala v divošském tanci. Ztratil pevnou půdu pod nohama a zřítil se dolů na spodní terasu. Do nosu mu pronikl podivný pach a dráždil ho ke kýchání. To už ale téměř nevnímal.
Na několik minut upadl do bezvědomí. Když se mu opět rozplynula mlha před očima, nevěděl zprvu, kde je a co chtěl udělat. Pracně si vzpomínal, zda lezl nahoru, nebo dolů těsně předtím, než se to stalo. Po chvíli si vybavil třpytivé vejce. Sjel dolů na dno kotliny mrštně jako ještěrka.
Oheň ještě hořel, kdosi před chvilkou přiložil trochu chrastí. Kolem dokola se tulily ke skalám stany. Nad táborem se vznášel prapodivný pach a nikde nebylo vidět živé duše.
Tifflor zahalekal, nikdo mu ale neodpověděl. Pustil se do pátrání. Jako prvního našel Pebba. Ležel na zádech na poloviční cestě mezi ohništěm a svým stanem, oči otevřené a vytřeštěné. Vzal ho za rameno, ale Pebbe se ani nepohnul. Cítil, že dýchá, sice mělce, ale pravidelně. Šel dál. Asi deset metrů od Pebbeho narazil na Sari. Také ležela na zádech s očima vytřeštěnýma. Stejně na tom byl Kalo, kterého našel u východní stěny.
Všechny je postupně odtahal k ohni. Třásl jimi, otáčel je k sobě, mluvil na ně a chlístal jim do obličejů vodu, oni ale vůbec nereagovali. Žili a podle toho, že měli otevřené oči, byli i při vědomí. Nicméně se nijak neprojevovali, ať s nimi dělal, co chtěl.
Po vejci nenašel Tifflor jedinou stopu. Určitě se při dopadu rozlouskla skořápka a rozplynula se ve vzduchu i s obsahem. Horečně přemýšlel, co má udělat. Nepřítel udeřil. A jak to odpovídalo jeho povaze a možnostem, zaútočil jakýmsi nervovým plynem, kterým uvedl postižené do stavu naprostého ochromení při plném vědomí. Nikdo nemohl říct, jak dlouho bude plyn účinkovat. Nebylo ani jisté, zda nenatropil ještě jiné škody než jen ochrnutí. Možná postižení zemřou, když nedostanou včas protilék. Tiff ani nevěděl, jestli Georg vůbec bude vědět, jaký prostředek nasadit. Neměl ale čas o tom dlouze rozjímat. Musel dopravit Pebba, Sari a Kala co nejdřív do Rockabye Bendu.
Zvláštní pach v něm vyvolával malátnost. Tifflor se zapotácel, když vstal. Odvrávoral k obojživelníku a bylo mu jasné, že v kotlině stále ještě působí zbytky plynu. Musí ji opustit co nejdřív, pokud nechce dopadnout jako tři jeho společníci. Náhle si uvědomil, že neviditelný protivník přehlédl, že si vylezl na vedlejší vrcholek. Bezpochyby se

domníval, že zneškodnil všechny vetřelce. Možná nepřítel zakrátko napochoduje do kotliny s úmyslem vyzvednout bezvědomé lidi a odvléct je do zajetí.
Bylo pozoruhodné, jak hrozící nebezpečí projasnilo agentovu mysl. Náhle přesně věděl, co má udělat. Přešel k vozu a vyházel to, co nebude zapotřebí na zpáteční cestě. Ochromení lidé potřebovali větší prostor.
Vzápětí ho napadlo, že přehlédl jednu závažnou skutečnost. Nikde v kotlině nenašel Pipa! Někdo přihodil chrastí do ohně těsně předtím, než Tiff slezl na dno komína, tedy nejméně čtvrt hodiny po dopadu plynové bomby. To mohl udělat jedině zvěd. Kde ale vězí?

‹ © ›

Julian si ani nestačil pořádně srovnat myšlenky v hlavě, když za sebou zaslechl Pipův pisklavý hlas.
"Neboj, Pozemšťane, nechci ti ublížit. Zvedni ale ruce a pomalu se otoč!"
Tifflor svěsil ramena a chviličku horečně uvažoval, jak se dostat z téhle situace. Nic ho ale nenapadlo. Pip na něj mířil puškou. I když byla staromódní, kulka dokázala zabít stejně spolehlivě jako paprsek. Zvedl ruce a poslušně se otočil.
Vytáhlý, vyzáblý zvěd stál asi tři metry od něj, ozářen plameny. V ruce svíral pušku, hlavní ale mířil k zemi. Agenta to zklamalo. Byl by mohl Pipa klidně přemoct, kdyby zbytečně neotálel.
"Sedněme si k ohni," řekl čahoun. "Musíme si o něčem promluvit." Počkal, až Tifflor projde kolem něj, a teprve pak se posadil asi dva metry od něj.
"Tak spusť, Arasi!" vyštěkl Pozemšťan vztekle.
Pip se uchechtl a zvolal: "Takže jsi to poznal. Kdy jsi na to přišel?"
"Nebylo to tak těžké," odpověděl Julian. "Není mnoho Terranců, kteří vypadají jako ty. O to víc by se našlo takových Arasů. Dostal ses na palubu kolonistické lodi za prapodivných okolností. Nikdo netušil, kde jsi žil předtím, a jsi jediný, koho bylo možné použít na Troje jako zvěda. Stačilo tedy dát si dohromady dvě a dvě, nemám pravdu?"
Pip pokrčil rameny. Zdálo se, že nepovažuje situaci za až tak vážnou. "Může být," připustil pisklavě. "Vsadím se ale, že se domníváš, že působím na Troji jako spojka Arasů. Je to tak? V tom se ovšem mýlíš. Ty jsi agent Solárního impéria, kterého sem vysadili lidé z Terry, protože zjistili, že na Troji něco není v pořádku. A tys viděl, co se dělo. Prokoukl jsi můj převlek a bylo ti jasné, že jsem to já, kdo předává informace nepříteli."
Tifflor vzhlédl a zeptal se zvěda: "No, a nebylo by to logické?"
"Logické ano," připustil Pip, "až na to, že to není pravda."
Julian máchl rukou a chlácholivě prohlásil: "Žádný strach, Pipe. Vím už delší dobu, kdo jsi. Jen nemám tušení, co tě přivedlo sem na Troju. Nikdy mě ale ani nenapadlo, že ses spolčil s nepřítelem."
"Jakto?" vyhrkl Pip ohromeně.
"Vzpomínáš si na noc, kdy vyhodili do povětří můj dům?" zeptal se Arase Tiff. Když přikývl, pokračoval: "Bezprostředně po explozi jsem viděl někoho utíkat pryč. Určitě to byl ten, kdo odpálil nálož. Viděl jsem ho, i když jen nejasně. Byl normálně stavěný, nebyl příliš vysoký ani hubený. A já si myslím, že by tě tví soukmenovci patrně do téhle akce zapojili, kdybys byl jejich důvěrník." Agent se na chvilku odmlčel, odkašlal si a dodal: "Byl bych ti ovšem vděčný, kdybys mi pověděl něco víc o své skutečné roli."
Pip spěšně přikývl, zahleděl se do ohně a spustil: "Můj rod si osvojil Mustaphu, planetku vzdálenou odsud asi dva tisíce světelných let. Byl jsem tehdy ještě malý. Chtěli jsme získat Mustaphu, protože se tam dala poměrně snadno těžit celá řada cenných minerálů. Nikdo si na ni nečinil nárok, a tak jsme se tam usadili. Dobývali jsme minerály a dopravovali je pravidelně na Aralon, naši domovinu. Dost jsme na tom vydělávali, vyráběli jsme spoustu nových léků a nikdo nás neobtěžoval. Až jednou u nás přistála nouzově terranská nákladní loď." Pip rozhodil bezmocně rukama. "Náš náčelník se domníval, že Terranci jsou špióni. I kdyby nebyli, dost nás ohrožovala už pouhá jejich přítomnost. Náčelník jim naočkoval jed, který z nich udělal loutky bez vlastní vůle. Jenže po nákladní lodi bylo vyhlášeno pátrání. Pozemšťané vyslali flotilu rychlých křižníků, aby se poohlédly po nezvěstných druzích. A to byla naše zkáza. Stopy vedly na Mustaphu. Křižníky na ní přistály a našli posádku - v podstatě živé roboty. Náčelník vyzkoušel všemožné klamné manévry, a když viděl, že se prozradil, začal klást odpor. Přirozeně to dopadlo špatně. Doslova nás vykouřili z úkrytu. Ti, kteří bojovali do posledního dechu, zahynuli. Zbylé obránce Terranci zajali a převezli na Zem. Uspořádali s nimi soudní proces. Odseděli si řadu let, než je zase pustili."
Tifflor si vzpomněl na tento případ. "Co to má všechno společného s Trojou?" zeptal se Arase.
Pip se zatvářil rozpačitě a odpověděl: "Víš, mně bylo šestnáct, když přistála ta nákladní loď a objevily se ty křižníky. Náčelník mě poslal do zákopu a přikázal mi, abych odstřelil každého Pozemšťana, kterého uvidím. Přirozeně jsem ho poslechl. Jenže jeden oddíl Terranců našeho náčelníka přelstil. Vypálili dezintegrátory podzemní chodbu a zaskočili mě zdola. Klidně mě mohli namístě odprásknout. Jejich velitel mě ale vzal v podpaží a vytáhl mě z křesla. Postavil mě na zem doprostřed svých lidí a ještě se tomu smál. Vůbec mě nebral vážně. A to mě vrátilo do skutečnosti. Nebyl jsem žádný hrdina, který drží v šachu jediným slabým dělem hordu nepřátel několik dní. Byl jsem jen hloupý svedený kluk. A Terranci to věděli." Pip se odmlčel, protože ho přemohly vzpomínky, a pak si otřel čelo a pokračoval: "Vzali mě s sebou na Zem. Ani mě neodsoudili, zacházeli se mnou jako s hostem. Dali mi na vybranou. Mohl jsem se svobodně vrátit na Aralon, nebo pobýt několik let na Zemi. Rozhodl jsem se pro to druhé. Poznal jsem lidi. Byli na mě hodní, i přes mou podivnou postavu. Dobře jsem s nimi vycházel a pomalu jsem začal věřit, že většina nás Arasů má o Terrancích mylnou představu."
"Byl to Deringhouse, který tě zvedl z křesla a postavil na zem, že ano?" přerušil zvěda Tifflor.
"Ano. Ty ho znáš?"
Julian sloužil pod Deringhousem dva roky a vážil si ho doteď, přestože před časem padl. "Ano, znám," odpověděl

prostě.
"Každopádně mi terranská vláda slíbila, že mi dá k dispozici malou loď, až budu chtít odletět ze Země," pokračoval Pip. "Když mi bylo dvaadvacet, požádal jsem o loď, s kterou jsem mohl tranzitovat v dosahu deseti tisíce světelných let, a vydal jsem se na cestu. Potuloval jsem se po Mléčné dráze, jak vy říkáte naší galaxii. Setkal jsem se se svými soukmenovci a doslechl jsem se o jejich plánech. Jeden z nich mě zaujal. Týkal se planety, na které se nachází biomedicínské poklady. Nikdy jsem nevypátral, o jaké poklady vlastně jde. Ale nebylo to ani důležité. Terranská vláda prohlásila tuto planetu za vhodnou k osídlení a zakrátko na ní měla přistát loď s tisícem osadníků na palubě. Arasové, s kterými jsem mluvil, přirozeně o ničem nepochybovali. Měli v úmyslu podmanit si tento svět, osadníci neosadníci. A měli dost prostředků k tomu, aby se vypořádali s tisícem Pozemšťanů na Troji. Jakmile jsem se dozvěděl, co jsem potřeboval, vrátil jsem se na Terru. Měl jsem tam ještě nějaké styky, a tak jsem se dostal hladce na palubu kolonistické lodě a přistál tady. A od té doby jsem nedělal nic jiného, než že jsem se snažil vyčenichat, jaké nebezpečí čeká na trojské osadníky, to mi věř. Dodnes jsem připravený postavit se vlastním soukmenovcům. Nervový plyn, který na nás dnes večer použili, mi skoro nevadí, je totiž uzpůsoben na lidskou nervovou soustavu. Byl jsem bezmocný vůči bombě, neviděl jsem ji padat. Jen jsem viděl, jak se Sari, Pebbe a Kalo zničehonic zhroutili. I mně se zamotala hlava a hned jsem věděl, co se stalo. Vyběhl jsem z kotliny a čekal jsem, až se rozptýlí plyn. Zatímco jsem se procházel venku, napadlo mě, že najdeš tři bezvědomé druhy, ale mě ne. A že mě začneš podezírat. Spousta věcí mi napověděla, že nejsi obyčejný osadník. Bylo mi jasné, že jsi agent - a dost chytrý na to, aby sis dal dohromady dvě a dvě. Přepadl jsem tě jen proto, abys něco nevyvedl a v klidu mě vyslechl."
Oheň tiše praskal a hřál. Tifflor vstal, zatímco Pip se ani nehnul. Agent přešel k Arasovi, napřáhl k němu ruku a nevzrušeně řekl: "Odteď to potáhneme spolu, přijímáš?"
Zvěd nechal pušku na zemi, vyskočil, potřásl Julianovi mocně pravicí a zapištěl: "Spolu!"

‘ © ‘

Když vyšlo slunce, byli už tři sta kilometrů od skalní kotliny. Vůz se hnal po známých stezkách a někde na severu před nimi ležely Rockabye Bend a Eighteen Holes. Také Pip došel k názoru, že bude nejlépe, když se vrátí tam, odkud vyjeli. Sari, Pebbe a Kalo stále ještě leželi na korbě, strnulí stejně, jako když je Tiff našel na dně komína. Pip sice znal jméno jedu, jíž byla naplněna bomba, neměl ale žádné prostředky jak pomoct otráveným. Byl si však jistý, že Georg najde vhodný protijed.
Julian jel, jak nejrychleji mohl. Pravidelně se střídali s Pipem v řízení vždy po čtyřech hodinách. Jednou za osm hodin zastavili na třicet minut, aby snědli konzervu a trochu si odpočinuli. Brzy odpoledne projeli kolem postranního údolí, v němž tábořili předminulou noc. Když zapadlo slunce, hnali se už podél Hooly a k místu, kde přenocovali poprvé, jim zbývalo už pouhých dvě stě kilometrů.
Příroda si ovšem žádala své. Bylo nesmírně náročné řídit vůz nepřehlednými houštinami. Tifflor v jedné chvíli zadříml za volantem, a kdyby byl Pip včas nezasáhl, narazil by v plné jízdě do skály. Julian se rozhodl, že si odpočinou alespoň pět hodin.
Ani se nenamáhal hledat vhodné tábořiště. Zastavil obojživelníka asi sto metrů od řeky. Zvěd mezitím otevřel konzervy. Jednu podal Tiffovi, který se bez valné chuti pustil do jídla. Rušil ho pohled na tři strnulé tváře na sklopených zadních sedadlech. Dojedl konzervu do poloviny a zbytek vyhodil.
Chtěl vystoupit, aby si postavil stan, když vtom ho něco napadlo. "Pipe, nemáš tušení, co tví... co Arasové chtějí tady na Troji?"
Zvěd jen zavrtěl hlavou a odpověděl s plnými ústy: "Mám jen nejasnou představu. Slyšel jsem, že se tu chtěl poohlédnout se svou skupinou Pindarron." Když viděl, jak Julian pozvedl tázavě obočí, rychle dodal: "Pindarron je odborník na mikrořízení."
"Aha," odpověděl agent a zatvářil se, jako by z toho stejně nebyl moudřejší.
"Nevím přesně, jak to funguje," prohlásil Pip. "Jde o problém, jak všeobecnou aplikací jednoho léku vytvořit speciální efekt. Makrořízení naproti tomu způsobuje pouze všeobecný efekt. Mikrořízení je založeno na tom, že se pomocí medikamentu odstraní kožní vyrážka sice na ukazováku, ale už ne na prostředníku."
Tifflorovi byla náhle jasná spousta věcí. "Nebo lze takto použít prostředek na oslabení paměti a vymazat vzpomínku na určité detaily, co? To je také cílem mikrořízení?" zeptal se zvěda.
Aras přikývl a odpověděl: "Přesně tohle způsobili trojským plynem. Od té doby, co jsem se o tom doslechl, věřím, že máme skutečně co dělat s Pindarronem."
Když Tiff stavěl stan, myslel na obě děti, kterým Georg pomáhal na svět. Bezhlavé stvoření a huňaté vajíčko - nešlo o nic jiného než o produkty aplikovaného mikrořízení. Arasové se nemuseli nastávajících matek ani dotknout, stačilo jim jen podávat spolu s potravou určité drogy. O zbytek se postaral specialistův ďábelský um.
Agent byl na konci svých sil. Trvalo mu půl hodiny, než vztyčil stan na paloučku uprostřed trní. Několikrát při tom zaspal, ale pokaždé se nepříjemně probral, když upadl. Konečně dokončil své dílo a vracel se k vozu. V duchu se ptal, kde je Pip. Těsně před obojživelníkem o něco zakopl a ozvalo se kovové zařinčení. Shýbl se a zvedl plechovku. Ještě před chvílí z ní uzobával špagety s mletým masem, ale nedojedl je. Konzerva byla prázdná. Zvěda nikde neviděl. Patrně měl ještě hlad a vyjedl z plechovky zbytek. Agent zavrtěl hlavou. Od té doby, co byli Kalo, Pebbe a Sari v bezvědomí, neměli problémy se zásobami. Pip si mohl klidně otevřít novou konzervu.
Momentálně ale Tiffa mnohem víc zajímalo, kde Aras vězí. Zavolal na něj a Pip mu odpověděl z houští na druhé straně vozu. Vzápětí se ozvalo praskání a objevila se vytáhlá, vyzáblá postava.
"Právě si stavím stan," vysvětlil zvěd. "Myslel jsem si, že bude lépe, když nebudeme nocovat blízko sebe. Jeden nikdy

neví..."
Tiff mu dal zapravdu. Popřál Pipovi dobrou noc.
Aras poděkoval a řekl: "Jsem rád, že jsme si udělali přestávku. Schytal jsem dost velkou dávku plynu. Sice na mě nepůsobí jako na vás, ale stejně se mi z něj točí hlava. Čerstvý vzduch mi jen prospěje."
Agent se vrátil ke svému stanu. Zalezl do něj, uvelebil se na podlážce a okamžitě usnul.

‹ © ›

Někdy později se náhle probudil. Byl jako omámený. Viděl před sebou jen oslnivé světlo a vycítil blížící se nebezpečí. Pokusil se zvednout, ale údy měl jako z olova. Každý pohyb ho nesmírně bolel a už jen nadzvednout se na loktech ho stálo takové úsilí, že málem omdlel.
Podivil se. Bylo zvláštní, že měl pocit, jako by nebyl postižen, jako by se díval sám na sebe z určitého odstupu. Věděl, že mu hrozí nebezpečí, ale nebyl schopen je brát vážně.
Pokusil se vykřiknout. Chtěl zavolat Pipa, ale vydal ze sebe jen jakési zachroptění. Později si vzpomněl, že se tomu málem zasmál. Světlo se blížilo. Je úžasné, že může být tak velké, když stan je široký asi jen metr, pomyslel si. Před sebou však viděl svítivou kouli o průměru nejméně pět metrů. Zářila tak jasně, že ho až bolely oči. Ať dělal, co dělal, nemohl je zavřít. Jakási magická síla ho nutila, aby se díval a snášel bolest.
Kdesi hluboko v jeho vědomí však byl sektor, který stále ještě pracoval. Tiffovi bylo náhle jasné, že ho napadl neznámý protivník a že bude ztracen, nezačne-li se bránit. Stiskl zuby, překonal bolest ve svalech a zvedl se na nohy. Automaticky vytrhl zpoza opasku paprskomet a odjistil ho. Nevěděl, co se stane, až vypálí na zářivou kouli, rozhodl se ale, že to zkusí.
Koule jako by vytušila, co se chystá. Náhle zrychlila a řítila se na něj. Zalehl a zmáčkl spoušť. V téže chvíli svět kolem něj explodoval a následoval bezhlesý oslnivý záblesk.

7.

18. března 2047 přijala spojovací loď poprvé po delší době radiogram z Troje a okamžitě ho předala na Zem. "Na Troji žádné další události. Ohlásím se za pět dní," říkalo se v textu zašifrovaném v jednom z nejsložitějších kódů bez uvedení odesílatele, přesně jak se dohodl Administrátor se svým agentem.
Perryho Rhodana se sice poněkud dotklo, že Tifflor po tak dlouhé odmlce neoznamoval v podstatě nic významného, ale momentálně mu nezbývalo než přijmout zprávu tak, jak přišla, a pro všechny případy přikázat, aby na terranském kosmodromu byla připravena eskadra lehkých křižníků.
Když se večer dostavil na pravidelnou poradu Homer G. Adams, byl jako obvykle v dobrém rozmaru. Arasové nechávali terranské kolonie na pokoji. A každým dnem se tyto osadnické světy blížily k cíli, po němž Homer toužil - přinášet zisk General Cosmic Company.

‹ © ›

Chvíli trvalo, než se mu podařilo zoufalým úsilím pohnout obličejovými svaly, zvednout víčka a otevřít oči. Tifflor byl zklamán. Klidně si mohl ušetřit námahu. Obklopovala ho tma, jako kdyby ležel v neosvětlené šachtě tisíc metrů pod zemí.
V hlavě mu hučelo a bolest příznačná pro doznívání účinku drogy mu pulsovala ve spáncích. Pracně se zvedl a paměť se mu vracela jen po kouskách. Kdosi ho přepadl. Svítící koule byla ve skutečnosti zbraň, která ho vyřadila z boje, dřív než se zmohl na odpor. Nevěděl, o jakou zbraň šlo, byl si ale jistý, že bolestivé bušení v lebce způsobilo něco jiného.
Nebylo pochyb, že oním neviditelným útočníkem byli Arasové. Pokud vědí, že je terranský agent, což považoval za jisté, potom ho vyslechli, hned jak ho zatkli, a vymámili z něj pomocí drog všechno, co je zajímá.
Tiff si ujasnil, že se ocitl - a s ním i osadníci - v nepříznivější situaci než kdy předtím. Arasové udělají všechno pro to, aby jim neutekl. Kolonisté v Rockabye Bendu a Eighteen Holes nevěděli, o co jde, a i kdyby to nakonec pochopili, stejně by nemohli přivolat pomoc. Hypervysílač byl rozbitý. Vskutku se zdálo, že pád Troje je nezadržitelný.
Julian překonal bolest a vstal. Šátral rukama ve tmě nad sebou, ale strop byl tak vysoko, že na něj nedosáhl. Vykročil a narazil nohou do něčeho měkkého, co zavrčelo a odvalilo se stranou.
"Pipe, to jsi ty?"
Ozvalo se zafrkání a po chvíli zvěd zapištěl: "Kde... kde to jsme?"
Tiff mu řekl, že by to také rád věděl. Aras byl v mžiku při smyslech. Pomohl agentovi najít hranice jejich momentálního vězení. Zjistili, že se nacházejí v obdélníkové místnosti o rozměrech asi čtyři krát šest metrů. Nikde jako by nebyly dveře. Podél delších stěn stály čtyři plastové regály. Byly prázdné. Vypadalo to na skladiště, které Arasové momentálně nepoužívají.
Oba zajatci vypátrali ještě něco: Arasové jim ponechali část zavazadel, značné zásoby potravin a Tiffovu ruční svítilnu. Přirozeně jim sebrali zbraně, přesto se vězňům mírně zlepšila nálada.
Když Julian rozsvítil, všimli si, že strop je asi tři a půl metru vysoko a je v něm zabudována řada nefunkčních plynových luceren. Pohlédl na konzervy a uvědomil si, že tu musel s Pipem ležet v bezvědomí poměrně dlouho, neboť vzápětí pocítil nutkavý hlad. Zvěd mu potvrdil, že je na tom stejně.
Agent vybral z hromady plechovek náhodně dvě a jednu podal Pipovi. Ten jen mávl odmítavě rukou a ušklíbl se. Ve světle svítilny si Julian přečetl nápis na plechovce.

"Nejsem příliš vybíravý," prohlásil Aras, "ale ze špaget s mletým masem se mi dělá už delší dobu prostě nanic."
Tiff se zarazil. Něco ho na zvědových slovech překvapilo, momentálně ale nevěděl co. Našel Pipovi jinou konzervu. Sedli si na podlahu a mlčky jedli.
Náhle si Tifflor vzpomněl. Plechovka, kterou dojedl do poloviny a zahodil a kterou pak našel prázdnou! Samozřejmě předpokládal, že zbytek dorazil Pip - byly to špagety s mletým masem. Pokud zvěd mluvil pravdu, pak to rozhodně nebyl on, kdo vyprázdnil konzervu. Nablízku ale byli jen tři jejich ochromení, bezvědomí druhové.
Jeden z nich to tedy jen předstíral. Agent se pokusil představit si, jak leží několik desítek hodin na zadním sedadle strnulý a křečovitě se snaží vypadat jako ostatní dva postižení. Určitě by měl hlad a žízeň. Noční zastávka by mu pak nabídla příležitost se nasytit. Zatímco oni s Pipem stavěli stany, napil se zdánlivě bezvědomý člověk z nádrže na korbě. Zřejmě neměl čas dobýt se do bedny s konzervami, a tak vzal zavděk plechovkou, kterou zahodil Julian.
Tak to určitě bylo.
Tifflor si vzpomněl na noc, kdy krátce po Loftyho radiostanici vylétl do povětří i jeho dům. Zavřel oči a vybavil si nejasnou postavu, která se mu nakonec ztratila v lese. A náhle věděl, kdo donáší Arasům. A nešlo mu do hlavy, že na to nepřišel už dávno.

‹ © ›

Když dosnídali, vzplály nad nimi plynové zářivky. V jejich jasu uviděli celou místnost. Tifflor hmátl po svítilně a vypnul ji. Vzápětí vznikl ve stěně mezi dvěma regály úzký otvor. Dovnitř vešli dva vyzáblí čahouni. Měli kamenné tváře a mířili ústími dlouhých paprskometů výhrůžně na vězně.
"Pojďte s námi!" přikázal jeden z nich Tiffovi a Pipovi. Mluvil arkonsky. Pokud snad Julian dosud pochyboval o tom, že by Arasové poznali jeho pravou totožnost, nyní bylo všechno jasné. Čahoun se zjevně spoléhal na to, že agent umí arkonsky. Nikdo z osadníků neovládal žádný mimozemský jazyk. Oba dozorci ustoupili stranou a Pip a Tiff kolem nich prošli k otvoru. Stanuli v široké osvětlené chodbě, v jejímž středu se pohybovaly dva asi metr široké pásy. Julian se ohromeně rozhlížel po úžasně vysoké chodbě. Vpravo a vlevo byly vidět na stěnách kovové dveře, a to jak dole u podlahy, tak i výš. Asi pět metrů nad sebou spatřil jedny a nad nimi druhé. Zdálo se, že tam nikdo nemůže dosáhnout.
Vtom se těsně před ním ve stěně cosi sotva postřehnutelně zatřpytilo. A jako by z toho místa vanul horký vzduch.
Takhle se chová umělé antigravitační pole, to věděl Tiff dobře. Arasové tedy věděli, jak dosáhnout na horní dveře.
"Doleva!" vykřikl jeden z dozorců.
Oba vězni vstoupili na pohyblivý chodník. Mezi oběma pásy se táhl pruh pevné podlahy. Ten, kdo chtěl přestoupit na pás jedoucí opačným směrem, mohl oba chodníky zpomalit, aby neupadl.
Na tom nebylo nic divného, takhle byla zařízena každá dopravníková chodba. Tifflora však spíš udivilo, že si Arasové dali takovou práci a zřídili si tak důkladnou základnu uprostřed nepřátelského světa. Našinec si zde připadal jako v araském městě, a jako ne na předsunuté základně. Z toho se dal vyvodit otřesný závěr: Arasové přišli na Troju, aby zde zůstali.
Tifflorovi se tato domněnka jen potvrdila, když opustili skladištní prostory a dostali se do živějších sektorů základny. Stěny po obou stranách už nebyly zhotoveny z uhlazeného kamene, nýbrž ze skla a za nimi byly vidět velkoryse zařízené rozlehlé laboratoře. Jeden keramický stůl střídal druhý, na stěnách visely známé i cizorodé nástroje a Arasové oblečení v bílých plastových pláštích horlivě pracovali.
Tifflor by se hrozně rád dozvěděl, na čem pracují.
Asi po desetiminutové jízdě končil dopravník na kraji kulaté místnosti, do níž ústily hvězdicovitě ze všech stran chodby. Hala měřila v průměru deset metrů a její stěny byly kamenné. V pravidelných odstupech byly vidět těžké kovové dveře. Tiff ani na vteřinu nepochyboval o tom, že se nacházejí v samotném centru základny. Dveře se neustále otvíraly a proudili jimi sem tam Arasové v bílých pláštích. Také v chodbách vládl čilý ruch. Bylo jasné, že sem se sbíhají nitky celé operace. Za hladkou stěnou seděl ten, který vedl úskočný boj proti tisíci nic netušících terranských osadníků.
Hlavněmi zbraní dostrkali oba dozorci zajatce k jedněm dveřím. Těžká kovová přepážka se neslyšně odsunula stranou a za ní se objevila menší obdélníková místnost se zakulaceným průčelím. U levé zdi stál zkosený spínací pult posetý nejrůznějšími knoflíky, páčkami a kontrolkami. Za ním seděl nevrlý Aras. Zvedl oči, když strážní s vězni vešli dovnitř. Popadl mikrofon a zamumlal do něj několik slov, kterým Tifflor nerozuměl. Vzápětí se v zadní stěně odsunula do té doby neviditelná přepážka. Julian ucítil prudký šťouchanec a proletěl dveřmi. Zakrátko mu vrazil do ramene Pip, který byl vhozen dovnitř stejně nešetrně. Přepážka za nimi se opět zasunula a oba dozorci jim zmizeli z dohledu.
Dočista zapomněli, že se nacházejí na základně vzdálené pouhých několik kilometrů od protivníka. Stěny byly pečlivě opláštěné a na panoramatické obrazovce byla vidět sluncem ozářená rovina se stromy a houštinami. Pod ní byly pohovky a pohodlné židle, vytvořené araskými bytovými architekty. Podlahu pokrýval měkký koberec, který končil před podkovovitým pracovním stolem. Za ním seděl Aras v pestrém oblečení značícím, že jde o vysoce postaveného hodnostáře, a bez jediného pohybu zíral na příchozí.
"Všechna čest," prohlásil Tifflor ledabyle. Ruce držel za zády a hleděl na obrazovku. "To jste se plácli přes kapsu!" Mluvil arkonsky. Nemělo smysl hrát si na prosťáčka.
"To není vaše starost," prohlásil Aras. "Můžeme si to dovolit. Být vámi, přemýšlel bych o jiných věcech."
"Jako například?" uchechtl se Julian.
Aras máchl odmítavě tenkou rukou s dlouhými prsty a odsekl: "K tomu se ještě dostaneme. Já jsem Pindarron."
Tiff pohlédl letmo na Pipa a zvěd pokývl nenápadně hlavou.
"Zabavili jsme tuhle planetu, protože se zde nacházejí v takovém množství jako nikde jinde v galaxii minerály a rostliny,

které otvírají zcela nové cesty jistému dílčímu oboru biomedicíny. Proto přirozeně nemůžeme brát ohled na to, že planetu kolonizovala už terranská vláda. Cíle mého týmu jsou mnohem vyšší než všechno, co dokáže vytvořit tlupa necivilizovaných osadníků. Naneštěstí naši vědci rozeznali význam tohoto světa, až když už byl na cestě první terranský kolonistický transport. Můj tým přistál na Troji o pět dní dřív než loď s osadníky. Od té doby zaznamenáváme neustálé pokroky. A naše očekávání, co se týká minerálního a rostlinného bohatství na téhle planetě, byla vysoce překonána. Výsledky, kterých zde dosahujeme, ohromí jednoho dne celou Mléčnou dráhu."
Aras se studeně usmál a pokračoval: "Jistě chápete, že se za těchto okolností nemůžeme ohlížet na osadníky. Právě naopak! Abychom předešli jakémukoli vměšování ze strany vlády Solárního impéria, musíme je odsud vyhnat co nejdřív. Jak víte, jsme na nejlepší cestě. Za půl roku nebude na tomto světě jediný Pozemšťan."
Tifflor zamyšleně pohlédl na Pindarrona a namítl: "Jen abyste se nepřepočítali. Jste Aras, a tak byste měl především vědět, že Terra se nedá jen tak vodit za nos."
Pindarron byl zosobněná samolibost. "Dáme si pozor," zašveholil. "Víme, jak vážně Terranci berou situaci na Troji. Vy jste Julian Tifflor, že? Superagent Perryho Rhodana. Administrátor by zřejmě poslal někoho jiného, kdyby nepovažoval Troju za mimořádně významnou."
Julian znuděně přikývl a řekl: "Musíte to vědět. Vyslýchali mě."
Jen jedenkrát se zacukala Pindarronova bezřasá víčka. V mžiku ale zakryl překvapení a prohlásil: "Samozřejmě že jsme vás vyslechli. Potřebovali jsme se dozvědět, jaký používáte kód. Příliš dlouhé mlčení vaší hypervysílačky by nejspíš vzbudilo na Zemi podezření. Museli jsme odeslat pravé hlášení. Posíláme je nyní pravidelně a zdá se, že Terra je s nimi spokojená. Alespoň neposílá prověřující zpětné dotazy."
"Pohybujete se po hodně tenkém ledu," odtušil poklidně Tifflor. "Dřív nebo později uděláte chybu a za pár dní budete mít na krku terranskou eskadru."
Pindarron stáhl úzké rty v pitvorném šklebu a namítl: "Ale ne, tak hloupí zase nejsme. Za několik málo dní se vám stane menší nehoda. Zahynete, až se budete vracet vozem do Rockabye Bendu. Najde se řada neúplatných svědků a my už nebudeme muset odesílat na Terru další zprávy."
"Hm," zamumlal Julian a přešlápl z nohy na nohu. "Tak to bychom měli. A co s těmi dvěma osadníky, kterým jste bombou způsobili strnutí?"
Aras na něj udiveně pohlédl a vyhrkl: "Dvěma? Jak to myslíte...?"
"Ne, ten třetí mě nezajímá, to je stejně váš špicl. S tím si dělejte, co chcete."
Pindarron se na vteřinu přestal ovládat. Vyskočil od stolu a obořil se na Tiffa: "Jak víte, že jeden z nich je zvěd?"
Agent pokrčil rameny a prohlásil: "Svatá prostoto! Bylo to snadné. Sari není moc dobrá herečka, nebo snad ano...?"
Aras se opět rychle uklidnil. Sedl si a řekl suše: "To teď není důležité. Ti dva osadníci zahynou spolu s vámi při nehodě. Momentálně jsou při plném vědomí a nacházejí se ve skladišti. Ani jsme je nevyslýchali. Nebylo to nutné."
Tifflor přikývl, jako kdyby ho Arasova odpověď uspokojila, ukázal palcem přes rameno za sebe a poznamenal: "Předpokládám, že tady s Pipem máte stejné úmysly."
Pindarron máchl zamítavě rukou a řekl: "Patří k nám. Potřebujeme na Troji každou pomocnou ruku. Váš průvodce bude rekondiciován a pak začne pracovat pro mě."
"Slyšel jsi to, Pipe? Vyjmou ti mozek, pohrabou se ti v něm a pak ho dají zase zpátky. A když pak už nebudeš vědět, čí jsi, vysvětlí ti, že jsi odjakživa pracoval pro Pindarrona a že není důvod, proč bys v tom nepokračoval."
Zvěd přikývl a vypadal v té chvíli opravdu zkroušeně.
"Být vámi, raději bych nežertoval," poznamenal Pindarron.
"To nechte laskavě na mně," uchechtl se drze Tifflor. "Raději mi povězte, kolikátého máme dnes. Samozřejmě podle terranského kalendáře..."
Aras zmáčkl nějaký knoflík na spínacím pultu. Z něj vyjel malý displej. "Je druhého dubna dva tisíce čtyřicet sedm," řekl nevzrušeně.
Julian polkl nasucho. Když na zpáteční cestě dojeli k Hoole a udělali si přestávku, vypočítal si, že na Zemi zrovna píší patnáctého března. Proleželi tedy s Pipem po výslechu v bezvědomí asi dva týdny. Nedal na sobě znát překvapení, vyzývavě se usmál a prohlásil: "Tak to nejspíš už začaly vaše problémy."
Aras zpozorněl a vyštěkl: "Jak to myslíte?"
Tiff se rozchechtal a vykřikl: "Nijak. Kašlu na vás!"
"Nechám vás vyslechnout ještě jednou!" zařval zlostně Pindarron.
"Ach ano, já zapomněl," řekl agent a zvedl omluvně ruku. Cítil, jak mu vyrazil na čele pot. Pustil se do riskantní hry. Pravděpodobnost, že se mu podaří blufováním zmást Pindarrona, byla jedna ku deseti. Přesto to musel zkusit. Alespoň trochu zneklidňoval protivníka.
"Nuže?" vyprskl Aras.
"Vysílač, který jste nechal zničit," odpověděl Julian po delším váhání vypočítaném na efekt, "měl v sobě určitou pojistku. Šlo o časové relé. Vysílač vydává každých dvacet dní automatický signál. Pokud k tomu nedochází, znamená to, že jeho majitel je v nebezpečí. A signál nezazní, protože jste vysílač zničili."
Odmlčel se a snažil se vysledovat, jak Pindarron přijme jeho slova. Aras zprvu zíral tupě na desku spínací ho pultu, pak zvedl hlavu a Tiff okamžitě poznal, že mu nevěří.
"Dobře vymyšleno," prohlásil posměšně. "Můj agent ale pořídil gamasnímky vysílače, než uložil bombu. Nenašel v něm žádné přídavné zařízení."
S tím Julian počítal. "Vím, že jste vynikající odborník na biomedicínu," odpověděl ledabyle. "Proč to na mě ale hrajete? Není přece ostuda, když se někdo jako vy příliš nevyzná v hypervysílací technice."
Pindarron se i nadále snažil působit dojmem, jako by se skvěle bavil. "Takže vy se domníváte, že jsem v tomhle oboru

laik, co?"
"Přesně tak," prohlásil Tifflor otevřeně. "A také gamagrafie vám toho mnoho neříká. Nejmenší objekt, který dokáže gamakamera zachytit, musí mít jeden rozměr alespoň tři milimetry. Technika infračerveného přenosu společně s metodou tištěných mikrospojů umožňuje konstruovat výkonné kódovací zařízení, které neměří víc než třetinu milimetru. Na vašich gamasnímcích nemůžete takovou věcičku prostě vidět."
Pindarron náhle zvážněl a zeptal se Tiffa: "A proč mi to říkáte?"
"Víte, co se s vámi stane, až vás tady nachytá terranské loďstvo," vysvětlil mu ochotně agent. "Když uznáte, že nemůžete uniknout svému osudu, mohli byste ustoupit a například začít tím, že necháte padnout pod stůl záměry, týkající se mé maličkosti a obou osadníků."
Pindarron chvíli seděl za pultem jako socha a pak bezbarvě hlesl: "Vraťte se zpátky do cely!"
Dveře se odsunuly, jako by porozuměly jeho rozkazu. Objevili se oba dozorci a vzali vězně mezi sebe. Tifflor se tvářil vítězoslavně. Plán mu vyšel. Nahnal Pindarronovi strach.
"Kolik z toho, co jsi řekl, je vlastně pravda?" zeptal se Pip Tiffa, když opět seděli na podlaze skladiště. Arasové byli tak zdvořilí, že nechali zapnuté zářivky.
"Ani slovo," odpověděl terranský agent. Opíral se loktem o koleno, bradu v dlani, a civěl do prázdna.
"Proč jsi potom...?"
"Pindarron je rozjetý," přerušil zvěda Tifflor. "Tedy byl. Byl by vyřešil trojský problém za pár dní - přirozeně že po svém. Musíme získat čas. A to můžeme jen tehdy, když ho donutíme přemýšlet o tom, co se stane, pokud mám pravdu, jasné?"
"Nechá nás ale vyslechnout podruhé," namítl Pip. "Přirozeně. Předtím ovšem nechá ještě jednou podrobně prozkoumat gamasnímky. Pod určitými ozařovacími úhly má totiž kamera lepší rozlišovací schopnost. Pindarron věří, že je dost dobře možné přece jen rozeznat na Sařiných snímcích kódové zařízení. Teprve až nic nezjistí, přistoupí k druhému výslechu."
Pip se náhle zahořkle zasmál a řekl. "To bylo také překvapení. Sari, a Pindarronova špiónka. Jak jsi na to vůbec přišel?"
"Kdybych to zjistil dřív, mohli jsme si ušetřit spoustu problémů," povzdechl si Tifflor a vzápětí vylíčil zvědovi záhadu prázdné konzervy.
"To mi ale pořád nedokazuje, že Sari je špiónka," prohlásil Pip.
"Ne? Kalo a Pebbe jsou otci znetvořených dětí. Doufám, že i ty souhlasíš, že to spískal Pindarron tím svým aplikovaným mikrořízením. Jeho cílem je vypudit osadníky z Rockabye Bendu. Myslíš si, že by si za agenta vyhlédl někoho, jehož žena přivedla na svět bezhlavou zrůdu nebo chlupaté vejce?"
"Máš pravdu," připustil po chvíli Pip. "Přesto ale..."
Vtom Tifflor vyskočil na nohy a obořil se na Arase: "Tak hele, budeme tady celou dobu planě žvanit, nebo podnikneme něco užitečného?"
Zvěd na něj vyděšeně pohlédl a vyhrkl: "Co jako podniknout? Co chceš, proboha, dělat? Máš snad nějaký plán?"
Tifflor přikývl a ukázal na regál vedle skryté dveřní přepážky. "Rozeber to," přikázal Pipovi. "Potřebuji rohové sloupky."
Zvěd pomalu vstal a civěl na svého společníka, jako kdyby pochyboval o jeho zdravém rozumu. Tiff si ho ale nevšímal. Znovu si dřepl na podlahu a začal rozebírat ruční svítilnu, kterou našel v zavazadlech. Ještě než stačil odšroubovat zadní víko, odsunuly se dveře a dovnitř vešla Sari v doprovodu jednoho strážného.
"Pipe, máme návštěvu!" zvolal terranský agent.
Aras zůstal stát jako přibitý. Tiff zvažoval jeho postavení. I kdyby měl dozorce nějaké podezření, nejspíš by ho nenapadlo, že se Pip právě chystal rozebrat regál.
Horší to bylo se svítilnou. Tifflor ji držel v ruce a tvářil se, jako by s ní neměl nic společného. Nenápadně ji odložil stranou a pohlédl na mladou ženu. Sari se zastavila poblíž dveří. Strážný stál přímo v úzkém otvoru a bránil tak přepážce, aby se opět zasunula.
"Vím, že mnou pohrdáš," spustila Sari vážně. "A patrně ti je i jedno, že mě tu vidíš. Musím ti ale vysvětlit pár věcí, jinak se z toho zblázním."
Tifflor jí vlídně pokynul a řekl: "Klidně začni, my s Pipem jsme dobří posluchači."
Sari vztáhla ruce jakoby v prosebném gestu a řekla: "Byla jsem jediná svobodná žena v osídleneckém projektu. Považovala jsem za dobrý nápad vydat se na Troju a zkusit se nějak protlouct sama. Byla jsem plná ctižádosti a ideálů. Jen s jedním jsem nepočítala. Ženy se ode mě odtáhly hned první den, protože se domnívaly, že jim svádím muže. Ti ke mně byli naopak milí, a tím to všechno jen zhoršovali. A já jsem si nechala jejich dolézání líbit, abych dala jejich ženám za vyučenou. Od té doby se ze mě stal vyvrhel. Dovedeš si to představit, Tiffe? Byla jsem vyloučena ze společnosti na pustém, bohem zapomenutém světě, na němž žilo celkem pouze tisíc lidí. Jen občas se na mě některý z mužských potají usmál, to bylo všechno. Chtěla jsem se vystěhovat do Eighteen Holes, ale Hinnerovi lidi byli proti. Ženy mě odmítly jednohlasně a značná část mužů měla takovou hrůzu ze svých lepších poloviček, že taky ukázala palcem dolů. Zůstala jsem tedy v Rockabye Bendu, kde mnou opovrhovali a vyhýbali se mi jako dřív.
A pak přišli Arasové. Jeden z nich mě oslovil, když jsem byla na procházce. Vyzvídal, co se děje v Rockabye Bendu. Potom chtěl vědět, kdo přišel do městečka nový, co si lidi myslí a co dělají. Nabídl mi za mé služby odměnu, ale ta pro mě nebyla důležitá. Ze všeho nejvíc mě na tom přitahovalo, že mě někdo potřebuje, chápeš?"
Julian poklidně přikývl.
"A tak jsem začala pracovat pro Arasy. A bavilo mě to. Měla jsem pocit, že mi ti zatracení, úzkoprsí měšťáci pěkně zaplatí za všechny podrazy a úskoky. A pak jsi přišel ty. Najednou jsem se dostala mezi dva mlýnské kameny. Věrna dohodě jsem o tobě podávala Arasům zprávy. Zřejmě z nich vyčetli něco, co jsem já neviděla. Každopádně začalo jít do

tuhého. Dostala jsem za úkol uložit bomby v Loftyho radiostanici a v tvém domě. Předtím jsem ale musela pořídit snímky tvého mikrokomu. Nechtělo se mi do toho - potom, co jsem poznala tebe. Arasové mi ale nedali na vybranou, měli mě v hrsti. Málem jsem zemřela strachem, když jsi v noci přicházel ke svému domu. Oběhla jsem ho a chtěla jsem na poslední chvíli zneškodnit nálož. Bylo však už pozdě, bomba explodovala. Zdržela jsem se nablízku příliš dlouho, chtěla jsem se přesvědčit, jestli se ti něco nestalo. Ty ses ale rychle vzpamatoval a měla jsem co dělat, abych ti utekla. Bylo to o vlásek."
Sari svěsila paže a nešťastně se usmála. Pak už trochu klidněji pokračovala: "Později jsem ti chtěla všechno vysvětlit a poprosit tě o pomoc. Bylo to tu noc, kdy jsi rozstřílel ohnivou kouli, pamatuješ? Tys ale neměl zájem. Poslal jsi mě zpátky do stanu, jako kdybych tě obtěžovala. Měla jsem na tebe hrozný vztek. Když pak do mě začal hučet Kalo, šla jsem s ním. Bylo mi už všechno jedno. Jako araská agentka jsem chtěla škodit Terrancům ze všech sil. Věděla jsem, že Arasové na nás svrhnou plynovou bombu a vzala jsem si včas protilék. Byla jsem pořád při vědomí, když jsme se vraceli."
Sari si otřela pot z čela a vyhrkla: "Tak to bylo. Jenom jsem si potřebovala vylít srdce."
Tifflor vstala přešel k ní. "Rozhodující chyby ses dopustila, když ses zapsala do seznamu účastníků projektu Troja," řekl vážně.
"Žádný zákon nezakazuje účast svobodných žen na osídleneckém projektu," namítla Sari.
"To vím. Určitě tě ale spousta lidí na kolonizačním úřadu odrazovala, nemám pravdu?" Když dívka váhavě přikývla, Julian pokračoval: "A z toho vznikl celý problém. Pohrdali tebou, vypuzovali tě ze společnosti. A jen proto, žes byla příliš zbabělá, než aby sis přiznala, že si za to můžeš z poloviny sama, vyhradila sis právo klamat lidi z vlastní planety a vydávat je napospas nepříteli."
Sari hleděla na Juliana vytřeštěnýma očima, jako kdyby právě vyrostl ze země. Bylo děsivé přihlížet, jak se mění výraz jejího hezkého obličeje. Nejprve se tvářila ohromeně, pak nasupeně a nakonec rozzuřeně. "Ty... samolibý, omezený blázne!" křikla na něj. "Jsi stejný jako ostatní!"
Vzápětí se otočila a vyběhla na chodbu. Dozorce uskočil stranou a přepážka se rychle zasunula. Vězni osaměli.
Tiff pohlédl vyzývavě na Pipa a sykl: "Tak na co čekáš? Potřebuji ty rohové sloupky!"

‚ © ‚

Po půl hodině měl Pip rozebraný regál a donesl Tifflorovi rohové sloupky. Terranský agent vymontoval ze svítilny lesklou vejčitou baterii a položil ji na podlahu. Byl rád, že se mohl něčím zaměstnat, neboť ho Sařino vysvětlení rozrušilo víc, než byl ochoten prozradit Pipovi.
"Co je to?" zeptal se Arase přísně jako učitel žáčka a ukázal na malinkatou baterii.
"Miniaturní reaktor," odpověděl Pip poslušně. "Funguje na principu řízené fúze a je konstruován tak, aby udržel svítilnu v provozu alespoň tak dlouho, dokud vydrží její plášť."
"Správně," zasmál se Tifflor. "Kritická hustota reaktoru je nepřímo úměrná jeho objemu, že?"
"Přirozeně," odpověděl zvěd. "Čím menší je objem reaktoru, tím vyšší je jeho hustota."
"A...?"
"Tím se prodlužuje reakční doba."
"A také se zvyšuje reakční teplo," doplnil Pipa Tiff.
Pip si zastrčil ruce do kapes, pokývl souhlasně hlavou a zeptal se: "Takže začneme?"
"S čím?" divil se terranský agent ohromeně.
"Zatížíme jeden konec sloupku regálem. Možná to ještě vylepšíme, když si jeden z nás na regál stoupne. Druhý konec sloupku nadzvedneme. Když potom podsuneme baterii co nejblíže k zatíženému konci a něčí svaly stlačí opačný konec k podlaze, podaří se nám vajíčko trochu zmáčknout, co říkáš?"
Tiff okamžik mlčel a pak poplácal Arase po rameni. "Ty jsi skoro génius," zvolal nadšeně. "Pochopil jsi mě skoro dokonale. Budeme muset baterii ale několikrát pootočit, aby byla zmačkaná rovnoměrně ze všech stran."
Shýbl se a sebral ze země sloupek.
"Doopravdy si myslíš, že to bude fungovat?" zeptal se ho Pip skepticky. "Vždyť plášť baterky je ocelový!"
Tifflor mávl rukou. "To není skutečná ocel," namítl. "Obsahuje značné procento příměsí lehkých prvků."
Společně nadzvedli jeden z regálů a podsunuli pod něj jeden konec sloupku. Pip zvedl druhý konec a Tiff pod něj strčil kovové vejce asi na píď od paty regálu.
"Kdyby tak staří Egypťané věděli, že vynálezem páky umožní v budoucnu proměnit baterii z ruční svítilny v bombu!" uchechtl se Julian.
"Jen aby ses nesmál předčasně!" varoval ho Pip. "Přepážka se může otevřít každou chvíli. Co by si asi Pindarronovi podřízení pomysleli, kdyby viděli, jak tu cvičíme?"
Terranský agent se posadil na nejspodnější desku regálu, aby ho ještě víc zatížil, a Pip se pustil do práce. Pokaždé, když stlačil druhý konec sloupku k zemi, kovový plášť baterie se trochu zmáčkl. Tifflor ho sledoval a jeho napětí rostlo. Bylo třeba, aby se baterie ohřála natolik, aby roztavila dveřní přepážku.
Dokážou to?
Po pěti minutách sesedl z desky a vytáhl vejce zpod sloupku. Připadalo mu, že je teplejší. Zdaleka to ale nestačilo a jeho optimismus ochaboval. Postavil vajíčko na špičku a vrátil se k regálu. Pip začal opět stlačovat sloupek.

‚ © ‚

Za čtvrt hodiny už věděli, že to dokážou, pokud na to budou mít dostatek času. Vejce se citelně ohřálo. Tifflor už je nedokázal udržet v holé ruce. Současně s tím, jak se zmenšoval objem baterie, vzrůstala její teplota.
Po čtyřiceti minutách vejce načervenale žhnulo. Julian je vykopl nohou zpod sloupku a odkutálel je ke dveřím. Z boty se mu začalo kouřit. Dosáhli kritického stadia experimentu. Za několik minut měl plášť baterie změknout. Znamenalo to, že podle gravitačního zákona rozbředne. Tím se ještě sníží objem reaktoru a zvýší jeho tepelná emise. Nakonec se vejce rozteče a tím skončí reakce. Teď záleželo na tom, aby se plášť neroztavil dřív, než zlikviduje dveřní přepážku - a nesměl se roztéct příliš pomalu, aby se vejce neproměnilo v bombu a nespálilo na popel kromě dveří také Pipa a Tiffa.
I když experiment vyjde, stále ještě nebylo jisté, zda na ně na chodbě nebudou čekat dozorci. Nepříznivých faktorů bylo vskutku tolik, že měl terranský agent co dělat, aby se soustředil na chování baterie a neztratil kvůli mnohým obavám odvahu.
V plastovém obložení přepážky se vytvořily puchýře. Stoupal z nich nazelenalý dým a baterie vyzařovala čím dál větší žár. Změnila barvu z rudé ve žlutou a nakonec bílou. Tifflor musel ustoupit o několik kroků, protože mu do obličeje sálalo nesnesitelné teplo.
Plastový plášť se vypařil skoro celý až na několik cárů nahoře a baterie začala tavit obnažený kov. Tiff musel zavřít oči, aby neoslepl. Ustoupil ještě dál a cítil, jak se rozpaluje celá místnost. I přes zavřená víčka vnímal pekelný žár stravující přepážku.
Doufal, že se nepřepočítal, že se přepážka nebude tavit příliš pomalu a baterie se nepromění v bombu. Trhl sebou, když před ním cosi zarachotilo a ovanul ho žár, který mu až bral dech. V téže chvíli se až bolestivý jas zmírnil. Otevřel opatrně oči.
Přepážka byla groteskně zohýbaná a zčernalá. Úchyty povolily a plech se zkroutil dovnitř. Vespod rudě žhnul a v otvoru nad ním se tetelil horký vzduch. Cesta byla volná! Jedinou překážkou byl žár sálající ze zborcených dveří.
Tifflor si změřil velikost díry a zeptal se Pipa: "Dokážeš tím proskočit na chodbu?" Zvěd bez váhání přikývl. "Tak si pospěšme, nemáme času nazbyt!" vykřikl Julian.
Rozběhl se proti pokrouceným zbytkům dveří. Zaváhal, když ho zavalila vlna horka, ale nakonec se odrazil a plavně proskočil zakouřeným otvorem. Na zlomek vteřiny se kolem něj rozpoutalo peklo a pak dopadl na podlahu. Ucítil pod sebou rozžhavený pohyblivý pás, odkulil se stranou a vstal.
Hned po něm proletěl dírou Pip. Narazil na protější stěnu a na několik vteřin ztratil vědomí. Sesul se na podlahu a zůstal ležet. Tifflor k němu přiskočil a zvedl ho na nohy. Zvěd tiše klel, masíroval si lebku a přešlapoval z nohy na nohu, aby získal zpátky ztracenou rovnováhu. Julian ho pustil a prohlížel si chodbu. Všude bylo plno kouře a ventilace běžela na plné obrátky. Terranský agent se sice bál, že dým bude předčasně varovat Arasy, na druhé straně ale se v něm mohli lépe ukrýt před pronásledovateli.
Pip byl opět zcela při smyslech.
"Nikoho nevidím!" sykl Tifflor. "Honem, zmizíme!"
Zamířil vpravo. Julian předtím dlouho uvažoval, kudy se mají dát. Protože neměli zbraně, bylo nebezpečné odvážit se příliš blízko k centrále základny. Museli tedy na druhou stranu a vyčkávat, až se jim nějak podaří zmocnit se zbraní. Možná někde najdou východ na povrch.
Pohyblivý pás byl na ně příliš pomalý, a tak se rozběhli. Chodba vypadala pořád stejně - vlevo i vpravo hladké vysoké stěny a dveře odzdola nahoru. V pravidelných odstupech se po obou stranách třpytila antigravitační pole dopravující Arasy do hořejších prostor.
Uběhlo asi půl hodiny, když za sebou zaslechli proměnlivé vytí sirén. Arasové zjistili, že vězni uprchli, a spustili poplach. Tiff zneklidněl. Zatím ještě nepotkali žádného Arase, také ale nenašli žádnou zbraň. Čím dál častěji se ohlížel a pokaždé si oddechl, když uviděl, že v dohledu není žádný z Pindarronových pohůnků.
Chodba náhle končila a otevřenou přepážkou vjeli na pásu do rozlehlé osvětlené haly s řadami laboratorních stolů a přístrojů. Tifflor seskočil z pásu a rozhlédl se. Nikde nespatřil žádného Arase. Ve vzduchu se vznášel podivný pach a na obou bočních stěnách byly zavěšeny jakési klece. Byly však příliš daleko, než aby Julian poznal, co v nich je. Všiml si, že chodba pokračuje na druhém konci laboratoře, a víc nepotřeboval vědět.
Chtěl znovu naskočit na pohyblivý chodník, když ho zarazil Pipův užaslý výkřik. Zvěd ukazoval na regál vpravo u zadní stěny. Na rohovém sloupku visela nějaká cedulka, ale Tiff nedokázal přečíst, co je na ní napsáno.
Pip se rozběhl k regálu a Tiff se hnal za ním. Zápach zesílil, ale terranský agent byl plně zaujat zvědovým objevem. Aras se choval jako šílenec. Sebral z regálu jakousi dlouhou trubku, mával jí ze strany na stranu a pištěl. Julian mu nerozuměl jediné slovo. Zato si nyní mohl přečíst text na ceduli:
JE ZAKÁZÁNO PŘIBLIŽOVAT SE KE KLECÍM BEZE ZBRANĚ! POKUD DOJDE K NAPADENÍ, JE OKAMŽITĚ TŘEBA OMÁMIT ROSTLINU MAXIMÁLNÍ DÁVKOU ENERGIE!
Terranský agent náhle věděl, odkud pochází zápach. Vzhlédl ke klecím a mezi mřížemi uviděl masité stonky tlam rdousivých. Rostliny byly nanejvýš rozrušené, přítomnost obou vetřelců v nich probudila neodolatelnou chuť. Trhavými pohyby kývaly pestrobarevnými hlavicemi ze strany na stranu.
Tifflor si vzal z regálu trubku a prohlédl si ji. Byl to vlastně paprskomet, který nezabíjel, jen vyzařoval dostatečné množství tepla, aby udržel protivníka v uctivé vzdálenosti. V každém případě stačil na omámení tlamy rdousivé. Tyhle rostliny byly vzácné a jejich pěstování složité a nákladné. Arasové je nechávali naživu, i když napadly vlastní pěstitele.
Pip a Tiff si ponechali paprskomety a Julian zamířil zpátky k pásu, když vtom ho něco napadlo. Řekl zvědovi, aby ustoupil, a přiblížil se ke klecím. Rostliny byly stále víc rozrušené. Tifflor si všiml, že Arasové navršili na dně klecí trochu zeminy, aby se tlamy mohly zachytit kořeny. V rozích se povalovaly tenké, čistě obrané kostřičky drobných zvířat.
Julian se zastavil tři metry od první klece a studoval zámek na mřížích. Za nimi se už mačkaly čtyři tlamy a kývaly

dychtivě hlavami. Zvedl paprskomet a zmáčkl spoušť. Z hlavně vyšlehl horký vzduch a masité stonky se zhroutily. Květy ztratily barvu a rostliny znehybněly.
Terranský agent rychle odemkl mříže a málem se zalkl příšerným smradem. Přesto provedl to samé ve dvou dalších klecích. Otevřel cestu na svobodu celkem patnácti tlamám rdousivým - tedy pokud se vzpamatují dostatečně včas. Byl si jistý, že tím pěkně zamotá hlavu pronásledovatelům.
Vrátil se zpátky k Pipovi a bok po boku prchali dál. Chodba na druhé straně laboratoře už nebyla tolik osvětlená. Stěny byly z drsné neopracované skály a ubylo i dveří. Kromě toho byla chodba i nižší, ke stropu to nebylo ani tři metry a nikde neviděli vchody do hořejších místností. Všechno nasvědčovalo tomu, že se blíží ke konci základny.
Tiff si nedělal příliš velké naděje. Dosud nenašli nic, co by se podobalo východu, a pochyboval, že se jim to vůbec podaří, než dojdou na konec. Chodba po chvíli navazovala na příčnou štolu. Oba pohyblivé pásy mizely ve skulině v podlaze. Příčná štola byla napravo i nalevo deset metrů dlouhá a na obou koncích objevili neotesanou skálu. V protější stěně se nacházely troje dveře.
Tifflor jedny otevřel. Nebyly opatřeny bezpečnostním zámkem, jako by si Arasové byli jistí, že sem beztak nikdy nezabloudí nikdo nepovolaný. Slabě osvětlená místnost za přepážkou vypadala jako starobylá elektrárna. Všude dokola byly jakési pece a kotle. Podél stěn a na stropě se táhly svazky trubek. Většina z nich vycházela z nějakého kotle a mizela v protější stěně.
Oba uprchlíci se marně snažili uhádnout, k jakému účelu toto zařízení slouží. Tiff se vrátil do štoly a otevřel oboje zbývající dveře. Za nimi byla nízká úzká skladiště a na regálech stály nádoby s všemožnými chemikáliemi. Většina z nich byla jedovatá, ale to stále ještě terranskému agentovi nevysvětlovalo, k čemu jsou pece, čerpadla a kotle v prostřední místnosti.
Ze zamyšlení ho probral Pipův pisklavý výkřik. Sevřel zbraň pevněji v ruce a vyběhl na chodbu. Zvěd stál u dveří strojovny a máchal divoce oběma pažemi.
"Našel jsem východ!" vřeštěl jako pominutý. "Honem, pojď!"
Tiff se rozběhl a letmo nahlédl do chodby, kterou sem přišli. Pronásledovatelé se stále ještě neukázali. Tady něco nehrálo. I když Arasové museli probíhat kouřem a bránit se rdousivým tlamám a věděli, že uprchlíci mají teplomety, nemohlo je to zdržet takhle dlouho. Tifflora znepokojila představa, že se Pindarronovi podřízení nestarali o uprchlíky proto, že už dávno provedli opatření, která měla zabránit jakémukoli útěku. A možná už Arasové zahájili rozsáhlý útok na obě města.
Jeho pochyby se v mžiku rozplynuly, když mu Pip vítězoslavně ukázal úzké dveře v zadní stěně strojovny, které vedly do těsné skalní štoly. Julian do ní nahlédl. Nebyla osvětlená, ale kdesi vzadu plálo slabé žluté světélko. Opatrně nasál vzduch a ucítil vůni trávy a stromů.
Nebylo pochyb - Pip našel východ na povrch.
Proběhli štolou. Žlutá tečka se zvětšovala a zesílila vůně seschlé trávy. Chodba mírně zahýbala a těsně za zatáčkou se nacházel otvor zpola zakrytý žlutavými křovisky.
Tiff přidřepl na okraji díry, natáhl ruce a rozhrnul spleť větví. To, co viděl, ho překvapilo tak, že přidušeně vyjekl. Pip si zvědavě přisedl k vedle něj a vyhlédl rovněž ven.
Chodba ústila do strmého srázu ve výši asi padesát metrů nad patou hory. Dolů se vinula úzká krkolomná stezka. Všude kolem byly další skalní stěny lemující rozlehlou zelenou kotlinu.
A šikmo pod otvorem ležely domy osady Eighteen Holes.

‚ © ‚

Oba uprchlíci opatrně slézali po úzkém chodníčku dolů. Mohlo být tak kolem poledne. Nad údolím ztěžka viselo horko a v osadě nebylo vidět živáčka.
"Podívej, tamhle," zasípal Pip a ukázal rukou k východu. Jako temná čára se dolů táhla ve skalní stěně stezka, kterou osadníci považovali za jediný přístup do Eighteen Holes.
Tiff viděl, že se na ní něco pohybuje, ale nebyl schopen rozeznat co. "Co je to?" zeptal se zvěda netrpělivě.
"Celá kolona vozů," odpověděl Aras. "Zdá se, že lidem bylo v Rockabye Bendu horko. Stěhují se do Eighteen Holes."
Terranský agent se zastavil. Podrobnosti rozeznal teprve ve chvíli, kdy první vozidlo dorazilo k patě srázu a vyjelo na travnatou rovinku. Za ním následovalo druhé a pak třetí - a tak to šlo dál, dokud konečně celá kolona nezamířila ke spícímu městečku.
Tiff pohlédl nahoru. Nad údolím spatřil zrcadlový obraz protější stěny, jak ho zprostředkovala hraniční vrstva mezi studeným a horkým vzduchem. Náhle se zděsil. Poznání pravdy ho zasáhlo tak tvrdě, až se málem zapotácel hrůzou. To jsem byl ale celou dobu pěkný pitomec! blesklo mu hlavou. Věřil, že Arasové chtějí vypudit osadníky z Rockabye Bendu proto, že je pro ně tato oblast důležitá. Přitom vlastně podprahově celou dobu vnímal, že útočníci musejí vyhnat z Troji všechny terranské kolonisty, pokud chtějí dosáhnout svého. Nechal se unést momentálními dojmy a přehlédl celkové souvislosti. A i když několik minut předtím spěl k vyřešení záhady, stále ještě neprohlédl skutečný protivníkův plán.
Julian se prudce otočil a popadl vyzáblého zvěda za rameno. "Pipe, musíš jim běžet naproti!" křikl na něj: "Povez jim, aby okamžitě obrátili! Čím dřív opustí kotlinu, tím lépe. Tak honem, hejbni kostrou!"
Aras na něj bezradně pohlédl a zakoktal: "Ale co jim mám říct...?"
"Něco si vymysli, hlavně je přiměj, aby obrátili!" vykřikl naléhavě Tiff.
Zvěd se pozoruhodně obratně hnal po krkolomné, záludné stezce. Julian viděl, jak doběhl na travnatou rovinu a dlouhými skoky se řítí vstříc koloně. On sám už mezitím také téměř dorazil na dno kotliny. Jen jednou se zastavil a

pohlédl letmo na skalní stěnu. Na výstupcích se uchytily kručinkovité keře, zbrázdily ji a proměnily v celistvou zlatavou plochu. Pod větvičkami keřů se mohlo schovat všechno možné, nejen východ ze štoly.
Na čele mu vyrazil studený pot. Nepochyboval o tom, že zařízení strojovny se dalo ovládat i dálkově. Arasové se mohli každým okamžikem pustit do zkázonosného díla.
Překlopýtal posledních několik metrů skalní stezky a pod nohama mu zašustila tráva. Rozběhl se ze všech sil. Zdálo se mu, jako by se nehýbal z místa. Domy Eighteen Holes se blížily strašlivě pomalu. Když byl od těch nejkrajnějších asi padesát metrů, začal křičet.

8.

Do Terranie docházela v pravidelných pětidenních intervalech hlášení agenta z Troji, z nichž vyplývalo, že na osídlenecké planetě se neudálo nic mimořádného.
Čím déle Administrátor přemýšlel o stereotypních radiogramech, tím podezřelejší mu připadaly. Konečně 2. dubna 2047, když přijal poslední hlášení, se rozhodl, že se spojí s Trojou. Riskoval přitom, že prozradí osadníkům pravou totožnost svého agenta. Nezbývalo mu ale nic jiného, neboť by ohrozil Juliana Tifflora mnohem víc, kdyby déle mlčel.
Troja se mu ozvala okamžitě. Když Rhodan požádal o podrobnou zprávu, odpověděl mu Tifflor pěti šesti větami, z nichž vyrozuměl, že na kolonistickém světě se vlastně nic neděje.
Perry Rhodan se s tím nespokojil. Odpověď mu připadla jaksi neosobní, jako by ji sestavil stroj. Byla odeslána v kódu, na jakém se Administrátor domluvil se svým agentem. Perrymu jen bylo divné, že jeho vlastní signál nezachytil hyperpřijímač osadníků a že na něj nijak nezareagovali.
Bylo mu jasné, že nadešel čas činů. Eskadra lehkých křižníků, která byla udržována v pohotovosti na kosmodromu, dostala rozkaz ke startu. Jedna po druhé se zvedaly kulaté lodi ze startovní plochy a vystřelovaly s hučícími motory vzhůru k obloze, zanechávajíce za sebou ohnivé ocasy. Velitel eskadry, plukovník Raoul Derringer se ohlásil, když lodi utvořily formaci na úrovni dráhy Saturnu.
Z Rhodana trochu opadlo napětí. Křižníky byly na cestě. Měly za úkol zaujmout pozici ve vzdálenosti tří světelných let od Troji a pozorovat dění na planetě. Pokud tam snad došlo k událostem většího rozsahu, určitě to neunikne palubním lokátorům. Pro takový případ dostal plukovník Derringer rozkaz vyrazit okamžitě k Troji, přistát a obhlédnout situaci.
Při vědomí, že udělal pro osídleneckou planetu a její obyvatele, co mohl, se Administrátorovi konečně trochu vylepšila nálada a byl ten večer během porady s Homerem G. Adamsem mimořádně výřečný a temperamentní. Netušil, že události na Troji se daly do pohybu právě kvůli jeho rozhodnutí.

‹ © ‹

Pindarron, zneklidnělý Rhodanovým hyperradiovým dotazem a rozžhavený doběla zdařilým útěkem obou vězňů, obdržel krátce po poledni zprávu, že se k Troji blíží eskadra cizích lodí. Byly naměřeny strukturální otřesy způsobené tranzicemi.
Aras dobře věděl, co to znamená. Zbývalo mu pouze jediné: Zlikvidovat osadníky, aby posádky lodí nenašly nikoho, kdo by jim mohl poskytnout informace o posledních událostech. Možná nebudou Pozemšťané dál pátrat a prohlásí Troju za neobyvatelnou. Šance to byla nepatrná, to si Pindarron uvědomoval velmi dobře. Jiné východisko však neexistovalo.
Nařídil zrušit pátrání po uprchlících. Beztak stálo životy už pěti Arasů, kteří se stali obětí vražedných tlam rdousivých. Teď byly důležitější jiné věci. Bylo třeba zničit obě osady včetně obyvatel ještě dřív, než bude přilétající loďstvo schopno zaměřit detaily.
Jakkoli to přišlo Pindarronovi zatěžko, musel poručit svým podřízeným, aby vzali zbraně do ruky a zahájili otevřený útok.

‹ © ‹

Chvíli trvalo, než Hinner pochopil, o co jde. Jediné, co Tifflora potěšilo, byl fakt, že se Pipovi podařilo přimět k návratu kolonu z Rockabye Bendu. Hinner byl naproti tomu i nadále přesvědčen, že se nejedná o nic jiného než o "zbytečný cirkus", jak se doslova vyjádřil.
Agentovi bylo jasné, že tvrdošíjný starosta bleskurychle změní názor, až se z jižní stěny kotliny začnou znenadání vynořovat obláčky nazelenalého dýmu, přeženou se ve výši několika metrů údolím a klesnou rychle k zemi. Přistoupil k poslednímu pokusu. Stál s Hinnerem na ulici před jeho domem a kolem nich se shromáždil dav zvědavců.
"Poslouchej mě dobře, Hinnere," spustil Tiff a měl co dělat, aby potlačil vztek. "Byl jsem tam dole." Ukázal na jižní stěnu kotliny a pokračoval: "Viděl jsem tam pod zemí jisté zařízení. Nad údolím se vznáší hraniční vrstva složená ze studeného a teplého vzduchu, která působí jako poklička na hrnci. Tam, skryti za skalní stěnou, jsou ti, kteří zabili Babba a mají na svědomí zrůdy narozené v Rockabye Bendu. Proč to asi udělali? Protože chtějí přesvědčit lidi, že v Rockabye Bendu není bezpečno. A proč jim to chtějí namluvit? Proto, aby se přestěhovali do Eighteen Holes! Jde jim o to, aby měli všechny pod jednou pokličkou. A teď jim stačí pustit sem jedovatý plyn a otráví všechny trojské osadníky. Plyn vyplní kotlinu a bude se v ní držet několik dní, protože mu v rozplynutí zabrání nepropustná hraniční vrstva."
Agent se otočil k davu a vykřikl: "Slyšeli jste mě všichni? Nyní je na každém z vás, aby se podle toho zařídili. Rozhodněte se sami, nečekejte, až vám Hinner řekne, co máte dělat. Chcete-li zítra spatřit východ slunce, koukejte se co

nejdřív dostat z údolí ven!"
Když domluvil, na domy se už snášel první příval zelenkavého otravného plynu. Několik lidí se rozkašlalo. Vzhlédli a spatřili další jedovatě zelené mraky ženoucí se v malé výšce dolinou.
Za několik minut bylo na nohou celé městečko a všichni uháněli pryč ze dna kotliny. Po zemi se rozprostřela tenká vrstva nazelenalého plynu a z jižní stěny se stále vynořovaly další a další obláčky.

‹ © ›

Ve voze, který mu dal k dispozici Hinner, Tifflor rychle dohonil kolonu osadníků z Rockabye Bendu. Potřeboval si co nejdřív promluvit s Georgem. Předjížděl jedno vozidlo za druhým a hledal ho. Viděl unavené šedivé obličeje kolonistů a zoufalství v jejich očích. Nedovedl si představit, co všechno se muselo stát v městečku po jeho odjezdu, ale bylo to rozhodně zdrcující a příšerné.
Uprostřed kolony se tyčila na korbě jednoho trajleru pozoruhodná konstrukce, velká jako menší dům. Ve stěnách byla okna a z rovné střechy trčel větrák klimatizačního zařízení.
Za volantem spatřil agent Pipa a vedle něj si hověl Milton Klenke, nohy položené na palubní desku, klobouk stažený hluboko do obličeje a spal. Zvěd se užasle ohlédl a napřímil, když Tiff dojel na úroveň kabiny. "Georg s tebou chce mluvit!" snažil se překřičet rachot motorů. "Je tam uvnitř!" Ukázal přes rameno za sebe na zvláštní schránku na korbě.
Potom stejně jako Tifflor zastavil. Terranský agent se vyšplhal na korbu trajleru. Vypůjčené vozidlo přenechal jeho osudu. Předpokládal, že se ho ujmou lidé z Eighteen Holes, až pojedou kolem.
Na korbě byl skutečně domek. Dveře nešly otevřít, Tiff musel zaklepat. Zakrátko se uvnitř něco pohnulo a ve dveřích se objevil lékařův popelavý obličej s propadlýma očima.
"Ano... co...?" vyštěkl Georg zlostně. Vtom poznal Tifflora. Popadl ho za rameno a vtáhl ho dovnitř. Agent si všiml, že se nacházejí v jakési přechodové komoře. Mezi dvěma přepážkami bylo těsno, vešli se sem tak tak dva stojící muži.
Georg zabouchl vnější dveře a po chvíli otevřel vnitřní přepážku. Tiff vešel do zšeřelé prostory a ovanul ho chlad. Vpravo a vlevo stála u zadní stěny dvě lůžka a před nimi stolek a židle.
Lékař zamkl vnitřní přepážku a vyhrkl: "Bože můj... zrovna na tebe jsem čekal!"
Terranský agent zíral na obě lůžka. V pravém se převalovalo huňaté vejce, které přivedla na svět Pebbeova žena, a na levém uviděl Kalova bezhlavého potomka. Vzápětí si uvědomil, jaké je tu ticho. Pozoruhodný domek měl stěny dokonale izolované vůči hluku a horku.
"Tiffe..." hlesl Georg naléhavě. "Mluvil jsi s Pipem?"
Julian zavrtěl hlavou.
"Tak poslouchej. Posledních čtrnáct dní bylo v Rockabye Bendu peklo. Den co den rostly ze země nové rdousivé tlamy a napadaly lidi. Každou noc vybouchlo několik domů. Z lovu se nevracelo čím dál víc našich chlapů. Ze dne na den nám shnila úroda na polích. Prostě jsme to tam nemohli vydržet, Tiffe. Museli jsme pryč. Až se vrátíme, uvidíš tu hrůzu sám. Domy jsou pobořené, na ulicích se roztahují ty příšerné kytky a čekají jen na to, až dostanou někoho z nás. Je to šílené!"
Tifflor položil lékaři ruku na rameno a zeptal se ho: "Ale to není všechno, co jsi mi chtěl říct, nemám pravdu?"
Georg zavrtěl hlavou a Tiff si připomněl, jak byl lékař silný a sebevědomý, když s ním hovořil o obou zrůdách a odporoval jeho domněnce, že jsou otrávené potraviny, které osadníci jedí. Nyní před sebou měl muže na konci sil, který vypadal, jako že se každým okamžikem zhroutí.
Náhle se agenta zmocnil zběsilý vztek, vztek na Pindarrona a jeho Arasy, kteří zneužívali vědecké poznatky jen a jen ve svůj prospěch a kterým bylo naprosto lhostejné, zda se bude tisícovce lidí dařit nebo bídně zahyne. Uvědomil si, že z celého srdce nenávidí Pindarrona - ničemu, který se domnívá, že zastupuje sám Osud.
"To skutečně není všechno," připustil Georg unaveně a vytrhl tím Tifflora ze zamyšlení. "Chtěl jsem si s tebou promluvit o těch dvou dětech." Ochable máchl rukou k oběma lůžkům a dodal: "Sedni si, prosím."
Agent se uvelebil na podlaze a Georg se sesul na židli. "Zapomeň na všechno, co sis myslel ještě před chviličkou," spustil lékař. "Snaž se představit si, že se nacházíš v absolutní prázdnotě. Jediné, co tě zajímá, jsou věci, které mohou za určitých okolností pocházet z této prázdnoty. Chápeš?"
Julian pohlédl na Georga. Měl na jazyku zlehčující poznámku, když ale uviděl jeho vyčerpaný obličej, spolkl ji. Poslušně zavřel oči, zapudil všechny myšlenky a dovolil zvědavosti, jíž v něm vyvolala lékařova úvodní slova, aby pronikla jeho vědomím. Vnímal kolem sebe klid a chlad. Čím víc se zaposlouchával do temnoty, tím rychleji mizel pocit, že se nachází na poslední zoufalé výpravě hrstky osadníků snažících se uniknout zkáze na nehostinném světě. Zapomněl na přítomnost, v univerzu nebylo nic kromě něj a tmy.
Náhle zaslechl hlas: "Kdo jsi?"
Překvapilo ho to. Bylo mu jasné, že ve skutečnosti žádný hlas neslyšel. Jen vnímal otázku. Znenadání mu vytanula na mysli. "Jsem Julian Tifflor," odpověděl nahlas. "Člověk z Terry"
"Jméno nám nic neříká," ozval se hlas v jeho mozku. "Pocházíš ale z Terry a pomůžeš Georgovi, že?"
"Georgovi a ostatním, kteří jsou v nebezpečí," přisvědčil Tiff. Stále ještě mu nezbývalo nic jiného než odpovídat nahlas. Věděl, že rozmlouvá z telepatem. Pořád ještě ale nejlépe formuloval své myšlenky, když je vyslovoval nahlas, po větách.
"A nám také?" zazněla mu v mozku další otázka.
"Vám také," odpověděl.
Vzápětí otevřel oči a vzhlédl. Zdálo se, že Georg na to čekal. Klidně čelil Julianovu pohledu.
"To jsou ty dvě děti, že?" ptal se pomalu agent.

Lékař přikývl. "Ano. Poprvé se se mnou spojily v den, kdy jsi odjel z Rockabye Bendu. Je to prapodivná věc. Poté, co jsem se s nimi dorozuměl, odloučil jsem je od sebe a ony zmlkly. Vypadá to, že využívají svých parapsychologických schopností jen tehdy, když jsou pohromadě."
Tifflor o tom chvíli přemýšlel. Obě děti byly výplodem aplikovaného mikrořízení. Pindarron neměl v úmyslu nic jiného než vytvořit životaschopné zrůdy - chtěl tak varovat osadníky a naznačit jim, že v Rockabye Bendu jim začíná hořet půda pod nohama.
Tím, že ovlivnil matky, však vyvolal vedlejší účinky, o nichž neměl tušení. Děti byly vybaveny rozsahem vzpomínek a myšlením dospělého člověka. A o to Pindarronovi určitě nešlo. Kromě toho rozvíjely silné parapsychologické schopnosti, když spojily své síly - a Tiff si byl jist, že Aras by byl raději ustoupil od experimentu, kdyby poznal předem, že povede i k tomuto výsledku.
"Neovládají jen telepatii..." řekl Georg.
Zíral upřeně před sebe a Tifflor ho pozoroval. Viděl, jak se stolek znenadání zvedá z podlahy a několik vteřin se nehybně vznáší ve vzduchu. Lékař pro jistotu Tifflorovi ukázal nohy i ruce, aby agent poznal, že nemá s tímto jevem nic společného. Stolek opět měkce dosedl na podlahu.
Julian si náhle vzpomněl na den, kdy navštívil Georgovo dětské oddělení. Prohlédl si oba novorozence - a když vycházel z pokoje, něco jím neodolatelnou silou mrštilo o zeď. Lámal si hlavu tím, jak to Arasové dokázali. Ve skutečnosti si s ním ale telekineticky pohrály obě děti.
"Máme ho rády, Georga," ozvalo se zničehonic v agentově mozku. "Chce nám pomoct."
"Vědí, jaká je situace?" vyhrkl Tifflor.
Lékař přikývl a odpověděl: "Přímo hoří zvědavostí. Nejsou schopny navázat kontakt se světem jinak než mimosmyslovým vnímáním. Chtějí vědět, co se děje, jaký na to máme názor a bůhvíco ještě."
Julian měl na jazyku další otázku, když vtom kdosi zaklepal na dveře. Georg vyskočil, ještě než ale otevřel vnitřní přepážku, vykřikl z plných plic: "Vnější dveře jsou zavřené?"
"Ano," ozvalo se slabě z druhé strany vnitřní přepážky.
Georg ji odsunul a do ztemnělé místnosti vklopýtal Milton Klenke.
"Posílá mě Pip," vyhrkl. "Na jihu se objevilo několik cizích vozidel a nad kolonou se před pár vteřinami přehnaly dva letouny. Vypadá to, že cizinci zahájili útok."
Georg vrhl na Tiffa tázavý pohled. Agent však měl zavřené oči a přemýšlel. Arasové rozhodně nepřicházeli ze zvědavosti. Měli jiné možnosti, jak se dozvědět, co potřebovali. Opravdu se tedy chystali je napadnout. Ani v nejmenším neodpovídalo jejich povaze převálcovat v otevřeném střetu poměrně bezbranného protivníka. Raději utratili statisíce solarů za zařízení produkující otravnou látku, než aby dobyli Eighteen Holes se zbraní v ruce.
Zbývalo jediné vysvětlení. Muselo se stát něco, o čem agent nevěděl. Možná se chystají přistát na Troji naše lodě, uvažoval. Třeba Pindarron dostal hyperkomem otázku, na kterou nebyl s to odpovědět, a vzbudil tak podezření u terranské vlády.
Tifflor otevřel oči a pohlédl na Georga. "Převezmi velení a jeď s kolonou dál," požádal ho. "Mě tu nech s oběma dětmi. A nespouštěj Arasy z očí. Jakmile získáš dojem, že se chystají na tebe zaútočit, obraťa zkus dojet kolonu z Eighteen Holes. Když se spojíte, budete silnější. A ještě něco: Pokud nebudeme mít šanci dojet do Rockabye Bendu, přikaž, aby vozy zastavily pokud možno v otevřeném terénu."
Lékař chvatně přikývl a řekl: "Provedu."
Za několik vteřin Julian osaměl s oběma zvláštními stvořeními. Vnímal v mozku cizí myšlenky: "Hrozí nám velké nebezpečí, že? Pomůžeme, když nám povíš, co máme udělat."
Terranský agent si vydechl úlevou, Už jen ochota obou dětí pomoct znamenala nesmírně mnoho. "Tak dávejte pozor," spustil. "Nejdřív si ujasníme situaci. Útok přijde ze dvou stran..."

‹ © ‹

Arasové zjevně neměli v úmyslu ztrácet byť jen jedinou vteřinu. Georg přikázal koloně, aby obrátila. Vozy poskakovaly po nerovnostech v křovinatém terénu a vracely se zpátky k Eighteen Holes. Hinnerovi lidé museli už na vzdálenost několika kilometrů vidět mrak zvířeného prachu, který za sebou nechávaly. Určitě pochopí, že se děje něco neobvyklého.
Stroje podivného tvaru podruhé přeletěly úžasnou rychlostí nad kolonou ve výšce necelých padesáti metrů. Georg se mimoděk přikrčil, ale letouny zmizely za obzorem, aniž napáchaly nějaké škody.
Pip se všiml jeho pohybu a křikl na něj: "Jen klid, neshodí žádné bomby! Alespoň ne trhavé!"
Milton Klenke se vyděšeně choulil za volantem na sedadle mezi zvědem a lékařem.
"Jak to víš?" zařval přes starostovu hlavu na Pipa Georg.
"Nemůžou si dovolit zanechat po sobě stopy svědčící o násilném útoku," odpověděl hřímavě Aras. "Všechno to musí vypadat, jako že jsme podlehli přírodním silám, jinak by to začala terranská vláda pečlivě vyšetřovat a Pindarron by byl v háji!"
Georg spokojeně pokýval hlavou.
Na západě se objevil táhlý pruh prachu. To musela být vozidla z Eighteen Holes. Lékař pohlédl k jihu. Protivník se za nimi hnal v rojnici vozů, vytvářející na pozadí šedozeleného buše třpytivou čáru. Náhle Pip zavřískl. Georg se na něj otočil a viděl, jak ukazuje na sever. Pohlédl tím směrem a spatřil druhou linii nepřátelských vozidel. Zamrazilo ho v zádech. Ocitli se v obklíčení. Měli ještě tak čas se spojit s kolonou z Eighteen Holes a vytvořit kruhovou vozovou hradbu.

A skutečně se to stalo přesně tak, jak si Georg představoval. V čele kolony z Eighteen Holes se hnal Hinnerův vůz. Starosta stál vzpřímeně za volantem, a když vedle něj lékař zastavil, vykřikl: "Co se děje? Co je to za vozidla, která se k nám blíží z obou stran?"
"Útočí na nás!" řval na něj Georg. "Utvoříme z vozů kruhovou obranu a všichni ať si připraví zbraně! Pospěšte si, nemáme mnoho času!"
Všechna vozidla provedla chvatně příslušný manévr. Pohled na nepřátelské útočné linie nenechával nikoho na pochybách, že nastává kritický okamžik. A právě tehdy osadníci dokázali, že jsou Pozemšťané. Ještě před několika minutami doufali v zázrak, a nyní se ocitli tváří v tvář smrtelnému nebezpečí. Všichni věděli, že nemají prakticky žádnou šanci, neboť Tiff a Pip jim předtím jasně vylíčili, jak mocného mají před sebou protivníka. Nyní ale cílevědomě, mlčky dělali, co bylo potřeba. Vozy se rozestavily do širokého kruhu na volné travnaté rovině, přesně jak to nařídil Tifflor. Za několik minut vytvořily kruhový val o průměru asi dvě stě metrů.
Georg popadl pušku a čekal. Poprvé si uvědomil, jak je všechno rozpálené vražedným sluncem. Vytáhl z pušky zásobník, ověřil si, jestli jsou v něm náboje, a pak zacvakl krabicovitou schránku zpátky dospod komory závěru. Olověné kulky proti početnému protivníkovi, který měl k dispozici nejmodernější prostředky k vedení biologické války!
Lékař si setřel pot z čela a kradmo pohlédl ke dveřím klimatizovaného kontejneru, v němž byly uloženy obě děti.
Kéž by dospěl k nějakému výsledku alespoň Tiff! napadlo ho.
Útok začal za čtvrt hodiny. Nepřátelská vozidla se sjela ke kruhové vozové hradbě ze všech stran a zastavila se ve vzdálenosti asi osmi set metrů. Na tuhle dálku nedokázal nic zasáhnout ani nejcvičenější střelec. Kruh obklíčení se uzavřel. Uvnitř terranské vozby vládlo bezdeché ticho. Georg a Pip leželi těsně vedle sebe za koly valníkového nákladáku. Trajler uschovali za hradbu ostatních vozidel. Lékař nechtěl vystavovat děti zbytečnému nebezpečí.
Vtom na severní straně kruhu obklíčení zazářilo matné světlo.
"Otevři oči!" křikl Pip na Georga.
Jakmile ho poslechl, ucítil zákeřný, bolestivý úder. Připadalo mu to, jako kdyby byl veden z jeho nitra. Měl pocit, jako by uprostřed jeho těla explodovala bomba. Zařval a odvalil se stranou. Bolest byla tak příšerná, že z ní lékař málem přišel o rozum. Když konečně pominuly křeče, slyšel, jak všude okolo křičí ostatní. Muži a ženy se váleli na zemi, máchali kolem sebe pažemi v návalu ďábelské bolesti, která je dohánělа na pokraj šílenství.
Jen Pip ještě seděl vzpřímeně a tiskl se zády ke kolu nákladáku a oči měl zavřené.
Georg k němu přelezl a zachrčel: "Co to je, proboha?"
"Určitý druh paralyzačního záření," odpověděl tiše zvěd. Podle hlasu bylo znát, že cítí stejnou bolest jako ostatní. "Působí to na celou nervovou soustavu. Jediná ochrana proti tomu je... myslet na něco jiného."
Georg podhlédl pod vozem a pozoroval obléhatele. Matné světlo pohaslo. Lidé přicházeli opět k sobě a vraceli se do svých postavení.
Kolikrát to ještě vydržíme? zeptal se v duchu zoufale lékař.
Nadskočil, když uslyšel pronikavý pískot. Nad vozovou hradbou se přehnaly dva stíny a vzápětí se ozvalo duté žuchnutí. V mžiku začal z trávy uprostřed vozů stoupat nazelenalý dým. Pískot ustal a oba letouny zmizely v dáli.
Pip vyskočil a zaječel: "Zadržte dech, všichni!" Rozběhl se k místu, odkud vycházel kouř.
Georg viděl, jak zvedl něco ze země a s odvráceným obličejem a očima křečovitě zavřenýma přeběhl k vozidlům. Nezastavil se, dokud nenarazil na plech. Narovnal své vyzáblé vysoké tělo a hnán neodolatelnou silou vyhodil schránku s otravnou látkou co nejdál do roviny.
Naštěstí vál příznivý vítr a hnal jedovatý oblak směrem k nepřátelským vozům.
Pip se zapotácel, hruď se mu trhaně zvedala a zase klesala, jako kdyby nemohl popadnout dech. Kolem něj se stále ještě vznášely zbytky kouře, kterou po sobě zanechala bomba.
Lékař vstal a rozběhl se ke zvědovi, aby ho podepřel. Byl od něj dva tři kroky, když se Pip zhroutil. Teď je po všem, blesklo Georgovi hlavou.

‘ © ‘

Ze tmy se vynořil groteskní obraz věcí, které Tifflor neznal.
"Vypadá to takhle?" ozval se hlas opatrně v jeho mozku.
Zavrtěl hlavou. Objevil se další obraz. Bylo na něm jakési vejce. Ze skořápky vyrůstaly v naprosto nesymetrickém uspořádání ploutve. Nad vajíčkem plulo rychle několik oblaků.
Ne, takhle araské letouny rozhodně nevypadaly.
Tiff přemýšlel a vzápětí se objevil třetí obraz. Bylo úžasné, jak dokonale dokázaly obě děti číst v jeho mysli. Postupně chápaly víc a víc podstatu toho, co se děje venku. Jemu stačilo jen sedět a myslet na věci, o nichž se chtěly něco dozvědět. Snažily se dosáhnout cíle jakýmsi obchvatem. Nyní chtěly vědět, jak vypadají araské letouny. Zprvu vytvořily jakousi abstraktní malbu, která mohla představovat dům stejně jako horu. Agent v myšlenkách tento obraz odmítl a zanedlouho se objevil nový. Pořád ještě byl špatný. Vynořil se třetí, Julian ho rovněž zavrhl - a tak to šlo dál, než děti konečně poznaly, jak vypadá nepřátelský létací stroj.
Tifflor neměl tušení, co se děje venku. I přes dvojité izolované stěny pocítil ztlumený účinek paralyzačního záření a také otřes vyvolaný dopadem bomby. Bylo mu jasné, že situace venku se nevyvíjí zrovna nejlépe, a jeho neklid rostl. Podělil se o něj s oběma dětmi.
"Teď jsme si jisté, že můžeme pomoct," vnímal agent náhle. "Nejlépe uděláš, když vylezeš ven a budeš pozorovat, co se děje, abychom udělaly, co je potřeba."
Vyskočil a zmocnila se ho nekonečná úleva - kterou v mžiku vystřídaly hryzavé pochyby. "Opravdu to dokážete?"

zeptal se zvláštních stvoření.
Odpověď byla jasná a jednoznačná.
"Známe už spoustu věcí. Georg se s námi bavil často. Víme, jak vypadá terén. Známe také nepřátelská vozidla. Jen jejich létací stroje pro nás byly nové. Pomohl jsi nám. A teď jdi a sleduj, co se děje venku!"
Tifflor čelil nesmírné síle zmutovaného ducha. Už nemohl jednat ze své vlastní vůle. Musel jen poslouchat a čekat. Otevřel vnitřní přepážku a vlezl do přechodové komory. Pečlivě se ujistil, zda za sebou pořádně zavřel dveře a teprve pak odemkl vnější přepážku. Seskočil z korby a vyšplhal se do řidičské kabiny trajleru. Rozhlédl se a zjistil, že za koly se krčí muži s puškami v rukou. Za nimi o několik metrů dál seděly na bobku ženy. Nalevo od něj se utvořil hlouček kolem někoho, kdo byl zřejmě v bezvědomí. Tiff nepoznal, o koho jde. Vylezl z kabiny a šel se podívat.
Ještě než došlápl na zem, uviděl bělavé matné světlo, které vystřelilo od araských vozidel. V tom samém okamžiku ho zasáhl šokující úder. Zavyl a měl pocit, jako by mu tělem projely rozpálené špendlíky. Rozplácl se na zemi a udeřil se hlavou o něco tvrdého. Zbytečkem vědomí vnímal zuřivou bolest způsobenou paralyzačním zářením.
Tušil, že bude ztracen, pokud se okamžitě neukryje. Stiskl pevně zuby a odkulil se pod vůz. Přestával mít přehled o tom, co se děje kolem něj. Věděl jen, že nesmí zůstat ležet. Slyšel podivné zvuky - řev, výkřiky, vytí, pískání, bzučení a bušení. Nic mu to neříkalo. Koulel se dál a bolest mu ubírala poslední cáry vědomí.
Náhle jako by se probral. Do nosu mu pronikl čpavý zápach. Bolest polevila. Omámeně se nadzvedl. Uprostřed kruhu stoupaly čtyři odporně zelené kouřové sloupy a líně se rozplývaly do stran. Chtěl vstát, ale v paralyzovaném těle neměl žádnou sílu. Bezmocně přihlížel, jak se zelený dým rozlézá uvnitř kruhové vozové hradby.
Někteří muži a ženy byli v bezvědomí, jiní byli zesláblí tak, že nemohli ani pohnout prstem. Všude kolem se v trávě povalovala nehybná těla. Pomalu se na ně snášel příkrov zeleného kouře.
Tiff rozzuřeně vykřikl, a to mu dodalo sílu. Zvedl se a klopýtal k řadě ochrnutých těl. Zadržel dech, ponořil se do oblaku kouře, popadl někoho za obě nohy a tahal ho ven. Teprve když odvlekl bezvědomého až k vozům, pustil mu nohy na zem a vracel se pro dalšího.
Dým se pomalu ale jistě roztahoval a agent si náhle uvědomil, že vlastně nikomu nepomáhá. Nastalo skoro bezvětří a otravný plyn se držel na místě. Jenže se dalo předpokládat, že jeho oblak dorazí za čtvrt hodiny až těsně k vozům. Ty, které se mu podařilo odvléct pryč, měl tedy zasáhnout jen o málo později.
Padl k zemi. Nemělo smysl se dál pachtit. Nikomu by stejně nepomohl. Stačí zachovat klid, chvilku vdechovat otravnou látku a bude po všem. Vzdal to. Dokonce se odplazil blíž k oblaku zeleného dýmu, aby urychlil okamžik, kdy se zbaví definitivně zlosti a bolesti. Otevřel ústa dokořán a čekal. Vtom z hustého mraku vystřelil tenký proužek jedovatého plynu a vinul se ven z vozové hradby.
Julian nechápavě sledoval, jak se ze země zvedá druhý proužek a opouští kruh mezi vozidly stejnou cestou jako první. Stejně tak se stalo s třetím a čtvrtým.
Náhle zafoukal prudký vítr a zvedl příkrov dýmu do vzduchu. Roztrhal jej na cáry a hnal je do dáli. Uvnitř vozové hradby náhle nebyl žádný plyn.
Julian Tifflor vstal, a ani nezavrávoral. Děti! Úplně na ně zapomněl!
Začala se dít spousta věcí najednou. Tiff zaslechl vysoký pronikavý svist a vzhlédl. Nad korbami vozů spatřil blížící se araské letouny. Přikrčil se a čekal, že shodí další plynové bomby. Než však stroje doletěly k hradbě, jako by je neviditelná pěst vymrštila vysoko do vzduchu. Začaly se točit bezmocně kolem své osy a hnaly se kolmo do nebes. Terranský agent je sledoval, dokud se z nich nestaly nepatrné třpytivé tečičky. Ty se vzápětí proměnily v oslnivé jiskry. Tyto dvě namodralé svítivé kuličky stanuly na několik málo vteřin nehybně nad sluncem ozářenou krajinou a pak zmizely docela.
Vtom Pip zaječel: "Buš hoří!" Zvěd se záhadným způsobem probral z hlubokého bezvědomí. Opíral se o korbu vozu a máchal divoce pažemi. Tifflor se k němu rozběhl. V dáli na okraji travnaté roviny vyskočila řada červených ohníčků. Vítr je roznášel k řadám obléhatelů. Agent se zapotácel, otočil se a přeběhl na druhou stranu kruhu. Vyhlédl zpoza vozu a také na jihu uviděl vysokou stěnu praskajících plamenů, kterou vichřice hnala k araskému obklíčení.
Rozchechtal se. Pocítil nezměrnou úlevu po nekonečných minutách hrůzy. Pozoroval, jak větrem bičované plameny šlehají stále výš a blíží se k Arasům ze všech stran.
Probíral se jeden osadník za druhým. Vstávali a mlčky hleděli na převalující se ohnivou stěnu, která se s úděsnou rychlostí šířila na sever, jih, východ a západ. Jako by uvnitř vozové hradby bylo cosi, co od sebe tajemnou silou odpuzovalo plameny.
Pip stál pořád ještě tam kde předtím. Nehybně se opíral o korbu, ruce podložené pod bradou a zíral na obraz araské zkázy. Julian Tifflor se postavil vedle něj. Zvěd se stále ještě nepohnul. Pak přešlápl z nohy na nohu, jako kdyby v nich chtěl rozproudit krev. Právě v té chvíli se plamenná zeď převalila přes nepřátelskou vozbu. Zakrátko se objevila řada černých, bizarně pokroucených vraků. Nebyl tam vidět žádný pohyb.
Děti měly pravdu, pomyslel si terranský agent. Byly by mohly udeřit bez váhání. Aby dokázaly zvednout vichr a zapálit oheň, na to nepotřebovaly žádné zvláštní znalosti. Věděly ale, že by nám to nebylo k ničemu, kdyby v té chvíli byly ještě na obloze oba letouny.
Vítr náhle ustal. Plameny v dálce ještě jednou vyšlehly vysoko do nebe a pak začaly pohasínat.
Uvnitř kruhové vozové hradby nastal ruch a shon. Osadníci viděli, že nebezpečí pominulo a tím rychleji překonávali následky bezvědomí. Než došel Tifflor k lékařovu trajleru s klimatizovaným kontejnerem, dostal nejméně padesát dychtivých otázek. Neodpověděl ani na jednu. Náhle se cítil strašlivě unavený.
Vylezl na korbu a vklouzl do kontejneru. Když vstoupil z přechodové komory do ztemnělé místnosti, vládlo v ní naprosté ticho. Chvíli klidně stál a čekal, až si jeho oči zvyknou na šero. Z něj se pomalu vynořovaly obrysy obou lůžek. Na každém leželo nehybné tělíčko.

Tiff byl příliš vyčerpaný, než aby ještě vůbec vnímal šok, který v něm vyvolal pohled na děti. Přistoupil k postýlkám a ohmatal bezmocné tvorečky - dítě bez hlavy a vejce obrostlé kožešinou. Srst už nepálila jako dřív a i z Kalova chlapečka vyprchala veškerá živost.
Obě děti byly mrtvé. Obětovaly se, aby spojeným úsilím a nadpřirozenými silami zachránily osadníky.

9.

Ještě téhož dne večer přistály terranské křižníky. Raoul Derringer předtím naměřil z předsunutých pozorovatelen slabá rozptylová pole, která mohly vyvolávat pouze výkonné hybridní spotřebiče energie. Lokátory ukázaly, že tato zařízení byla rozmístěna na Troji, a plukovníkovi bylo známo, že osadníci žádná taková nemají. Logicky z toho vyvodil, že na planetě se kromě terranských kolonistů usadil kdosi neznámý, vybavený nejmodernějšími prostředky.
Osadníci se mezitím vrátili do Rockabye Bendu. Ještě než zapadlo slunce, zbavili ulice stonků tlam rdousivých a odklidili trosky domů pobořených nočními explozemi.
Bylo po válce. Pět tisíc skvěle technicky vybavených a po zuby ozbrojených Arasů podlehlo nejstarší zbrani člověka - ohni.
Raoul Derringer přistál s eskadrou křižníků na druhém břehu řeky a přeplavil se přes ni jen s několika důstojníky. Kolonisté ho už očekávali a přivítali ho bouřlivě jako ztracenci, kteří konečně opět navázali spojení s vlastí. Plukovník dlouho rozmlouval s Julianem Tifflorem. Ani se nenamáhal skrýt zklamání z toho, že přiletěl pozdě. Tifflor ho utěšoval a vysvětlil mu, že ho a jeho muže stále ještě čeká na Troji spousta práce. Bylo třeba prohledat povrch planety a zjistit, zda náhodou nepřežili nějací Arasové, a prozkoumat protivníkovu základnu. Bylo třeba rovněž osvobodit Kala a Pebbea, posbírat na základně přístroje a záznamy a dopravit je na Terru.
Derringer se ihned pustil do díla. Vyslal dvacetičlenné komando do zamořeného Eighteen Holes s úkolem proniknout do araské základny. Krátce před půlnocí našli průzkumníci Kala a Pebbea a dopravili je v jednom z vozidel do Rockabye Bendu. Během krátkého výslechu oba vypověděli, že už celé hodiny nespatřili ani neslyšeli jediného Arase. Dokazovalo to, že útoku na kolonu osadníků se účastnili vskutku všichni a že - možná až na výjimky - všichni také zahynuli.
Kalo a Pebbe vypadali zdrchaně, ale zdálo se, že neutrpěli žádná zranění. Když skončil výslech, vzal si je Julian stranou a vylíčil jim, co oba jejich potomci vykonali a jak zemřeli. Zdálo se, že jejich úžas byl větší než bolest. Tiff jim to nezazlíval. Pro ně byly jejich děti vždycky cizinci. Jejich smrt je tedy nezasáhla o mnoho víc, než kdyby jim pošlo domácí zvíře. Zato byli hrdí na odvážný čin, který obě znetvořené bytosti vykonaly krátce předtím, než zemřely.
Když odešel Pebbe, Tifflor ještě na chvilku zadržel Kala. "Už to víš o Sari?" zeptal se ho.
Kalo přikývl a uhnul pohledem.
"Pak je ti určitě jasné, jaký jsi byl blázen. Nikomu jsem o tvém šíleném dobrodružství neřekl ani slovo. A nikdy neřeknu."
Kalovi přeběhl po tváři letmý úsměv. Pohlédl na Tiffa a podal mu ruku. Julian ji vzal a pevně ji stiskl. Poté Myers odešel.
Za čtyři dny byla připravena ke startu loď, která se měla vrátit s Julianem Tifflorem na Zem. Agent se rozloučil s osadníky, kteří se mezitím dozvěděli o jeho pravém poslání na Troji, a slíbil jim, že je opět navštíví při nejbližší vhodné příležitosti.
Když loď jménem TORONTO vystřelila do vesmíru a zelená planeta se zakrátko smrskla a proměnila v maličkou zářivou kouli, vytáhl Julian Tifflor z kapsy papír, který našli Derringerovi lidé den předtím v jedné z obytných kabin na araské základně. Byl přeložený napůl a na vnější straně bylo napsáno "Tiffovi".
Rozevřel list a četl: "Měl jsi pravdu, Tiffe. Byla to všechno moje chyba, ne ostatních. Nyní opouštím tuto základnu a vycházím ven do divočiny. Nechci se dostat před pozemský soud a sedět ve vězení. Beru si od Arasů několik přístrojů, které se mi mohou hodit, a také vůz. Možná někde na tomto rozlehlém pustém světě najdu místo, kde budu moct žít v pokoji. A poustevnická existence je pro mě snad dostatečný trest za to, co jsem provedla, ne? Žij blaze!
Sari

Tifflor opět složil lístek, zastrčil si ho zpátky do kapsy a usmál se. Nebyla by to Sari, aby neupozornila na to, že vlastně koná dobrý skutek, když se rozhodla stát poustevnicí.
Loď se hnala kosmickou černotou a každou vteřinou rostla její rychlost o několik kilometrů. Od startu TORONTA uplynulo čtyřicet minut, když byl z velitelského můstku vydán povel k tranzici.
Ještě několik hodin a budu zpátky na Zemi, pomyslel si Julian Tifflor a opět pocítil nezměrnou únavu.